గులాబి నవ్వింది

"కొలకలూరి"

ఉమా పబ్లిషర్సు
విజయవాడ-1.

గులాబి నవ్వింది

"కొ ల క లూ రి"

ఉమా పబ్లిషర్సు

వి జ య వా డ-1.

ప్రథమ ముద్రణ
మార్చి 1960
ప్రతులు 1000

వెల: **1–50**

ముద్రణ:
ఉమా ప్రింటర్సు,
విజయవాడ–1.

అంకితం

అమ్మకూ

నాన్నకూ

సుమనస్సుమాంజలి

గురుదేవులు

కరుణశ్రీ, శ్రీ జంధ్యాల పాపయ్యశాస్త్రి గారికీ,

దయార్ద్రహృదయులు

శ్రీ అలపర్తి సత్యనారాయణ చౌదరిగారికీ

కృతజ్ఞత

శ్రీ శివలెంక శంభుప్రసాద్ గారికీ

శ్రీ నార్ల వేంకటేశ్వరరావు గారికీ

1. సమాగమం

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 25-12-59

2. మంచు శిఖరం

ప్రథమ బహుమతి

ఆంధ్ర యూనివర్శిటీ-ఆంధ్రభాషా సమితి పోటీలో '57-'58

భారతి ఏప్రెల్ 58

3. రాగరేఖలు

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 21-1-59

4. నిశీథినీ శంఖారావం

ప్రథమ బహుమతి

ఆంధ్ర యూనివర్సిటీ-ఆంధ్రభాషా సమితి పోటీలో '58-'59

ఆంధ్రపత్రిక సంవత్సరాది సంచిక 1959-'60

5. తేలుకుట్టిన పాము

భారతి ఆగష్టు '58

6 గులాబి నవ్వింది

ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 7-5-58

ఋతుహేల

ప్రేమ నవరత్నాల కల్లోలిని. యౌవనం పుష్యరాగ శైవలిని. వయస్సు వరాల పుణ్యతీర్థోస్మిలిని.

యువతి ఆర్ద్రహృది వారిధి. యువకుని ఉత్తేజం ఉన్మిషితాకాశం. దూరదూరాన నింగి నీళుల కలయిక కవితలో కదలిక కలిగించింది.

"సమాగమం" సంపెంగ; నిడువైన లేతమామిడి చిగురులు భుజింపగా గొంతుక కషాయితమైన కోకిల కొసరు కూతల వసంతం.

జీవితం ఆశ నిరాశల ఉయ్యాల. ఆశలో ఆనందం వెలుగు. నిరాశలో బాధ చీకటి.

కరాళ కాళరాత్రిలో కఠినాత్ముడు కంటకావృతుడై గావుకేక పెట్టాడు. గాలిలో ఆందోళన భావనలో పొంగింది.

'నిశీథినీ శంఖారావం' శిశిరం; ఎండమావుల వడ గాడ్పుల్లో పరుగులిడే కురంగాల గ్రీష్మం.

కోపం కొండనాగుల వరద. ఆనకట్ట పంటపొలాల వెలుగు. అడ్డులేని ప్రవాహం అనర్థకాల హేతువు.

గిరిసమ్రాట్టుహిమాలయం; ధావళ్యమూ, నైర్మల్యమూ పావిత్ర్యమూ, చల్లదనమూ, వలచిన మంచిమనీషివంచితుడై కుంచిత పరిధిలో నీరై పోయిన జాలిఘటన ఊహనుమీటింది.

'మంచు శిఖరం' విరజాజి; వెండిధారల వానలు కురిపించు మేఘాలు చూచి పులకించే నాట్య మయూరాల వర్ష.

స్త్రీ సంధ్య. తొలిసంజ మలిసంజల వ్యష్టిలో సమదృష్టి సృష్టి రాగసమష్టి. నారీమూర్తిలో ప్రపంచ పరమార్థ స్ఫూర్తి.

రత్న కిరణాలు దశదిశలూ విశృంఖల విహంగాలు. స్త్రీ హృదయ కాంతులు ప్రసారితాలయిన తోటలో పూచిన పూలు మేల్బంతులు, మమతామయాలు. ఆలోచనలుకోనలు సాగింది.

'రాగ రేఖలు' రెల్లుపూలు. నవ్వులో తెల్లని వెన్నెల వాకలు కదిలించు రాయంచల శరత్తు.

కాంక్ష విద్యుత్తు. అనాలోచిత సంభావన ఆపద. సమ్యక్ చింతిన విజయం.

అనాదృత యువ విపంచిక తీగలు మూగరాగాలు ప్రమోగాయి. స్పందనం ద్వైవిధ్య సమ్మిశ్రితం. పర్యవసానం త్రిశంకు స్వర్గం. మనస్సు పరవళ్ళు త్రొక్కింది.

'తేలు కుట్టిన పాము' నల్లకల్వ; అందాలు చిందించే పావురాల హేమంతం.

ఉత్సాహం సెలయేరు. పర్వతసానువుల్లో పరుగు గంభీరం. సమతల ప్రదేశంలో సరస నిదానం. పూలు నీటి ఫలితాలు.

మధురామృత మధుహాసితం వేకువ. పోటీ శక్తికి గీటురాయి. సంతోషాన్ని అనుభవిస్తుంది నవజీవన దిగంత యాత్రలో దృగంత స్విన్న స్నిగ్ధార్ద్రత. హృదయం ముచ్చట పడింది.

'గులాబి నవ్వింది' మల్లెమొగ్గ; ఆదికవి హృదిలో మెదిలిన క్రౌంచ మిధునాల శిశిరం.

1-1-60 కొ ల క లూ రి

సమాగమం

'టైప్ చేయబడును.'

అది బోర్డు.

శ్యాం ఫైల్‌తో పాటు లోపలికి నడిచాడు.

వాకిలి దగ్గరగా టేబిల్. టేబిల్ దగ్గరగా క్రొత్త రెమింగ్‌టన్ టైప్‌మిషన్. మిషన్ ఎదురుగా కుర్చీ. కుర్చీలో యువతి.

యువతి చేయవలసిన పనిలేక నిర్లిప్తంగా కూర్చుని వుంది.

ఆకుపచ్చని సిల్కుచీరె. ఎర్రని జార్జెట్ రవిక.

కోల కోలగా కోలముఖం. పల్చపల్చగా పల్చని పెదాలు. నల్లని కళ్ళు. నున్నని చెక్కిళ్ళు. నొక్కుల జుట్టు. నిడువాలు జడ. సన్నజాజి మాల.

పెడల్పు నుదురు. నుదుటిమీద ముంగురులు. పాపిట క్రింద కుంకుమ.

చిన్ని చిన్న గది.

గదిలో ఆమే, అతనూ, ఆమె టైపు మిషనూ, అతని ఫైలూ.

ఆమె వీణ తీగె కంటే, మల్లెతీవె కంటే సన్నగా ప్రశ్నించింది.

'ఏమైనా టైపు చేయాలా?'

శ్యాం, ఆమె పెదవులు సున్నితంగా పొందే కదిలికా, ముఖంలో కలిగే చిన్ని చిన్ని సంకోచవ్యాకోచాలూ చూస్తున్నాడు.

ఆ మాటలో అతను స్వర్గ సంగీతం విన్నాడు.

అతను ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు.

యువతి మళ్ళీ ప్రశ్నించింది. మునుపటి కంటే కొంచెం పెద్దగా, మృదువుగా, స్ఫుటంగా, తియ్యగా,

'టైప్ చెయ్యాలా?'

సెలయేట తరంగల గలగలలు, కోకిల ప్రసన్నగానం, మలయ మారుతం మధుర రవళి శ్యాం విన్నాడు.

వెంటనే కోలుకున్నాడు.

'అవును చేయాలి'

'ఇవ్వండి!'

చేయి చాపింది.

లేత చేయి. సుకుమారమైన చేయి. అతను బంగారు చూశాడు.

'ఇవ్వండి'

ఫైలులో కాగితాలు తీస్తున్నాడు.

[illegible]సన్నగా కోటేరులాగా వున్న అతని ముక్కు ఆమె చూస్తోం[illegible]

కా[illegible]లు ఇచ్చాడు.

ఇచ్చి[illegible]కొద్ది చూస్తోంది.

ఆమె వె[illegible] చూస్తున్నాడు.

ప్రైపు చేయటం కోసం, అతని సర్టిఫికేట్లు ఆమె చూస్తోంది.

ఒకటి.

ఇంటర్ యూనివర్సిటీ పరుగు పందెం. ఐదు వేల మీటర్లు. మొదటి ప్రైజు.

అతను కాళ్ళవైపు చూచింది.

కాళ్లు వెనక్కు లాక్కున్నాడు.

సర్టిఫికేట్లు చూస్తోంది.

రెండు.

యన్. సీ. సీ. లో సీ సర్టిఫికేట్టు అతని ఛాతీవైపు చూచింది.

బటన్లు పెట్టుకున్నాడు.

మూడు.

హిందీలో శిరోమణి సర్టిఫికేట్టు.

అతని ముఖంలోకి చూచింది.

ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

ఆమె అరచేతి రేఖలు గోటితో నెమ్మదిగా గీసుకుంది.

అతను నిర్లిప్తంగా గోళ్ళు గిల్లుకున్నాడు.

నాలుగు,

సోషల్ సర్వీసు సర్టిఫికేట్టు.

ఐదు.

బి. ఏ. ఆనర్సు ప్రొవిజనల్ సర్టిఫికేట్టు.

దానివైపు చాలాసేపు చూస్తూ కూర్చుంది యువతి.

ఆరు.

మరో ఉద్యోగానికి అప్లికేషను పెట్టేందుకు ప్రస్తుతం ఉద్యోగం చేయించుకుంటున్న అధికారి పర్మిషన్.

ఏడు.

ప్రవర్తన బ్రహ్మాండమయిందని పార్లమెంటు మెంబరు టెస్టిమోనియల్.

ఎనిమిది.

తెలివితేటల్ని గూర్చి ప్రొఫెసర్ రికమండేషన్.

ఎనిమిది సర్టిఫికేట్లూ కుదిరిగ్గా ఒద్దికగా ఒక్కచోట పెట్టింది.

శ్యాం ఎదురుగా వున్నాడు. టేబిల్‌కు ఆనుకొని ఒక్క కాలుమీద సగం కూర్చుని వున్నాడు.

ఎర్రగా వున్నాడు. ఠీవిగా కనిపించాడు. లావూ కాదు. సన్నమూ కాదు. పొట్టికాదు. అనుకుంటే పొడుగు అనవచ్చు. చిన్నవయస్సు. ముచ్చటైన ముఖం.

కాటుక నల్లదనంలో మిళితమైన ఆమె కనురెప్పల కొసల వంపుల సౌందర్యం దర్శిస్తున్నాడు.

ఆమె చూపులు క్రిందికి మరలాయి.

టో జిగేలుమని మెరుస్తున్న ఫుల్‌బూటు.

తల కొంచెం పైకిలేచింది.

ఖరీదైన పాంటూ, ఇన్‌షర్టు. చక్కని బెల్టు. నెక్‌టై.

చూపులు ముఖందాకా పోలేదు.

'మీ పేరు......'

శ్యాం సంకోచంగా అడిగాడు.

ఆమె సమాధానం నెమ్మదిగా స్ఫుటంగా చెప్పింది.

'శ్యామల'

శ్యాం ఏమిటో రెండుసార్లు ఉచ్చరించాడు.

ప్రశ్నించాడు.

'ఎంతవుతుంది'

జవాబు చెప్పింది.

'ఎనిమిది అణాలు'

శ్యాం ఆశ్చర్యం ప్రకటించకుండా వుండలేక పోయాడు

'ఎనిమిది అణాలేనా ?'

ఆమె తల యెత్తింది. చూశాడు. రెండు కనురెప్పలూ టపీమని ఒకేసారి క్రిందకు దించింది. తల దించుకుంది.

అవి అతనికి జవాబు.

టైపు చేయటానికి ఉపక్రమించింది.

శ్యాం వుండబట్టలేక అన్నాడు.

'ఒక్కొక్కదానికి రెండేసి కాఫీలు'

'నాలుగు కాఫీలు తీస్తున్నాను'

శ్యామల జవాబు చెప్పింది.

ప్రయత్న పూర్వకంగా శ్యాం, శ్యామల [illegible] చూశాడు.

ఒక్క రాళ్ళ నెక్లెస్ మాత్రమే వుంది.

'టైప్ చేస్తూ తల ఎత్తింది'

'శ్యాం మీ పేరేనా ?'

'అవును'

'ఇప్పుడివి ఎందుకు?'

'ఒక అప్లికేషనుకు జత చెయ్యాలి.'

శ్యామల టైప్ చేస్తోంది. ఆ పనిలో నిమగ్నురాలయి పోయింది. అతను హుషారుగా వున్నాడు.

ఆమె సర్టిఫికేట్లు టైప్ చేసింది. ఏడోది మిషన్లో కూర్చుతూ తలెత్తి చూచింది.

అతను ఆమెవైపు చూస్తున్నాడు. ముఖంలోకి కాదు.

ఆమె పైట ముచ్చటగా సర్దుకుంది.

'మీ ఆరోగ్యం మంచిదై వుండాలి. లేకపోతే శ్వాస అంత సమంగా వుంటానికి వీలులేదు'

అన్నాడు. నాలుక కరచుకున్నాడు.

టైపుచేస్తూ శ్యాంవైపు చూచింది.

శ్యాం కిలుక్కున నవ్వాడు.

అతను చూడకుండా ముఖం మిషన్వైపు తిప్పుకొని సన్నగా మల్లెమొగ్గలు విచ్చుకున్నట్లు పూలు మాట్లాడు కున్నట్లు చిగుళ్ళు కదిలాడినట్లు నవ్వింది.

ఏడోది టైపుచేయట మయిపోయింది.

'చూడండి'

ఇచ్చింది శ్యామల.

కాగితం పట్టుకున్నాడు.

చేయి పట్టుకున్నాడనుకొంది. వదిలించుకునే ప్రయత్నంచేసి విరమించుకుంది. చేతిలో ఏటి ప్రవాహం ఉరవడీ, విద్యుత్తు భాషా వినిపించాయి.

శ్యాం కాగితం. వదల్లేదు

"ఏమిటీ ఇన్ని తప్పులా?" నవ్వాడు.

తప్పులు లేని కౌగితం వైపు చూచి ముఖం మరో ప్రక్కకు త్రిప్పుకొని ప్రపంచంలోని గాలినంతట్నీ గుండెల్లోకి పీలుచుకుంది.

"సైపు చేయాలి" ముఖంలోకి చూచింది. చేయి వదల మని బ్రతిమాలటమది.

నవ్వి వూరుకున్నాడు.

"వదలండీ!" అంది.

నవ్వాడు. కౌగితం వదల్లేదు. ముఖంలోకి చూశాడు. బలముంటే చూసుకో అన్నట్లు వుందా చూపు.

చేయి బలంగా లాక్కుంది. వ్యర్థప్రయత్నం.

శ్యాం ముఖంలో వేయి చంద్రుల వెన్నెల వెల్లుల వెల్లువ పొంగింది.

కౌగితం వదిలాడు.

చివరి సర్టిఫికేట్లు సైపు చేస్తోంది.

మధ్యలో ఆగిపోయింది.

"నిన్న పూల కొట్టుదగ్గర, నేను మల్లెలు కొంటున్న ప్పుడు, గులాబీ పువ్వు కొన్నది మీరేకదూ"

"అవును"

"ఎందుకు?"

"వూరికినే" నోరు తెరిచి ముయ్యటం మరచిపోయాడు.

ఆమె నవ్వింది.

టేబిల్ ముందు కుర్చీ.

కుర్చీలో యువతి.

టేబిల్ మీద మిషన్.

షైపు మిషను అక్షరాలమీద అంతకంటే సుకుమారమూ, సున్నితమూ, అయిన చిన్న వ్రేళ్ళు.

టేబిల్ మీద సగం కూర్చున్న అబ్బాయి ప్రక్కగా వాకిలి.

వాకిలిలోంచి సిమ్మెంటు రోడ్డు.

రోడ్డుమీద ముసలాడు.

అక్కడొక ముసలాడు.

గదిలో.......

టేబిల్ క్రింద

రెండు కాళ్ళు.

ఒకటి చెప్పుకాలు.

మరొకటి బూటుకాలు.

చిన్నది, కొద్దిది చెప్పుకాలు. పెద్దది గట్టిది బూటుకాలు. ఒకదానిమీద మరొకటి. సంఘర్షణ.

అతన్ని చూచింది, ఆమె నవ్వింది.

సిమ్మెంటు రోడ్డుమీది లోకంలోంచి ముసలాడు వచ్చాడు.

రెండు కాళ్లూ వేరయ్యాయి.

నాలుగు కళ్ళూ అతనిమీద కేంద్రీకృత మయ్యాయి.

ముసలాడు అర్ధించాడు.

"అమ్మా, అర్జీ షైపు చేయాలి"

శ్యామల చెప్పింది.

"పని తొందరగా వుంది బాబూ"

ముసలాడు వెళ్ళిపోయాడు.

'ఏమిటి పనితొందర'

ప్రశ్నించాడు.

శ్యామల కళ్ళు నవ్వాయి.

చుట్టూ చూచి ఆలోచించి, శ్యామల ప్రశ్నించింది.

'మీకు పెళ్ళికాలేదుకదూ'

శ్యాం నవ్వాడు. ఆనవ్వులో వెన్నెల వాగులుపొంగాయి. ఆ ప్రవాహంలో ఆమె మునిగిపోయి తబ్బిబ్బౌతోంది.

అతనుపెదాలు కదిపాడు. పెదాలకదలిక శబ్దాలు కలుగ జేస్తుంది. ఆ శబ్దాలు పద స్వరూపం పొందుతూవున్నాయి.

ఆతృతగా, ఆరాటంగా వికసించిన ముఖంతో ఆశగా శ్యామల చూస్తోంది. గుండె వేగంగా కొట్టుకొంటోంది.

ఆమె ప్రశ్నకు అతను సమాధానం చెప్పాడు. ఆమె విన్నది.

అతని జవాబు 'కాలేదు'

టైపుచేయటం టకటకా పూర్తిచేసింది.

సర్టిఫికేట్లూ, టైపుచేసిన కాగితాలు వేరువేరుగా ఒద్దిగ్గా పెట్టింది.

శ్యాం ఫైల్లో పెట్టుకున్నాడు.

శ్యామల టేబిల్ డ్రాయరు లాగింది. అద్దమూ, దువ్వెనా, పౌడరూ బైటికి తీసింది.

తల దువ్వుకుంది.

శ్యాం చూస్తున్నాడు.

శ్యామల సిగ్గుపడింది.

"అటు రోడ్డుమీదికి చూడండీ" అంది నవ్వి బైటికి చూస్తున్నాడు.

శ్యామల పౌడరు ముఖానికి అద్దుకుంది. వాకిట్లోకిపోయి శ్యామల రిక్షాను పిలిచింది.

రిక్షావచ్చిఆగింది.

శ్యామల గది సర్దింది.

గదికి తాళం వేయబోతోంది.

అప్పుడు ...

శ్యాం ఎనిమిది అణాలు ఇవ్వబోయాడు.

శ్యామల తీసుకోలేదు. తాళంవేసింది.

రిక్షా చూస్తోంది.

ఆమె ఎక్కి కూర్చుంది.

అక్కడ ...

"నేనుకూడా ఎక్కుతా" అన్నాడు శ్యాం.

శ్యామల తటపటాయించింది. కాళీ ఇచ్చింది.

రిక్షా కదిలింది.

పూల బజారులో...

శ్యాం రిక్షా ఆపాడు.

పూల కొట్టుదగ్గరకు పోయి గులాబీపువ్వు కొనితీసుకు వచ్చి శ్యామలకు ఇచ్చాడు. శ్యామల సిగలో తురుముకుంది.

రిక్షా కదిలింది.

"ఎక్కడికి?" శ్యామల అడిగింది.

"ఎక్కడికి?" శ్యాం పృచ్ఛించాడు.

"సినిమాహాలుకా?" రిక్షా ప్రశ్నించింది.

"ఆఁ!" అన్నాడు ఆనందంతో యువకుడు.

"ఆఁ?" అంది భయంగా యువతి. రిక్షా పోతూవుంది.

శ్యాం జేబులోంచి వ్రాసివున్న తెల్లకాగితం తీశాడు.

దాని నొసటిమీద "అప్లికేషన్" అని వుంది.

శ్యాం ఫైలు తీశాడు. ట్రూ కాపీల్లో ఒక్కొక్కటి తీశాడు. మొత్తం ఎనిమిది. ఆ ఎనిమిదీ అప్లికేషన్‌కు జత చేశాడు.

ఆ అప్లికేషన్ ప్రారంభం "శ్యామలకు......" అని వుంది.

ఇంకా అందులో కొన్ని మాటలు కనిపించాయి.

బ్యూటీ.

సెన్ సేషన్

హార్టు

లవ్

మేరేజ్

అప్లికేషన్ క్రింద శ్యాం సంతకంవుంది.

"ధన్యురాల్ని" అని అప్లికేషన్‌మీద శ్యామల శ్యాం కలంతో వ్రాసింది.

రిక్షా సినిమాహాలు దగ్గర ఆగింది.

రిక్షావాడికి ఏడు అణాలు శ్యాం ఇచ్చాడు.

హాలు ఎదురు చూస్తూవుంది.

ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు.

ముందుగా నడుస్తూవున్న శ్యాం కొంచెం వెనక్కు తిరిగి నవ్వాడు.

శ్యామల పాలకడలి కెరటాల కంటే ఉత్సాహంగా, సన్నజాజులూ. మల్లెమొగ్గలూ దానిమ్మ గింజలుకంటే చక్కని పలువరస కనబడేలాగా పున్నమి వెన్నెల వెల్లువాకల కంటే ఉన్నతంగా లేనగవుల తేనియ సొనలు కురిపించింది.

మంచుశిఖరం

ముక్కాలిపీటమీద కూర్చున్న రమేష్. ఎదురుగా వున్న చెక్కపెట్టెమీద చేతిలోని కత్తి నిలువుగా పొడిచాడు. ఠకీమని శబ్దం వచ్చింది.

వెనుక వెన్నుముకమీద ఏదో పెద్ద బరువు బలంగా ప్రాకినట్టయింది. కరెంటు షాక్ లాగా త్రుళ్ళిపడ్డాడు. వళ్ళుజలదరించింది. గగుర్పొడిచింది.

చెక్కపెట్టెలోనికి దిగిన కత్తి గుడ్డిగా వెలుగుతున్న దీపం కాంతిలో తళుక్కు తళుక్కుమని మెరుస్తోంది.

శరీరంలోని రక్తాన్నంతటినీ కూడదీసి చేతిలో కూర్చుకొని నరాలన్నీ బిగబట్టి, కత్తి పిడిమీద చేయివేశాడు రమేష్.

ముఖం నల్లగా బొగ్గులాగావుంది. కళ్ళు కుంచించుకు పోయాయి. పళ్ళు నోటిలో ఒకదాన్ని మరొకటి బలంగా నొక్కుకుంటున్నాయి. మధ్యనున్న మెత్తని పెదాలు ఒత్తుకు పోతున్నాయి. ముక్కుపుటాలు కంపిస్తున్నాయి. నొసటిలో ముడతలు పడ్డాయి. వెంట్రుకలు జీరాడుతున్నాయి.

రమేష్ కుడిచెయ్యి కత్తిపిడిమీద బలంగా నొక్కిపట్టి వుంది. ఎడంచెయ్యి వెంట్రుకల్లో చొరబడి పిడికిలి ముడుచుకుంది. జుట్టు చిక్కుచిక్కుగా రేగింది.

"ఇవాళ రాత్రి చౌడేశ్వరి గుండెల్లో ఇది దూసుకు పోవలసిందే"

కత్తివైపు చూశాడు రమేష్. అతని నిశ్చయం అచంచలమైంది.

"పాపిష్టి పీనుగ! గుండెల్లోంచి దూరబడి వెన్నెముకను పగలదీసుకొని వీపుమీదుగా రావాలి.

అతని ముఖం మినుకు మినుకు మనేదీపం కాంతిలో అస్పష్టంగా కనబడుతోంది. వెలుగునీడలు అలా వ్యాపిస్తున్నాయి. అతని ముఖంమీద చీకటి – కత్తిమీద వెలుగు చీకటీ – వెలుగూ –

"దాని రక్తంతో కత్తి స్నానం చేస్తుంది."

బలంగా వత్తిపట్టిన కత్తి చెక్కలోకి అరంగుళం దిగింది. తల క్రిందకు వాలింది. కత్తి పిడిమీద పిడికిలి, పిడికిలిమీద నొసలు.

"దాని ముఖం చెక్కాలి"

తక్షణ కత్తిపుచ్చుకున్నాడు. మరో క్షణంలో నెమ్మదిపడ్డాడు. కార్యక్రమ మాలోచించుకున్నాడు. దీపం వెలుగుతోంది. వెలుగు ముఖంమీద పడుతోంది. ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఉదయమే తను కలకత్తా పోతున్నట్లు చూడేశ్వరితో చెప్పాడు. అందుకు తగ్గట్టే కలకత్తా ట్రెయిన్‌లో బెర్తు రిజర్వు చేయించుకున్నాడు. మరొకడ్ని తన టిక్కెట్టుమీద కలకత్తా పంపుతున్నాడు. తను వ్రాసి వాడికిచ్చిన వుత్తరం కలకత్తాలో వాడు పోస్టుచేస్తాడు. చూడేశ్వరి హత్యతో తన కేమీ ప్రమేయం లేనట్లు గట్టి సాక్ష్యం.

అది తనతో నువ్వు కలకత్తా వెళ్ళవద్దు అంది. దాని మాట తను తిరస్కరించాడు. అన్ని ఏర్పాట్లూ చేసుకున్నాడు. బయలుదేరి వెళ్ళిపోయినట్లు కూడా కబురుచేశాడు.

సాయంకాలం, వూళ్ళోవున్నట్లు ఎవరికీ తెలియకుండా వుండేందుకు కొంచెం ప్రక్కగా వున్న హాల్లో సినీమా కెళ్ళి బాక్సులోంచి మధ్యలోనె బయటకువచ్చాడు.

తన వూళ్ళో తన విషయం తెలిసిన చోడేశ్వరి తప్ప కుండా వాణ్ని మేడలోకి పిలిపించుకొంటుంది. ద్రోహిదొరికి పోతుంది. నమ్మకహారాం దొరికిపోతుంది.

రమేష్ పళ్ళు పటపట లాడించాడు. చప్పున పైకి లేచాడు. చకచకా నాలుగడుగులు తలుపుదాకా వేశాడు. తలుపుదగ్గర. కొంచెం సేపాగి తిరిగి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"వాళ్ళిద్దరూ ఇంటి దగ్గర దొరికిపోతారు. వీలుంటే వాడుకూడా సఫా"

చేతిలోని కత్తి ఒక్కసారిగా గట్టిగా వత్తాడు.

ఏకధారగా వర్షం చినుకులు నెత్తిమీద పడుతున్నా గమనించని రమేష్ బట్టలు బాగా తడిసిపోయింతరువాత చలిపుడుతున్నప్పుడు గ్రహించాడు, తను బాగా తడిసిపోయిన సంగతి.

క్రింద భూమి బాగా తడిసిపోయింది. ఆ తాటాకు చిల్లుల్లోంచి వాననీరు టుపుక్కు టుపుక్కున ఒక్కొకబొట్టు పడుతోంది. ఒక్కొక్కచోట ఏకధారగా వర్షం. తడకగోడ లోంచి జల్లు గదిలోకి వస్తోంది. తడక తలుపు గాలికి ఎడా పెడా కొట్టుకొంటోంది. వర్షం గదిలోకి వస్తోంది.

ఝుమ్మున ఈదురుగాలి తోలింది. రోడ్డుమీద ఎలెక్ట్రిక్ దీపంకాంతిలో వర్షం చినుకులు మెరుస్తూ కురుస్తున్నాయి. పట్టణం నిశీధి నిశ్శబ్దంలో నిద్రపోతోంది. పోలీసుల విజిల్స్ రెండో మూడో వినిపించాయి. కారుచీకటి ఆకాశంలో క్రమ్మివుంది.

ఈదురుగాలి తోలింది. వళ్ళు పులకరించింది. చలి పుట్టింది. పైగా బట్టలన్నీ తడిసి పోయాయి. పాడుచలి! చంపుకు తింటోంది. అసలు వంటరిజీవితం కూడదు—వెంకటేశ్వరి—పాపిష్టి పీనుగ!

ఈదురుగాలి తోలింది. ఎదురుగా ట్రంకుపెట్టెవుంది. దాంట్లో బట్టలున్నాయి. అవిమాత్రం తడిసివుండవు. వెలుపల వున్న బట్టలు తడిసిపోయాయి. పొడిబట్ట లేదు. చలి పుడుతోంది. ట్రంకులోంచి బట్టలుతీసి వేసుకోవచ్చు. దుప్పటి కప్పుకోవచ్చు.

వర్షం బాగా కురుస్తోంది. బట్టలు వేసుకున్నా, దుప్పటి కప్పుకున్నా తడిసిపోతాయి. బట్టలు పెట్టెలోంచి తీయటం అనవసరం. అలాగే తడిసిన చాపమీద కూర్చున్నాడు.

పాడుకొంపలు! అద్దె పుచ్చుకోనేంతవరకేగాని కప్పిద్దామనే ఉద్దేశ్యమే వుండదు వీళ్ళకి. ఛీ! ఈ మురికిపేటలోని యిళ్ళన్నీ ఇంతే!

ఈదురుగాలి చలికి నరాలు వాలకర్చుకు పోతున్నాయి. తనచుట్టూ పరిస్థితులు బాగా నీరు ముట్టడించింది. చలి త్వర పెడుతోంది.

తళుక్కున కత్తి మెరిసింది!

అది చావాల్సిందే! తనని ఎన్నివిధాల ఉపయోగించుకోవచ్చో అన్నివిధాలా ఉపయోగించుకుంది. అది తనని నమ్మిందికదా అని తనుదాన్ని నమ్మాడు. తను వూహించనైనా వూహించని, తనకు జరిగిన ఈ ద్రోహాన్ని నిదర్శనపూర్వకంగా విని, కళ్ళారా చూశాడు.

ఒకవేళ దానిదగ్గర తప్పు లేదనుకోవచ్చు. అయితే అ నల్లకోటువాడు ఎందుకు దాని మేడదగ్గరకు వస్తున్నట్లు. ఇది సమాధానం దొరకని ప్రశ్న! దాన్ని హతమారిస్తే తప్ప తనకు నిద్రపట్టదు.

టంగుమని మ్రోత!

తత్తర పోయాడు రమేష్. కత్తికోసం వెదికాడు. చుట్టూ చూశాడు. కన్పించలేదు. చేతినిచూచుకున్నాడు. చేతిలోవుంది. రెండో గంట మ్రోగలేదు. రెండోగంట వినిపిస్తుందేమోనని నిరీక్షించాడు. కాని విన్పించలేదు.

తాలూకాలోంచి కాపలావాడు మ్రోగించిన గంట అది. ఖైం ఒంటిగంట! తనురెండు గంటలకు పనిపూర్తిచేసుకోవాలి. అదీ తన నిర్ణయం! ఏర్పాటు! ఇంకొక్క గంట ఖైం!

వెధవకాలం ఒకసారి త్వరపెడుతుంది. ఉత్సాహమిస్తుంది. మరొక్కసారి నిరుత్సాహ పరుస్తుంది. ఇంక గంట దాకా తనేమీ చేయకూడదు.

ఈదురుగాలి చలికి బట్టలు దోహదమిచ్చాయి. నరాలు కొరుక్కు తింటోంది పాడుచలి.

ఇలాంటి వర్షకాలం, ఈదురుగాలి, చలికాలాలు తని ప్పటికి ముప్ఫైకి పైగా దాటాడు. ఇంత బాధ తనేచలికాలం లోనూ పడలేదు.

చౌడీశ్వరితో దాదాపు నాలుగు ఇలాంటి చలికాలాలు సరీగ్గా ఇలాంటి పూరికొంపల్లోనే వుండి చలి మరచిపోయాడు.

జేబుకొట్టిన నేరంతో జైలు శిక్షననుభవించి ప్రారం భిస్తున్న క్రొత్త యవ్వనంతో బయటికివచ్చిన తొలిదినాల్లో తను చౌడీశ్వరిని కలుసుకున్నాడు. అప్పటికామె ఫలానావాడి భార్య అనబడే స్థితిలోవుంది. దాని తండ్రి ఎవరో ఆరోజుల్లో తనకు తెలియదు. లైసెన్సుకూలీ రాముడు, కొంచెం వయస్సు పైబడినవాడు, దాని పెనిమిటి.

జైలు గోడల్లోంచి విశాల విశ్వంలోకి వచ్చిన తనకు నచ్చింది చౌడీశ్వరి. అంతే దాన్ని లేపుకొచ్చి మరోపట్టణంలో కాపరం పెట్టాడు తను. ఏ ఇబ్బందీ లేకుండా జేబులుకొట్టే వ్యాపారంలో దాదాపు నాలుగు సంవత్సరాలు కదలి పోయాయి.

అయితే కాలగమనం సాఫీగా సాగలేదు. ఆ మధ్య వక్రించింది.

ఈదురుగాలి తోలుతోంది. వర్షం పడుతోంది.

తలమీాదపడిన వర్షంనీరు చెంపలమీాదుగా ముఖం మీాదుగా జారుతోంది. రమేష్ తుడుచుకున్నాడు.

పుటుక్కు పుటుక్కున పైనించి వర్షం చినుకులు పడు తున్నాయి. తడికతలుపు జల్లు వేగానికి తట్టుకోలేక పోతోంది. ఒక్కవూపుతో వర్షమూ, గాలీవచ్చి తడికతలుపు నెట్టాయి.

తలుపు తెరుచుకుంది. వర్షం గదిలోకి వస్తోంది. రమేష్ లే తలుపు దగ్గరకు నెట్టి మళ్లీవచ్చి తడిచాపమీద కూర్చున్నాడు

తను ఇలాంటి మూడు చలికాలాలు చౌడేశ్వరి దూరంగా, వర్షానికి తడవకుండా, చలికి బాధపడుతూ జైల గోడలమధ్య గడిపాడు.

తను జైలుకి పోయిందికూడా దానికోసమే. ఆనాడు బజారులో బట్టలషాపులో కనబడ్డ ఆ పట్టుచీరె కావాలని కోరటమే తప్పు. అది కోరింది, బాగానేవుంది. ఆడదాని అలంకారాలమీద ప్రేమకదా! తన తెలివితేట 'లేవ య్యాయి?

తను దొంగిలించటంలో తెలివితక్కువపని చేశాడు పోనీ దొరికిపోయినప్పుడు వూరుకున్న పోయేది. రోషంతో షాపువాణ్ని చెటీ్ష చేశాడు. తరవాత తన వీపు పగిలిపోయింది. ఐదారు నెల్లతో తప్పిపోవాల్సిన జైలుశిక్ష మూడు సంవత్స రాలకు పెరిగింది.

నిజంగా ఆ మూడు సంవత్సరాల్లో ప్రభుత్వం తన కెంతో అపకారం చేసింది. జీవితగమనాన్ని మార్చింది. పురో గమనంకాదు. తిరోగమనం. చెడ్డమార్గంలోకి నడిచాడు జైలు లోంచి బైటికివచ్చిన రమేష్.

విసురుగా ఈదురుగాలి తోలింది. తలుపు తటపటా కొట్టుకొంది. నరాన్ని కాటేసినట్లు చలి పుడుతోంది. టప్పున దీపం ఆరిపోయింది.

జైలు గోడలు. అరుగులు. చలి. బాధ. పోలీసులు ఇనుప కటకటాలునీడలు. దొంగలు. రౌడీలు. హంతకులు.

మూల్గులు. అరుపులు. ఘోషలు. బూటుల టకటకా. గుడ్డి దీపాల వెలుగునీడలు. తాలూకాలోంచి గంటల మ్రోతలు టవున్లోంచి రేడియో వాగుడు. కలకలాలు. వరుసగా చిత్రం లాగా కదలిపోయాయి. అన్నీ పూర్వస్మృతులు.

ఉరుమురిమింది మెరపు మెరిసింది. ఎదురుగావున్న కత్తి తళుక్కుమంది. చీకటిలో, చలిలో, కత్తిమీద చేయి వత్తి పట్టాడు రమేష్. ఎదురుగావున్న చెక్కపెట్టిమీద పెట్టాడు.

హత్య చేయటం నేర్పింది చౌడీశ్వరి. దొంగతనం చేయటం మాత్రం నేర్పలేదు. హత్యచేయటానికి పురికొల్పింది. ఉత్సాహ పరచింధి. అది నేర్పిన విద్యకు అదే బలికాబోతోంది.

దాని బలవంతంమీద ఆనాడు తను వాడ్ని హత్య చేశాడు.

తన అభిమతం ప్రకారం తనంత తాను చౌడీశ్వరిని హత్య చేయబోతున్నాడు నేడు.

తను మూడు సంవత్సరాలు జైలు జీవితం గడిపాడు. బయటికి వచ్చిన మూడు నెల్లకుకూడా తను ఆమెను చూడలేకపోయాడు. అప్పుడది ఒకరోజు స్వంతకారులో బీచ్ కి బయలుదేరింది. ఆరోజు దాన్నిచూచినప్పుడుకూడా పోల్చుకోలేకపోయాడు.

చాలా ప్రయత్నం చేసింతరవాత ఆకారుకల్గిన యింటిలో ఒకనాడు దాన్ని కలుసుకున్నాడు. మాట్లాడాడు మాట్లాడింది, వినీలాకాశంలో స్వేచ్ఛగా విహరించే పావురం

బంగారు పంజరంలోంచి మాట్లాడినట్లు. ఇప్పుడామె ఒక ధన వంతుని భార్య.

తర్వాత చాటు మాటుగా నాలుగైదు నెల్లుదాకా తను చౌడీశ్వరిని కలుసుకుంటూ వుండేవాడు. ఆ కాలవ్యవధిలో ఆమె, భర్త మరణానంతరం భార్య ఆస్తికి వారసురాలు అయ్యేట్టు వీలునామా వ్రాయించుకుంది. ఆపైన తనని పురికొల్పింది. పెనిమిటిని హత్య చేసేందుకు.

తను ఆ ధనవంతుని హత్య చేశాడు.

తనమీద నేరంలేకుండా పోయేందుకు మరిరెండు హత్యలు చేయవలసి వచ్చింది. ఆ పనులు ముగించుకున్నాడు

ప్రాణంమీద తీపివలన ప్రవాసం పోవలసి వచ్చింది. నిరాశాపూరిత హృదయంతో వెళ్ళిపోయాడు.

ఈదురుగాలి తోలి చలిపుట్టింది.

ఒక ఈదురుగాలి చలికాలం పోయిందాకా తను ప్రవాసంలోనే ఉండవలసి వచ్చింది.

మళ్ళీ చౌడీశ్వరి దగ్గరకు చేరుకున్నాడు.

అప్పటికామె ఆ ధనవంతుని పేరిట వైధవ్యం పుచ్చుకుంది. ఆస్తికి వారసురాలయింది.

చలిగాలి కొంచెం తగ్గింది. వర్షం తిరుగుముఖంపట్టింది. ప్రచండంగా గాలీ లేదు. ప్రళయంగా వానా లేదు.

ఆపైన చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళు అనుమానించటం జరుగుతోంది. పల్లెవిడచి పట్టణం వచ్చి, వ్యాపారంచేసి లాభమూ, పేరు ప్రఖ్యాతులూ పొందిన ధనవంతుని దూరం చుట్టం

రమేష్. ఇలా తను చౌడేశ్వరి మేడలోనే దాదాపు మూడు వర్షాకాలాల చలి రోజుల్లో గడిపాడు.

ఇద్దరికీ వున్న సంబంధం వూరు శంకించటం జరిగింది. ఆ విషయం తనకుకూడా తెలుసు. ఒకనాడు తను దాన్ని అడిగాడు 'ఈవూరు విడిచేద్దామని' అది 'వద్దు ప్రమాదం' అంది. తనాపైన ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఒకనాడు తను వూహించని విధంగా జరిగింది. అది తనకు ఏ కారణమూ చెప్పలేదు. కాని నెలదాకా మేడవైపు రావద్దు అంది. తను ఏ అవసరమోనని దాని మాట శిరసా వహించాడు. నెలపోయిం తరవాత దాన్ని కలుసుకున్నప్పుడు అది పలకటమే ప్రళయమై పోయింది.

తను దాని దగ్గరకు పోవటం. తిరిగి నిరుత్సాహంతో రావటం నిన్నటిదాకా చేస్తున్నాడు. అనుకున్నప్పుడు అవసర మున్నప్పుడు అడిగింది పొందలేకపోతున్నాడు. ఒక్కొక్కసారి అడగటానికే అవకాశం లేకుండా పోతోంది.

నిన్న ఉదయం వాడు ఇంట్లోకి పోవటం తను కళ్ళారా చూశాడు. వాడలా నాలుగు సంవత్సరాలుగా వస్తున్న సంగతి నిదర్శన పూర్వకంగా తెలుసుకొని ఈనాడు ప్రత్యక్షంగా చూశాడు. హృదయం పగలగోసినంత బాధపడ్డాడు.

ఉరుమురిమింది! మెరుపు మెరిసింది! కత్తి తళుక్కుమంది.

"ఇవాళ ఇది దానిగుండెల్లో దూసుకుపోవాలి"

కోపంతో ముడుచుకున్న పిడికిలి విప్పి, కత్తి పిడిమీద పెట్టాడు రమేష్.

పటిష్ఠమైన తనకాళ్లు వణుకుతున్నాయి. కుడికన్ను అదురుతోంది. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. శరీరంలో ఏదో తొందరతొందరగా వుంది. తన విజ్ఞానాన్ని పూర్తిగా కూడదీసుకొని ఆలోచిస్తున్నాడు. పూనికతో మునిగాళ్ళమీద నిలబడ్డాడు.

దీపం ఆరిపోయింది.

వెలిగించాలి.

జేబు వెతికాడు. రెండో మూడో పుల్లలున్న అగ్గిపెట్టె తడిసివుంది.

"దీపం వెలిగించకపోతే ఏం" తనలో తాననుకున్నాడు రమేష్.

చీకటి – ఆకాశంలో, భూమ్మీద, భూగోళంలో ప్రపంచంలో – అంతా చీకటి. చుట్టూ చీకటి. గదిలో చీకటి. హృదయంలో చీకటి. చీకటి కన్య కాటుక కంటినీరు జారుతూ వున్నట్లు ఒక్కొక్క బొట్టు వర్షం పడుతోంది.

టంగు టంగున తాలూకాలోంచి రెండు మ్రోతలు వినిపించాయి.

వంటికి కరెంటు అంటించి నట్లయింది. అసంకల్పిత ప్రతీకారచర్యకు అలవాటు పడ్డ కండరాలు టక్కున రమేష్‌ని పైకి లేపాయి. వంగి పెట్టెమీద కత్తి అందుకున్నాడు. గుడ్డతీసి కత్తికి చుట్టి భద్రంగా జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

బయలుదేరబోయాడు.

చలిగాలి తోలింది. బయట వర్షం ఒక్కొక్కబొట్టు పడుతూనేవుంది. తనవంటి బట్టలు తడిసి వున్నాయి. చివరకు

కత్తికి చుట్టిన బట్టకూడా తడిసివుంది. పొడిబట్టలు పెట్టెలో వున్నాయి.

జేబులో కత్తిచేతికి తగిలింది. తనకు వెంటనే హత్య విషయం గుర్తొచ్చింది. బట్టలు వ్యవహారం ఆలోచిస్తూ కాలంవ్యర్థం చేయటం అనవసరం. వేసుకుంటే పొడి బట్టలు వేసుకోవటం లేకపోతేలేదు. ఇక్కడ ఎక్కువ ఆలోచన పనికి రాదు. హత్య జరగవలసిన కాలమూ - దాని ఏర్పాట్లూ - సక్రమంగానే వున్నాయి. తానిక్కడ బట్టలు మార్చుకుంటూ కూర్చుంటే కాలం - ముహూర్తం - దాటి పోతుంది. ఆపైన పని జరగదు.

వెంటనే బయలుదేరాలి.

చలిగాలి!

రమేష్ వెనుకంజవేశాడు. మళ్ళా అతన్ని ఏదో ఆలోచన చుట్టుముట్టింది. ఈ హత్య సంపూర్ణంగా విజయమవుతుందని తనకు నమ్మకంలేదు. ఉన్నపరిస్థితీ ఆలోచించుకున్న విధానమూ, స్థూలదృష్టికి బాగానే వున్నాయి. కాని నిశితంగా పరిశీలిస్తే ఏదో లోపమూ వున్నట్లు తనకు క్షణ క్షణమూ శంక కలుగుతూనే వుంది.

ఒక వేళ ఈ హత్యలో దొరికిపోవటం జరిగితే మళ్ళీ ఆస్వెట్టరు వేసుకోవటం జరగదు. ఆ మఫ్లర్‌ని మళ్ళీచూడ లేడు. ఇవాళ ఇస్త్రీనుంచి వచ్చిన ఆ ఖరీదైన పాంటూ, షర్టూ తను చూడటం తటస్థించదు. వాటిని వేసుకోవలసిందే!

అతని ఆలోచన కార్యరూపం ధరించింది. పొడిగుడ్డ కత్తికి చుట్టాడు. అతనికి వెంటనే గుర్తుకు వచ్చింది. ఎంత

చెడ్డా తను వెళ్లుతోంది చౌడేశ్వరి యింటికి. నిద్రలో వున్నప్పుడు దాన్ని హత్యచేయటం కుదరక మేలుకునే వున్నప్పుడు చేయవలసివస్తే అది తనని చూచి ఏవగించుకునేట్టుగాని, అనుమానించేట్టుగాని వుండకూడదు.

ఈ విషయం గుర్తుకు రాగానే చెక్కపెట్టెతీసి అద్దాన్ని అందుకొని అలావదిలేసి, దువ్వెన బైటికితీసి చూపుడు వ్రేలుతో పాపిటతీస్తూ తలదువ్వుకున్నాడు.

జేబులో కత్తి చేతికి తగిలింది. అతనికి జరగవలసిన విధానమంతా అలా చిత్రంలాగా మనః ఫలకంలో మెదిలింది. వెంటనే బయలుదేరాడు. కాలికి ముక్కాలిపీట తగిలింది. గది తలుపు వేశాడు. రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు.

ఎక్కడో కుక్క మొరిగింది. దూరంగా తీతువు కూసింది. పొలిమేరల్లో నక్క అరచింది. నిశీధి గురకపెట్టి నిద్రపోతోంది.

రమేష్ నడుస్తున్నాడు!

పాడుచలి! మెడమీద మఫ్లర్ చెవులమీదుగా తలకు చుట్టాడు. రెండుజేబుల్లో చేతులు పెట్టుకున్నాడు. కత్తి చేతికి తగిలింది.

నడుస్తున్నాడు!

రెండో ఆట సినిమా అన్ని హాలుల్లో వదిలిపెట్టారు. రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది. నిశాకన్య జడలాంటి తారు రోడ్డుమీద, కొప్పులోని పూలులాంటి గడ్డిదీపాల కాంతిపడి మెరుస్తోంది. ఇక్కడే కొంచెం వెలుగు.

నడుస్తున్నాడు!

చౌడీశ్వరి ఆ కిటికీ దగ్గరగా నిద్రపోతుంది. ప్రక్కనున్న గొందిలోంచి కిటికీ ఎక్కి, చెక్కలునెట్టి, లోపలికి చొరబడి, నిద్రపోతున్న చౌడీశ్వరిని పడకమీదే కత్తికి బలి యివ్వాలి.

ఆ ఆలోచనతో జేబులోని కత్తి గట్టిగానొక్కిపట్టాడు. పళ్లు పటపట నాడించాడు. గట్టిగా భూమిని వత్తిపట్టి నడుస్తున్నాడు.

నడుస్తున్నాడు!

రోడ్డు! రోడ్డుమీంచి దాటితే మలుపు. మలుపుతిరిగితే సందు. సందులోంచి నాలుగు బారల దూరంలో మేడ. మేడ ప్రక్కగా గొంది. గొందిలోంచి కిటికీలోకి మార్గం. కిటికీలోంచి గదిలోకి. గదిలో......

జేబులో కత్తికంటే ముఖంలోని పెదాల్ని గట్టిగా నొక్కి పట్టాడు రమేష్. బలంగా పెద్దపెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ పోతున్నాడు.

నడుస్తున్నాడు!

మలుపు తిరిగాడు. సందు దాటాడు గొందిలోకి పోయాడు. కిటికీ ఎక్కాడు. కూర్చున్నాడు. ఇక లోపలికి దూకబోతున్నాడు. పడకవైపు చూశాడు.

ఆశ్చర్యం! పడకమీద ఆమె లేదు. కాళీగావుంది. పరిశీలనగా చూశాడు. మసకవెలుగు. పడక బాగా నలిగివుంది!

తలుపుదగ్గర శబ్దమయింది. అటువైపు చూశాడు, కిటికీలో చెక్కప్రక్కగా నక్కికూర్చున్న రమేష్. చౌడీశ్వరి

నిద్రకళ్ళతో తలుపు గడియ వేసింది. పడకవైపు నడుస్తోంది. ఆమె పడకపైన మేను వాల్చిందాకా ఆగాడు.

ఆపైన వెనుదిరిగాడు. కిటికీలోంచి మెల్లగా గొంది విడిచి, సందుదాటి, మలుపుతిరిగి మేడముందుకువచ్చి రోడ్డు వైపు పరిశీలనగా చూశాడు రమేష్.

ఫర్లాంగు దూరంలో రోడ్డు మలుపుతిరిగి మెయిన్ రోడ్డులో కలసేచోట - మునిసిపాలిటీ ఎలెక్ట్రిక్ లైటు నీడలో ఒక పురుషుడు కదలిపోతున్న నీడను చూశాడు, రమేష్. రమేష్ అప్రయత్నంగా పెదాలు కదిపాడు. "వాడ్ని పంపించివేసింది ఆ నల్లకోటువాడు"

తను రోజూ రాత్రి రెండూ మూడూ గంటలప్పుడు వచ్చి, తిరస్కరింపబడి తిరిగిపోతున్నాడు. కొన్ని సార్లు తలుపు తీయకుండానే పొమ్మనేది. కొన్ని సార్లుకొట్టేది. తిట్టేది. చివాట్లు పెట్టేది. ఏడుస్తూ చెప్పేది. లాలనగా బ్రతిమాలేది. డబ్బు ఇచ్చేది.

మరికొన్ని సార్లు తనకువచ్చే నాలుగు మాటలు చెప్పి, మభ్యపెట్టి వెళ్లిపొమ్మనేది. మొత్తంమీద తనని వెళ్ళగొట్టేది. ఎక్కువసేపు మాట్లాడేదికూడా కాదు.

ఇవాళ అలా కుదరదు. తను నాలుగు రోజుల నాడే ప్లాను వేశాడు. ఇవాళ వంటమనిషిని పంపేస్తుంది దానిభర్తకు దూరం చుట్టమైన తను కలకత్తా వెళ్ళిపోయినట్లు కావలసినంత సాక్ష్యం... ఆవచ్చినవాడుకూడా వెళ్ళిపోయాడు.

ఇప్పుడు ఇంట్లో అది ఒక్కతే!

జేబులో కత్తి గుర్తొచ్చింది. అది పరలోకయాత్ర చేస్తుంది.

అది మేలుకోనేవుంది. కిటికీలోంచి దూకి కార్యభంగం పొందేకంటే రోజూవచ్చే వాడినేకనుక మామూలుగానే వాకిట్లోంచిపోయి, చేయదల్చుకున్న పనిచేయటం శ్రేయస్కరం.

పోయి తలుపు తట్టాడు. సమాధానం రాలేదు.

మళ్ళా తట్టాడు. జవాబు రాలేదు. కొంచెంసే పాగాడు. అది లేచినట్లుగానీ, నడచినట్లుగానీ, తలుపు తీసే పద్ధతి వున్నట్లుగానీ, తనకేమీ తెలియరావటం లేదు.

మళ్ళీ తలుపు తట్టాడు. బదులులేదు.

పెద్దగా తలుపు మీదకొట్టి 'చాడీ' అని కేకేశాడు. ఆమె పలకలేదు. తలుపు తీయలేదు.

రమేష్ అక్కడ నిలువదలచుకోలేదు. వెనుదిరిగిపోయి, చరచర మునుపటి కిటికీలో కూర్చుని చాడీశ్వరి వైపు చూశాడు.

ఆమె మంచంమీద విలాసంగా పడుకుంది. నుదుటి మీద ముంగురులు కదలాడుతున్నాయి. మసక వెలుగులో చెక్కిలి ముద్దొచ్చేట్టుంది. శ్వాస సమంగా వస్తోంది.

చలిగాలికో, ఆమె విలాస వైఖరికో అతనివీపు పులకరించింది.

మెల్లగా కిటికీ దగ్గరగా దిగాడు.

ఆకాశంలో లేని చంద్రబింబం చాడీశ్వరి వదనంలో మెరుస్తోంది.

చల్లగా, పిల్లలాగా అడుగుల్లో అడుగులు వేసుకుంటూ రెండో గదిలోకి వెళ్ళి లైటువేశాడు. సన్నని దీపం వంటింట్లో వుంది.

చాడీశ్వరి పడకగది ప్రక్కనున్న గదిలోని వెలుగును పంచుకొంది. ఆమె లేవలేదు. ఆమె ముఖంమీద వెలుగు కిరణాల శాతం పెరిగింది. శరీరంమీదకూడా వెలుగు పడు తోంది.

కోక! ఆశ్చర్య పోయాడు రమేష్. తను దీన్ని కలుసు కున్న మొదటి రోజుల్లో కట్టుకోమనికొని యిచ్చిన పట్టుచీరె! ఇవాళ కట్టుకుంది. దీనికున్న కోకల్లో ఇది ప్రాణతుల్య మయింది. ఇవాళ వీడికోసం కట్టుకుంది.

తాళి!! నిలువునా చలించి పోయాడు రమేష్. తను తనచేతులతో దాని మెడలో లేపుకొచ్చిన రోజుల్లోకట్టినతాళి. ఆరు సంవత్సరాలుగా అది దీని మెడలో తను చూడలేదు. చీరె దొంగిలించిన నేరంతో జైలుకు పోతూ చూశాడు.ఇప్పుడు మళ్ళీ చూడగలిగాడు. వీడెవడో దౌర్భాగ్యుడు లాగా వున్నాడు. తాళికూడా కొనలేని బాపతు.

గాజులు!!! చేతికి గాజులున్నాయి రాక్షసుడికి కోపం వచ్చినట్లు ముంచుకొచ్చింది కోపం, పిచ్చికోపం.

పూలు!!!! జడ! జడవేసుకుంది. పూలమాల తురుముకుంది.

చాడీశ్వరి కదిలింది. కొంచెం ప్రక్కగా వొత్తిగిలి పడు కుంది.

ఇవాళ పునిస్త్రీవేషం. వాడితో లేచిపోవటానికా? లేక, ఈ వేషంతో ప్రతిరోజూ వాడికి దర్శనమా? పళ్లు పటపట లాడించాడు రమేష్.

జేబులో కత్తి చేతికి తగిలింది.

కత్తి పైకి తీశాడు. తళుక్కుమని మెరసింది.

పొడవటానికి వుంకించాడు.

వెన్నెముకమీద ఎవరో బలంగా చరిచినట్లయింది. త్రుళ్లిపడి వెనక్కు తగ్గాడు.

చౌడీశ్వరిని ఇప్పుడు పొడవ్వచ్చు. చనిపోతుంది. ఆ విషయంలో ఆటంకమేమీ లేదు. కాని తను దాన్ని పొడిచిం తర వాతకూడా ఆ వస్తున్న వాడెవడో తనకు తెలియదు. వాడ్ని తెలుసుకోకపోతే లాభం లేదు. తెలుసుకోవాలి. దీన్ని లేపాలి.

తను కనుక్కోదలచుకున్న విషయంతో నిజంగా తనకు ప్రమేయం లేదు. వాడెవడైనా తను చేయగలిగింది కూడా లేదు. తనకు అవసరంలేని ఆవిషయాన్ని తెలుసుకోకపోయినా ఫరవాలేదు. వాడికీ దీనికి సంబంధం వుంది. అందువల్ల, ఆ చెడు ప్రవర్తనవల్ల చావటం ఖాయం. బలి కాబోతోంది. వాడితో తనకేమిటి? దీన్ని పూర్తి చేయాలి.

కత్తి పైకెత్తాడు.

చౌడీశ్వరి కదిలింది.

ఇది చేసుకున్న ఏ పుణ్యమో దీని జీవిత ప్రమాణం కొన్ని సెకండ్లు పెంచుతోంది. హాయిగా నిద్రపోనిచ్చేందుకు. ఏది ఏమైతేనేం? ఇది కదిలింది, కనుక దీన్ని లేపి, వాడెవడో?

ఎందుకు వస్తున్నాడో? తేల్చుకోవాలి. దాని సమాధానాలు తను నమ్మడు.

తను దాన్ని లేపేది, చెప్పే విషయం వినేందుకు. ఇది చెప్పింది విన్నా తను నమ్మడు, చంపటం ఖాయం. మరి లేపట మెందుకు?

దీన్ని లేపి, తనకింత ద్రోహం చేసినందుకు, ప్రతిఫలంగా శక్తిలేని దాన్నిగాచేసి, మాట్లాడ నివ్వకుండా, కదలనివ్వ కుండాచేసి, చూస్తూ వుండగానే గుండెల్లో కత్తి గుచ్చాలి.

తనలో ఎందుకో రెండురకాల భావాలు కలుగుతు న్నాయి. అర్థం కావటంలేదు. తను ద్వంద్వాతీతుడు. దీన్ని చంపటం ఖాయం. లేపటం అవసరం.

కత్తికి గుడ్డ చుట్టి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. లైటు వేశాడు.

ఆమె వీపుమీద చేయివేసి చిన్నగా 'చౌడీ' అని పిలచాడు.

ఆమె ప్రక్కకు వొత్తిగిలింది. దుప్పటి పూర్తిగా కప్పు కుంది.

'చౌడీ' పిలచాడు రమేష్. ఆమె మెల్లగా కళ్ళువిప్పి, అతన్నిచూచి మళ్ళీ ముసుగు తన్నింది.

'చౌడీ' మళ్ళీ పిలచాడు.

చౌడీశ్వరి కళ్ళు తెరచి, రమేష్‌నిచూచి 'మీరా' అని కళ్ళు మూసుకొని, కళ్లుమూస్తూ, తెరుస్తూ, 'నిలుచున్నా రేం? కూర్చోండి' అని వెనక్కు జరిగి, వెంటనే దుప్పటి తొల గించి, వాకిలివైపు చూచింది. వేసిన గడియ వేసినట్లేవుంది.

'ఎలావచ్చారూ?' తియ్యగా ప్రశ్నించింది నవ్వు ముఖంతో కళ్ళు నులుముకుంటూ, ఆవులిస్తూ.

రమేష్ కిటికీవైపు చూశాడు. ఆమెకూడా అటు చూచింది. కిటికీ తీసివుంది.

'ఏం అలావున్నారూ?' ముఖంలోకిచూచి, 'ఏం ఇలావచ్చారూ?' కిటికీలోకి చూచింది. వెంటనే తనే మాట్లాడింది. 'నా కోసమా?' నవ్వింది. రమేష్ మారుపలక లేదు.

ఆమె మళ్ళీ ప్రశ్నించింది. 'నువ్వీవేళ కలకత్తా వెళతానన్నావు. నేను వద్దు అన్నా. వినలేదే అనుకున్నా. విన్నావన్నమాట?' పకపకా నవ్వింది.

'నోర్ముయ్' పెద్దపులిలాగా అరిచాడు. రమేష్ వెంటనే ప్రశ్నించాడు 'ఎవడువాడు?' ఆమెవైపు చూశాడు. 'జవాబు చెప్పు'

"వాడెవడు?" చిలిపిగా నవ్వుతూ మృదువుగా రమేష్ కళ్ళల్లోకి చూచింది చౌడీశ్వరి.

"నల్లకోటువాడు రోజూ నీయింటికివచ్చి వెళ్ళేవాడు. ఎవడువాడు?" ఇప్పుడింట్లోంచి వెళ్ళినవాడు ఎవడువాడు?" ఏకధాటిగా అడిగాడు.

సున్నితంగా అతని భుజాలమీద చేతులు వేసింది. సౌమ్యంగా, మృదువుగా, లాలనగా చెక్కిళ్ళమీద మునివ్రేళ్ళతో తాకింది.

రమేష్ వళ్ళు జలదరించింది. గగుర్పొడిచింది. పులకరించింది. వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.

రివ్వున చలిగాలి రివటు వచ్చింది.

వళ్ళు మునగర దీసుకుపోయింది. ఆమె రెండుభుజాలూ బలంగా పట్టుకున్నాడు రమేష్. పట్టలేని తమకంతో ఆమె పెదాలు ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. వేడి నిశ్వాసి.

చౌడీశ్వరిని దగ్గరకు లాక్కున్నాడు. మెడచుట్టూచేతులు పెనవేశాడు. షాక్! షాక్ కొట్టినట్టు విదిలించివేశాడు. దూరంగా జరిగాడు. ప్రశ్నించాడు. "ఎవడువాడు?"

"ఇంటి ప్లీడరు?" ఆమె జవాబు చెప్పింది. అతని దగ్గరగా జరిగింది. అతను దూరంగా పోలేదు.

"అయితే ఎందుకొస్తున్నాడూ?" మెత్తబడ్డాడు. మెల్లగా అడిగాడు.

"ఆస్తి హక్కులు అన్నీ నాకివాళవచ్చాయి. వచ్చినట్టే. ఇన్నినాళ్ళనుంచీ ఆ ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి. ఇవాళతో పూర్తయింది" ఆమె గంభీరంగా పలికింది. తలగడక్రింద వున్న ఏవో కాగితాల కట్టతీసిచూపింది.

"అయితే ఇవన్నీ ఏమిటి? రమేష్ ప్రశ్నించాడు," వాటివైపు చూస్తూ.

"ఆస్తికి సంబంధించిన దస్తావేజులూ మొదలైనవి" కాగితాలు తలగడక్రింద భద్రంగా పెట్టింది.

ప్రక్క గదిలో ఏదో శబ్దమయింది.

"ఏమిటదీ?" నిర్లిప్తంగా అడిగాడు రమేష్.

"ఏమో"అని పెద్దగా చెప్పి, వంటగదివైపు చూస్తూమరీ పెద్దగా,"వెధవ పిల్లులు"అనిలేచి పోయింది. మళ్ళీ తిరిగివచ్చింది.

ఆ పైన కొంచెం సేపు గది నిశ్శబ్దంగావుంది.

(5)

రమేష్ మాటలే నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చివేశాయి. అతను ప్రశ్నిస్తూనే నవ్వుతున్నాడు. ఈ ప్రశ్నకు మాత్రం తను సమాధానం తెలుసుకు తీరాలి.

"ఈ వేషమేమిటీ?"

ఆమె టపీమని జవాబుచెప్పింది– మృదువుగా. "నీకోసం, నీ ఆనందంకోసం "అంటూ అతని మెడకు చేతులుచుట్టింది. "ఇవాళనుంచి మనం అడ్డులేని..."

"పత్నులం" పూర్తిచేశాడు రమేష్ చౌడేశ్వరి చెక్కిలి స్పృశిస్తూ –

తలుపు తట్టిన ధ్వని.

రమేష్ తత్తర పోలేదు.

తలుపు తీసింది చౌడేశ్వరి.

పడక మీంచి లేచి కత్తి జేబులోచేయి పెట్టుకొని నిలబడ్డాడు రమేష్,

"ఇంటివద్ద లేడు" బయటకంఠం.

రమేష్ వింటున్నాడు. ఎవరికోసం పంపిందో! మళ్ళా కోపం వస్తోంది.

"వచ్చాడులే" చౌడేశ్వరి సమాధానం.

"రమేష్ కొంచెం తగ్గాడు.

"రమేష్ వచ్చాడా?" బయట స్త్రీ కంఠం.

"వచ్చాడులే నువ్వు పో" తలుపు గడియ వేసి వచ్చింది, చౌడేశ్వరి.

పడకమీద కూర్చుంటూ "ఎవరది" రమేష్ ప్రశ్నించాడు.

"వంటమనిషి. నిన్ను పిలుచుకురాను పోయింది. ఇంటివద్ద లేవని వచ్చి చెబుతోంది." పడకమీద కూర్చుంది.

"నేను కలకత్తా వెళ్ళలేదని నీకెలా తెలుసు." అను మానంగా అడిగాడు.

"కలకత్తా రిజర్వు చేసిన మీ టికెట్టుమీద వంట దాని పింతల్లి కొడుకు వెళుతున్నట్లు తెలిసింది. వాడీపాటికి కలకత్తాచేరి వుంటాడు! ముఖంలోకి చూస్తూ "అవునుకదూ?"

"అవును చేరివుంటాడు" ఆమెను చూస్తూ, నేనింటివద్దే వున్నట్లు నికెలా తెలిసింది." ముఖం దించుకున్నాడు,

"నువ్వు మొదటి షోకివచ్చి, రూం కెళ్ళినట్లు, వంట మనిషి చెప్పింది."

"అది రెండో ఆట సినీమా కూడా చూచి నా దగ్గ రకు వచ్చింది. నీ విషయం చెప్పింది. నిన్ను పిల్చుకురమ్మని పంపాను. ఇంతలో నువ్వు వచ్చావు" ఆమె చెప్పటం ముగిం చింది.

"అయితే నే నెప్పుడేం చేస్తుందీ నీకు తెలుసునన్న మాటా!" అనుమానంగా అడిగాడు. అయితే అది ప్రశ్న.

"ఆపైన ఇంకేమీ తెలియదు" ఏదో జవాబు ప్రశ్న కోరంది వుంది.

రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడచిపోయాయి.

రమేష్ చౌడీశ్వరిని హత్య చేయదల్చుకున్న కారణం ఆమె ముందు పెడుతూ సామాన్యంగా మొదలెట్టి ప్రశ్నిం

చాడు. "చౌడీ ఇన్నాళ్ళుగా నన్నెందుకు నిరసిస్తున్నావ్ ? ఎందుకు చౌడీ"

ఆమె హృదయంలోంచి మాట్లాడింది అనుకున్నాడు రమేష్. మెత్తగా, మృదువుగా, తియ్యగా "ఆస్తి మన పేరిట వచ్చిందాకా అదంతా తతంగం రమ్మీ" అతనితోడమీద మెడ పెట్టుకుంది.

"చౌడీ" చెక్కిలిరాస్తూ "నిజం చెబుతున్నాను" ముఖంలోకి చూచి "నిన్నివాళ హత్య చేద్దామనుకున్నాను. అందుకే వచ్చాను"

"హత్యా !" చౌడీశ్వరి అంది, రమేష్ తత్తర పోయిందనుకున్నాడు. 'అవును' సమాధానం చెప్పాడు. 'కాని నా హృదయాన్ని మార్చిన మగువ నన్ను మరో లోకంలోకి నెట్టేసింది' ముంగురులు సవరిస్తూ అంతా మరచి పోయాను.

"నన్ను అన్యాయం చేస్తావా ?"

'ఇంకానా ?' ఆమె పెదాలను మృదువుగా స్పృశించాడు.

'ఉండుండు! ఆగమంటే ?' ఆమె లేచింది. రమేష్‌కు ఎదురుగా గోడమీద శృంగార రస స్వరూపిగా చిత్రించబడిన కాళికా దేవి పటం అలంకరింపబడి భయంకరమైన అందంగా కనిపించింది. ఆమె వంట గది వైపు పోయింది.

ఒక్క నిమిషంలో వచ్చింది.

బయట వర్షం పడటంలేదు. కిటికీలోంచి చలిగాలి దూకింది. కురిసిన వర్షం నీటితో మురుగు కాలువ వొడ్డులు

వొరుసుకుంటూ పరుగెత్తుతోంది. వెంటనే జేబులోంచి కత్తి దీసి ముసుగు కాలువలోకి విసిరాడు.

"బాబో" అంది చౌడీశ్వరి.

"ఇక భయంలేదు చౌడీ" లైటు ఆఫ్‌చేసి దగ్గరగావచ్చి రెండు భుజాలు గట్టిగా పట్టుకొని పడక మీద కూర్చోబెట్టి, ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు.

ప్రక్క గదిలో ఏదో అలికిడి అయింది. రమేష్ గమనించలేదు.

ఆమె అతని ప్రక్కగా కూర్చుని ముద్దు పెట్టుకుంటూంది.

ప్రక్క గదిలోంచి అలికిడి, మనిషి నడుస్తున్నట్లుంది. వాళ్ళున్న గదిలోకి వచ్చినట్లయింది.

రమేష్ ఏదో అలికిడి అనుకున్నాడు. తలెత్తి ప్రక్కకు చూద్దామనుకున్నాడు. చౌడీశ్వరి ముద్దుపెట్టుకుంటూనేవుంది. 'చూడకపోతే ఏం?' అనుకున్నాడు రమేష్.

ఆమె ఒక్కసారి పెద్దగా దగ్గింది.

ఎవరో వ్యక్తి నడుస్తున్న శబ్దం సుకరంగా వినవస్తోంది.

రమేష్ రెండు భుజాలమీద చేతులువేసి బలంగా ముద్దు పెట్టుకుంటూంది చౌడీశ్వరి.

లేవబోయాడు. ఆమె అతని భుజాల్ని వత్తి పట్టింది. అతనింకా ప్రయత్నం చేస్తూనే వున్నాడు.

వంటగదినుంచి, హాలుదాటి, పడకగదిలోకి, మనిషి నడచి వస్తున్న సవ్వడి చక్కగా వినిపిస్తోంది. రమేష్ లేవటానికి ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

రమేష్ రెండు చేతులు చొడీశ్వరి మెడకుచుట్టాడు. ఆమె సర్రున పైకి లేచింది. విదిలించి వేసింది.

కిటికీ తలుపు మూసింది. కిటికీవైపు చూశాడు.

తలుపు తెరుచుకుంది. తత్తర పోయాడు తలుపువైపు చూశాడు. వాడు— నల్లకోటువాడు. వాడి చేతిలో కత్తి వుంది. గుండెలకు గురి చూస్తున్నాడు.

కిటికీ వైపు చూశాడు. మూసివుంది. చొడీశ్వరి వికటంగా నవ్వుతోంది.

తలుపు వైపు చూశాడు. తీసివుంది. తళతళల కత్తి వాడు తలుపు కడ్డంగా నిలబడి వున్నాడు. ముందుకొస్తున్నాడు.

చొడీశ్వరి వికటంగా నవ్వుతోంది.

నల్లకోటువాడు గుండెల మీద కొచ్చాడు.

రాగరేఖలు

బాబు చెల్లెలు విజయ.

బాబుకి తల్లిలేదు. తండ్రి ఏదో పట్టణం ఏమో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు.

విజయకు తల్లి దండ్రులు వున్నారు. ఏవో ఉద్యోగాలు ఎక్కడో చేసుకుంటున్నారు.

బాబూ విజయా ఒక తల్లి పిల్లలుకారు.

బాబు తండ్రికీ విజయ తల్లిదండ్రులుకీ పరస్పరం తెలియదు.

కానీ—

బాబు చెల్లెలు విజయ.

బాబూ, విజయా ఒకే కాలేజీలో చదువు కుంటున్నారు.

బాబూ, విజయా ఒకరికొకరు తెలుసుగాని, ఆ వాస్తవం ఎవరికీ తెలియదు.

విజయ చేయరాని పని చేసింది. చేసేసింది. చేయకూడనిపని చేయటం జరిగిపోయింది.

ఏ పని ఎందుకు చేయకూడదో ఎవరికోతప్ప అందరికీ తెలియదు. ఏది ఎందుకు చేయాలో ఎవరికో తప్ప అందరికీ తెలుసు.

మనుష్యుల్ని బట్టీ, పరిస్థితుల్ని బట్టీ, చేయదగిన పనులూ చేయకూడనివీ ఏర్పడుతాయి.

విజయ చేసిన ఈ పని బాబుకి ఇష్టంలేదు.

ఇలా చేయటమె విజయకు ఇష్టమైవుంటుంది.

అన్నయ్యకు తలనొప్పి తెచ్చే పని తలవంపులు తెచ్చే దుష్కర్మ చెల్లి చేసింది.

తల దిమ్మెత్తి పోతూవుంటే ఏమీ ఆలోచింపలేక బాబు ఎనిమిదింటికే పడుకున్నాడు, హాస్టల్లో, తన గదిలో.

శరీరము, బుర్రా పనిచేయకుండా సమ్మెచేస్తున్నట్లు బాధ పడ్డాడు.

గుండెలు నిదానంగా, నిస్సత్తువుగా, నీరసంగా, మూలుగుతూ కొట్టుకుంటున్నాయి.

మంచం మీాద దొర్లాడు. నిద్రపట్టటం లేదు. వంటి మీాద దుప్పటి నిలవటం లేదు.

ఆలోచనలు ఎక్కువగావచ్చి బాధ పెడుతున్నాయి. అంతు తేలక కష్ట పెడుతున్నాయి.

లేచి మంచం మీాద కూర్చున్నాడు. సిగరెట్లు చిత్తు చిత్తుగా కాల్చాడు.

చెల్లి చేయకూడని పనిచేసింది.

చేయకూడని పనుల్లోకూడా చేసిన పని మంచిదికాదు. వట్టి చెత్తపని చేసింది. చేసేసింది. చెప్పకుండా చేసింది.

ఎలా చెబుతుంది ?

ఎలా చెప్పాలి ?

ఎందుకు చెబుతుంది ?

ఎందుకు చెప్పాలి?

ఆమెనుగూర్చి వినటానికి తనెవరు ?

తను ఎవరని ఆమె చెబుతుంది?

ఏం ? ఎందుకు చెప్పకూడదూ ?

అసలు ఎందుకు చెప్పాలి ?

చెల్లెలు తను ఏమి చేయబోయినా అన్నయ్యకు చెప్పాలి.

విజయ తన కెలా చెల్లెలు ?

ఏమిటి చుట్టరికం ?

అందుకు హృదయం సాక్ష్యం.

హృదయాలు న్యాయం నిర్ణయించే కోర్టులో పనికిరావు.

అయినా—

చెల్లెలు తను చేసే ప్రతిపనీ అందరికీ చెప్పక్కర్లేదు. చెప్పదు.

చెల్లి ఇష్టపడి చేస్తున్న తప్పుని కాదనటానికి అన్నయ్య కేమీ అధికారం లేదా ?

ఉంది.

ఆమె ఇష్టాన్ని కాదనటానికి తన కేమి హక్కువుంది ? ఏముంది ? ఏమీలేదు. ఏమీలేదా ? ఎందుకు లేదు ? ఏదో వుంది ! ఏమిటది ?

ఆమె తన చెల్లెలు.

చెల్లెలు క్షేమం తను కోరుతున్నాడు.

వాడ్ని ఏంచూచి ప్రేమించింది ?

వాడిలో ఏమంత మహా గొప్పతనంవుందని విజయ ప్రేమించింది ?

అసలు ఒకర్ని మరొకర్తె ఏంచూచి ఏం కోరి, ఏం ఆశించి, ప్రేమిస్తుంది ?

అందం !

కావచ్చు. వాడందంగానే వుంటాడు.

డబ్బు !

వాడికేం, డబ్బు పుష్కలంగా వుంది.

హోదా !

డబ్బుతో వాడు యాచించి కొనుక్కున్న గౌరవం సలక్షణంగా వాడితో కాపురం చేస్తూ వుంది.

చదువు !

వెర్రి మొర్రి చదువు ఏదో గుడ్డాడు కళ్ళు నులుము కున్న వెలగబెడుతున్నాడు.

గుణం !

వాడిలో గుణం నిర్గుణమైన బ్రహ్మ పదార్థానికి తెలి యాలి. వాడికి గుణమన్నమాటే తెలియదు.

చెల్లి చెడ్డపని చేసింది.

గుణం స్వరూపం నిర్ణయం చేయలేని వాణ్ణి ప్రేమిం చింది.

అంతటితో ఆగలేదు.

లోకంలో ఎంతమంది ఎంతమందిని ప్రేమించి నిర్వికా రంగా సంఘం ముసుగులో దాక్కొని వుండటంలేదు.

ఈ విషయం ఇలా పరిణమిస్తోంది ఏమిటి ?

ఇప్పుడేం చేసేట్టు?

అసలు తనేం చేయగలడు?

వాడ్ని గురించివున్న వాస్తవాలు ఆవిడకు వివరంగా విషయాలు విడమర్చి చూపిస్తే!

ఈ విషయం చెబితే ఎలాంటి పరివర్తన వస్తుంది? వచ్చిన పరివర్తన పరిణామం ప్రవర్తన్ని ఎలా మార్చ గలుగుతుంది?

ఏమిటి చేయటం?

వాణ్ని పెళ్ళిచేసుకుంటానందట.

పెళ్ళి జరిగితే కాపరం ఎలా గడుస్తుంది?

తనకెందుకీ బాధ?

చెల్లెలు ఒక బటాచోర్‌తో ప్రేమ కలాపాలుసాగించి, పెళ్ళిచేసుకొని కాపరం పెట్టటం ఎలా సహించటం?

సహించక ఏం చేయాలి?

విజయ అందంగా వుంటుంది.

— ఎవరినైనా ఆకర్షిస్తుంది.

ఆరోగ్యమైన శరీరం.

— వాడి కా శరీరం మీదే కోరిక.

తెలివిగా చదువుతోంది.

— ప్రతివాడ్ని కదిలించే లక్షణం.

జడ బారుగా, అందంగా, వుంటుంది.

— వాడికి జడమీదే నిగా.

ఆమె వాడ్ని ప్రేమించింది

వాడు విజయను కామించాడు. వాడిది ప్రేమ కాదు. వాడు రాక్షసుడు.

ఆమె గుణవంతురాలు.

వాడి దగ్గర గుణం గిణం జాన్తా నై.

ఏ యువకుడ్ని అయినా ఆమె ఆకర్షిస్తుంది.

మూడు సంవత్సరాలనాడు - తను మొట్టమొదట ఆమెను చూచినప్పుడు పిచ్చెత్తి, వెర్రిగా ఆలోచించాడు.

ఇప్పుడు వాడు ప్రేమించినట్లు అప్పుడు తను విజయను ప్రేమించాడు.

ఆమె నడకలో వంపులుచూచి, భ్రమించి, పుర్రె గోక్కొని, తను తల బ్రద్దలుకొట్టుకున్నాడు.

ఆమె మాటలో మార్దవాల చిలుకులు, గొంతులో సౌకుమార్యంపు తరగలు, హృదయంలో పాలవెన్నెలమీది మీగడ తరకల తుంపర్లూ, ఒకనాడు తన హృదయ కవాటం మెల్లగా, మృదువుగా, లీలగా తాకాయి. గుండె వీణను అల వోకగా మీటాయి.

ఆమె పొంగులు వారే వయస్సు మిల మిలలూ, నిర్మలమైన మనస్సు తుషార జ్వాలనలూ, నిలబెట్టి, ప్రశ్నించి, నిరుత్తరుడ్ని చేసేకళ్ళ కొనల కాటుక రేఖల సొగసు సోయగాలూ, తనని కబళించాయి. కదిలించాయి. చెక్కిలిగింతలు పెట్టాయి. ముప్పిరిగొని ముసురు కున్నాయి.

విజయకు వీడు తగడు.

అప్పట్లో తను విజయకు తగుదు, ననుకున్నాడు బాబు.

తన కొక భార్య కావాలి.

ఆవిడ అన్ని సుగుణాలకు నిలయంకావాలి.

అన్ని సుగుణాలకు విజయ ఆలవాలం.

ఆమె తనకు భార్య అయితే తను ఆనందాబ్ధిలో మునకలు వేయగలడు.

గాని ఈ భావం మారిపోయింది.

ఈ మార్పు రావటానికి కారణం బాబు బలహీనత, అసమర్థత, కాదు.

పసుగెత్తిన భావాలు, పడగ విప్పినస్థలంలో ప్రసరించిన పరిస్థితులు, గతానికీ, భవిష్యత్తుకీ వర్తమానంలో మంగళ సూత్రం కట్టాయి.

ఎప్పుడో బాబు మనస్సు మారింది.

వాడు తగడు.

విజయకూ వాడికీ తేడా చాలా ఎక్కువ.

నీతీ నిజాయితీ లేని అలవాట్లు అన్నీ వాడికున్నాయి.

వాడికి భార్య వుందిట.

విడాకు లిస్తాడట.

విజయను పెళ్ళిచేసుకుంటాడట.

నో. పెళ్ళి జరగటానికి వీల్లేదు.

మునుపు,

భార్య అయితే బాగుండుననుకున్న ఆలోచన మారిం తరవాత,

విజయను చూచినపుడు, మధురమైన, విచిత్రమైన, అపూర్వమైన అనుకోని క్రొత్త భావం కలిగింది.

విజయ – తల్లి.

తన హృదయం ఎందుకిట్లా మారింది? ఎందుకు మార కూడదు? మారకూడదని నియమం ఏమీ లేదు. మారాలనీ ఆజ్ఞాలేదు. ఎప్పుడు మానవుల హృదయాలు ఎలా మారు తాయో మారిందాకా మార్పు వచ్చిన మనిషికీ తెలియదు.

తల్లిలేని పిల్లవాడికి అన్నంతినిపించింది.

ముష్టివాడికి చొక్కా తొడిగింది.

దిక్కులేని పిల్లకి నేర్పుగా, ఓర్పుగా, పాఠాలు చెబు తోంది.

భూమి సహనంవుంది.

తల్లికి ఓర్పు వుంది.

విజయకు సహనమూ, ఓర్పు, సమపాళ్ళలో వున్నాయి.

అందుకే "విజయ - తల్లి" అనుకున్నాడు బాబు.

తన తల్లి చిన్నప్పుడే చనిపోయింది.

తల్లి ప్రేమ, వాత్సల్యం, మాధుర్యం తనకు తెలియవు.

తను విజయను ప్రేమిస్తున్నాడు.

తల్లి స్థానంలో తను విజయను అప్పట్లో ప్రేమించాడు.

ఆ అభిప్రాయం కూడా మారింది.

విజయ - చెల్లి.

ఓర్పుకి నిధి అయిన విజయకు వట్టి వెధవఅయిన వాడు వద్దు.

విజయ పెళ్లికి ఒప్పుకుందిట.

ఎలా ఒప్పుకుంది?

ఏమిటీ ఘోరకలి! అస్తవ్యస్తం! అసందర్భం, విప ర్యస్తం.

పరిస్థితి చేయి దాటి పోయింది.

వాడు! వాడు!! వాడు!!!

దౌర్భాగ్య దామోదర చక్రవర్తి! నీచుడు, పోకిరీ, రౌడీ, శీలంలేని రాలుగాయ!

వాడు - విజయ - పెళ్ళి.

ఏమిటీ అన్యాయం! అధర్మం! అక్రమం! అరాచకం!

పరిస్థితుల ప్రాబల్యం విలువల కొలతలు రూపం ఎలా వుంటుంది? మార్పుల కారణాలకు విజయ వివేకం ఏమయింది?

బాబు తల్లి చనిపోయేసరికి చెల్లి రెండు నెల్ల పాప. ఆపైన రెండు నెల్లకు తల్లి లేక, తల్లిపాలు పోషణ లేక, లోకం తో వేగ లేక ప్రపంచాన్ని చూడలేక చెల్లి చనిపోయింది.

చెల్లి లేని తనకు విజయ చెల్లెలైతే బాగుండేది.

బారుజడలో విజయ సన్నజాజులు కూర్చుకొనివచ్చింది కాలేజీకి.

అందంగా వుంది.

ఎవరో అన్నా చెల్లెలు లైబ్రరీచూచి వెళ్ళిపోతున్నారు.

తన చెల్లెలు తనతో పాటు అలా నడుస్తూవుంటే ఎంత ఆనందం?

చెల్లివుంటే వీడిలాంటి పిరికివాణ్ని ప్రేమించేదికాదు.

స్టేజీమీద ఏదో ప్రయిజు తీసుకుంది విజయ. స్వంత చెల్లెలు అలా తీసుకుంటూవుంటే తను ఎంత సంతోషించే వాడూ?

విజయ పరిపూర్ణ వ్యక్తి.

వాడు అడ్డగాడిద.

ప్రేమకు ఎన్నిరకాల స్వరూపాలు వున్నాయో అన్ని రకాలుగా తను విజయను ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ విషయం తల్లితోగాని, చెల్లితోగాని, భార్యతోగాని పదే పదే చెప్పవలసిన అవసరం వుండదు. విజయను ప్రేమిస్తున్న తన హృదయాన్ని బంధించటానికి ఏ దెయ్యమూ ప్రయత్నం చేయదు. చేసినా ఫలితం వుండదు.

మొదట్లో విజయమీది తన ప్రేమ, ఆమెకు భార్య స్థానం ఇచ్చింది. ఆపైన మారిన హృదయం కారణంగా మాతృ స్థానంలో చేర్చుకుంది. ఆ ...నుక అనుకూల వాతావరణంలో ఆమెను చెల్లిగా తలచింది.

విజయని తను పవిత్రంగా ప్రేమిస్తున్నాడు.

తన చెల్లికి తన యిష్టమైన వాణ్ని పెళ్లి చేయ గలిగే వాడు.

కాని విజయ విషయం అలా జరగలేదు.

పవిత్ర భారతనారీ లక్షణాలు మూర్తీభవించిన విజయ కర్కోటకుణ్ని నీచుణ్ని పాణిగ్రహణం చేసుకోబోతోంది.

ఇలా జరగటానికి వీల్లేదు.

తన హృదయం పగిలి పోతోంది.

హృదయం పెట్టే బాధకు కళ్ళు మూసుకొని కూర్చోగలిగే ఈ జడత్వం తనలో ఎందుకు ఊడలు దించుకుంటుందో అర్థం కాకుండా వుంది.

ఆమె ఆత్మమీద విశ్వాసం, కర్తవ్యంమీద దీక్ష, కార్యసాధనలో ఆశయం పట్టుదలా కలిగివుంది.

ఆమె చేయబోయేది అసుగుణాలు మూర్తీభవించిన కార్యం.

అదీ తనకు ఇష్టంలేదు.

విజయకు ఇప్పుడు వయస్సు ఇరవై సంవత్సరాలు!

ఇరవై సంవత్సరాలనాడు చనిపోయిన అమ్మ తన యిరవై సంవత్సరాల వయస్సు అప్పుడు సరీగ్గా ఇప్పటి విజయ లాగా వుండేది.

ఇరవై సంవత్సరాలనాడు చనిపోయిన చెల్లి బ్రతికి వుంటే సరిగ్గా నేటి విజయలాగా వుండేది.

రేపు తనకు రాబోయే భార్యకూడా ఇప్పటి విజయకు ప్రతిమూర్తి కావాలి.

తన హృదయం పగిలి పోతోంది. చెల్లి చేయకూడని పని చేసింది.

పడక మీద కూర్చున్నాడు బాబు.

వాన కురిసినట్లు ఆలోచనలు.

సినిమా ఆడినట్లు గతం కళ్ళ ఎదుట కదలికలు.

వాణ్ణి చేసుకోవటానికి చెల్లి ఉదయం నిశ్చయానికి వచ్చింది. అది బాబు హృదయంలో బాధలతరంగాలు రేపింది.

సిగరెట్టు ముట్టించి కిటికీలోకి చూశాడు బాబు. దూరం దూరంగా వుంటూవచ్చిన రెండు కొండలూ చీకట్లో కలసి ఏకమై పోయినట్లు బాధపడ్డాడు బాబు.

"విజయ రిజిష్టర్ మేరేజి చేసుకుంది" ప్రక్క రూం వాడు ఎవరితోనో చెబుతున్నాడు.

బాబు హృదయం పగిలిపోయింది.

పడకమీద కూర్చున్నాడు.

ఇవాళ కాకపోతే రేపైనా ఈపని విజయ చేసి వుండేది.

పరిస్థితులకు తట్టుకోగలిగిన ఆమె పట్టుదలకు తలవంచు కోవలసిందే!

చెల్లిని క్షమించాలి! ప్రేమించాలి. ఆమె పెనిమిటికి అశుభం పలకకూడదు. నిందించకూడదు.

దేవుడు మేలు చేస్తాడు!

ఇంతకీ ......

తను విజయని ప్రేమిస్తున్నట్లు ఎవరికీ తెలియదు.

తను అసమర్ధుడేమో!

ఏమో! కాకపోవచ్చు! కానూవచ్చు!

దీపం చుట్టూ చేరే పురుగుల్ని అన్నింటినీ వెలుగు గుర్తించుకోదు.

విజయకు తను తెలియదు.

వెన్నెల్ని వెక్కిరిస్తూ చూచే మారుమూల చీకటి అస్తిత్వం వెన్నెలకు తెలియదు.

తను విజయకు తెలియదు.

ఆకాశంలో ప్రయాణం చేసే సూర్యుడ్ని, చిన్ని గుడి దీపంకూడా ప్రేమిస్తుంది.

తను విజయను ప్రేమిస్తున్నాడు.

విజయకూ, తనకూ మధ్య ఎంత తేడా!

నిశీథినీ శంఖారావం

గూడ్సుబండి గునుస్తూ నడుస్తోంది.

లోకంచుట్టూ చీకటి నగ్నంగా నృత్యం చేస్తోంది. ఆకాశంలో చుక్కలు ప్రపంచాన్ని క్రమ్మిన అంధకారాన్ని చూచి గొంతెత్తి అరుస్తున్నాయి. ఆ అరుపులు అర్థంలేని ధ్వనుల్నీ నింపుకొని అనంతంలో మిళితమై పోతున్నాయి.

గూడ్సుబండి కునుకుతూ కూతవేసింది.

దూరంగా పర్వతం లోయల్లో కొండరాళ్ళను దాటుకుంటూ ప్రవహించే సెలయేళ్ళ ఏడ్పు, చిన్నగా, మరీచిన్నగా అవ్యక్తంగా వినవస్తోంది. ఎందుకో నక్కలు, ఒక్కసారిగా ఎక్కడో అరుపులు మొదలుపెట్టాయి. గుడ్లగూబలు కేకలు పెట్టాయి. కీచురాళ్ళ మర్మర రవం వినవస్తూంది. ప్రశాంత వాతావరణంలో ప్రకృతి వ్యతిరేకమైన ప్రతిపని ధ్వనీ వినవస్తూంది. ఒక్క నిమిషం నిశ్శబ్దం. పూర్తి నిశ్శబ్దం. భరింపరాని నిశ్శబ్దం. భయంకరమైన నిశ్శబ్దం. ప్రళయమైన నిశ్శబ్దం. ఇంతలో ప్రాణంమీదికి ముంచుకొచ్చినట్లు, ప్రపంచంపైన ప్రళయకాల మహాపయోధి వచ్చి పడుతున్నట్లు, గొంతువూపిరి ఆడక పోయినా, శక్తినంతా ఉపయోగించి, ప్రయత్నించి, చస్తున్న రాక్షసికంటే భయంకరంగా, నిశ్శబ్దానికి భంగకరంగా గోండ్రు పెట్టి అరచింది గూడ్సు బండి.

గూడ్సుబండి కొండ ఎక్కుతోంది.

చుట్టూ దట్టంగా పెరిగిన చెట్లను దాటుకుంటూ సాగిన రైలు రోడ్డుమీద గూడ్సుబండి పైకి పాములాగా మెలికలు తిరుగుతూ ప్రాకుతోంది.

గూడ్సుబండి ఇంజనులో డ్రైవరు గురవయ్య క్రూరంగా కనిపిస్తున్నాడు.

ఇంజను పొయ్యిలోంచి, విచిత్రంగా, అపూర్వంగా కంపువచ్చి, నాసికా రంధ్రాల్ని పగలగొడుతోంది.

గురవయ్యకు ముక్కు మూసుకోవాలని తెలియని పరిస్థితి. డ్రైవరు ప్రక్కనున్న ఫైర్‌మన్ రెండుచేతులతో ప్రయత్నించి ముక్కు మూసుకున్నాడు.

గురవయ్య వంటినిండా చెమట పట్టింది. బట్టలు ముద్ద ముద్దగా తడిసిపోయాయి. ఆ చెమట బట్టలపైన బొగ్గు నుసి కాటుక అద్దినట్లువుంది. బట్టలు మరీ నల్లగా కనిపిస్తూన్నాయి. ఆ బట్టలు పడిన నీరుగానీ, నెత్తురుగానీ గుర్తురానంత నల్లగా వున్నాయి.

గురవయ్య పిడికిలి ముడుచుకొని వుంది. పళ్ళు నోటిలో ఒకదానినొకటి నొక్కి పట్టుకున్నాయి. నొసటిమీద చిక్కు చిక్కుగా ముడతలు పడివున్నాయి. నొసటిమీద చెమట బిందువులు తళతళ లాడుతున్నాయి. ముఖంలో వెలుగు నీడలు వ్యాపిస్తున్నాయి. గురవయ్య ముఖంమీద సాలెగూడు లాగా వెలుతురు మండుతున్న పొయ్యిమూత కన్నాలలోంచి వచ్చి పడుతోంది. ముక్కుపైగా చెమటబిందువులు జారుతున్నాయి. కనురెప్పలు చెమటతో తడిసిపోయాయి. ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు మందంగా సాగుతున్నాయి. ముక్కుపుటాలు

కంపిస్తున్నాయి. కఠినమైన అధరాలు వణుకున్నాయి. ముఖం లోని ప్రతీ వెంట్రుక పాదు కంపరమెత్తిపోతోంది.

గూడ్సు బండి కొండ ఎక్కింది.

గురక పెడుతూ గాలి తోలింది.

గాలి విసురికి ఇంజనుపొయ్యి చలించింది. పొయ్యి లోంచి ప్రకృతికి వళ్ళు తెలియకపోతే పుట్టినగాలి బైటికి వచ్చింది. ఆ గాలి చస్తూ బ్రతుకుతూ వాసన మోసి తెచ్చింది.

కంపు! ముక్కులో రక్తనాళాలు పగిలపోయే కంపు. స్మశానంలో మనిషిని కాలుస్తుంటే వచ్చేకంపు.

గురవయ్యకు ముక్కు మూసుకోవాలని తట్టలేదు. ముక్కు మూసుకున్న ఫైర్ మన్ గూడ్సుబండి నడుపుతున్నాడు. ఎర్రని గాజుగోళీల్లాంటి రక్తం గడ్డకట్టినకళ్ళలోంచి చూపులు నిర్వ్యాపారంగా మండుతున్న పొయ్యివైపుసూటిగా విసిరాడు.

గురవయ్య ఆలోచనలులాగా పొయ్యిలో సుడులు తిరుగుతున్నాయి పొగలు. ఆ పొగల్లో అంతకు ముందు జరిగి పోయిన విషయం గుర్తుకొచ్చింది. పొయ్యిలోంచి వచ్చే వాసనకు, అంతకుముందు జరిగిన సంఘటనకు సంబంధం అతని ముఖంలో తేలుతోంది.

అంతకు కొంచెం ముందు.........

గూడ్సుబండి కొండకు రెండు మైళ్ళ దూరంలో దట్టమైన అడవిలోంచి నడచింది.

అప్పుడు..................

భూమిమీద చీకటి పెత్తనం మహోగ్రంగా చెలాయిస్తూంది. మిణుగురుపురుగులు వెలుగునిద్దామని ప్రయత్నించి,

పడ్చి, కిక్కురుమనకుండ వూరుకున్నాయి. చీకటి సింగారించు కొని చిత్రంగా నవ్వి నగ్నంగా, భీకరంగా, నర్తిస్తూ వర్తించింది.

అంతలో.................

గుబురుగావున్న కొండ దగ్గర అడవిలో చెట్ల మధ్యగా ఒక అరుపు వినవచ్చింది. మార్మ్రోతలు వినిపించాయి. దశ దిశలూ ప్రతిధ్వనించాయి. నాశనమయిన నక్క అరుపు కాదు. నడుం విరిగిన ఏనుగు ఘీంకారం కాదు. కాలంమూడిన కుక్క అరుపు కాదు. చిక్కిపోయిన సింహగర్జన కాదు. చీకట్లో సిగ్గుతో తలొంచుకుపోయే రైలింజను కూతకూడా కాదు. అన్ని టికీ అతీతం. అర్థంగాని ధ్వని. ఊహించ లేని శబ్దం.

—మనిషి చావబోయేముందు చివరిసారిగా, ఉన్నత మైన స్వరంతో పెట్టే గావు కేక.

అనుకున్నట్లు గూడ్సుబండి మెల్లగా నడిపాడు గురవయ్య. గూడ్సుబండి వెలుగులో రైలురోడ్డు ప్రక్కగా ఫర్లాం గుదూరంలో ఎవడో ఏదో ఎత్తుకొని నిలబడ్డాడు. గురవయ్య అందుకున్నాడు. ఇంజను ప్రక్కగా మూడో మెట్టుమీదికి దిగి.

క్రింద నిలబడినవాడు అందించిన బరువు అందుకున్న గురవయ్య వెంటనే ఇంజనుపొయ్యి మూతతీసి, దాంట్లో నెట్టి, బొగ్గువేసి, మూతవేశాడు. బట్టలమీద రక్తం పడింది. ముఖంలో ఆతృతపోయింది, శరీరానికి చెమటపట్టటం మొదలు పెట్టింది. అప్పుడు తను బైటికిచూశాడు. అందించిన బాబు గూడ్సు గార్డుపెట్టె దాటకముందే కనిపించకుండా అడవిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. బాబు వెళ్ళిపోవటం తను చూడలేదు.

గూడ్సుబండి కొండదాటి లోయలోకి దిగుతోంది.

భోరున గాలి తోలింది. కంపు! సహించరాని కంపు, కండలు కాలిన కంపు నరాలు మాడిన కంపు. పేంట్రుకలు పొటమరించే కంపు.

పొగలు పొరలుతున్న పొయ్యిమూత తీశాడు. గుర వయ్య. లోన శవం కాలిపోతోంది. పూర్తిగా కాలిపోలేదు. గుర్తు పట్టటానికి మాత్రం వీలులేదు. ఊచల్లాంటి చేతులు, కర్రల్లాంటి కాళ్లు, ముడుచుకొనిపోయిన దుంగలాంటి శరీరం. రాయిలాంటి తల పగిలిపోయింది. అన్నీ మండుతూనేవున్నాయి ఉమ్మివేశాడు తుపుక్కున గురవయ్య.

బొగ్గువైపు చూశాడు. పొయ్యివైపు చూశాడు. బొగ్గు పొయ్యిలోవేశాడు. శవం చాయలు కనిపించకుండా చేశాడు. బొగ్గు పూర్తిగా పొయ్యిని క్రమ్మింది. పొగలు దట్టంగా వస్తు న్నాయి. మూతవేశాడు గురవయ్య.

డ్రైవరు దూరంగా నిలబడ్డాడు. ఫైర్ మెన్ ఇంజను నడుపుతున్నాడు. గురవయ్య చెమట మెల్లగా చల్లారుతోంది. బట్టలు బొగ్గులో, రక్తంలో, చెమటలో తడిసి నల్లగా తయా రయ్యాయి. ముఖం చిత్రంగా మార్పులు పొందుతోంది. పైపంటిక్రింద క్రిందపెదిమ నొక్కబడింది. కళ్ళు చిన్నవ య్యాయి. ముఖం కుంచించుకుపోయింది.

గూడ్సుబండి లోయలో పోతోంది.

ఇంజను పొయిలోంచి పొగలు సుడులు సుడులుగా కంపు కంపుగా వస్తున్నాయి.

కంపుకీ—ఇంజను పొయిలోంచి రావటానికీ కారణాలు అతని ఆలోచనల్లో కదలాడుతున్నాయి.

వెధవ మాడిపోతున్నాడు, అనుకున్నాడు గురవయ్య. మళ్ళీ అనుకున్నాడు. తప్పుడు బుద్ధులున్న వాళ్ళు బ్రతకర్రా-డదు.

బాబు మంచివాడు. తనమాట విన్నాడు. తనుచేయమన్న పనిచేశాడు. వాడు తనని ఎప్పుడూ కాదనలేదు. అసలు బాబు అచ్చంగా తనకొడుకు. తండ్రికి తగిన కొడుకు. అందరిలాంటివాడు కాదు.

పొయ్యివైపు చూశాడు.

కాలుతున్నాడు వెధవ. అసలు వాడెవడో తనకు తెలియదు. పెళ్ళాం తన తరుపు చుట్టమని చెప్పింది. తన పెళ్ళాన్ని వాడు అక్కా అని పిలిచేవాడు.

వాడు—కోటిగాడు—తన కింత ద్రోహం చేస్తాడని తను అనుకోలేదు. ఏదో లేనివాడుకదా అని తను వాడికి స్టేషనులో కూలీ మోసుకునేందుకు లైసెన్సు ఇప్పించాడు. వాడు ఇంత ద్రోహం చేస్తాడా?

వాడువచ్చి సరిగ్గా సంవత్సరంకూడా కాలేదు. ఇంతలో ఎంతపని చేశాడు. ఎంతద్రోహం. ఇంతగా ప్రవర్తిస్తాడని తెలిస్తే తాను వాణ్ణి చేరనిచ్చేవాడుకూడా కాదు.

వాడికి తను బుద్ధి బాగా చెప్పాడు.

బాబు లేకపోతే కోటిగాడికి తను శిక్ష వేయగలిగేవాడు కాదు. బాబు సహాయం చాలా వుంది. బాబుది ఆరోగ్యమైన శరీరం. కోటిగాడిదకూడా అంతే. ఇద్దరి వయస్సూ ఇరవై సంవ

త్సరాలకు మించదు. ఇద్దరి శరీరాలూ బొద్దుగా నేవుంటాయి. ఇద్దరి ముఖకవళికలు దగ్గరదగ్గరగా ఒకేలాగ వుంటాయి. జాగ్రత్తగా చూస్తేతప్ప పోల్చుకోలేము.

ప్యాసింజరు ట్రయిన్‌లో ఫైర్‌మన్‌గా పగలు డ్యూటీ చేసివచ్చి పడుకున్నాడు బాబు. వాడి పడకలోనే కోటిగాడు కూడావున్నాడు. రాత్రి పది గంటలకి తను డ్యూటీకివస్తూ బాబుని లేపి చేయవలసిన కార్యక్రమమంతా చెప్పి, తను ఇంజనుదగ్గరకు వచ్చాడు. రాత్రి ఒంటిగంటకల్లా కార్యక్రమం నెరవేర్చాడు బాబు. వాడ్ని చంపి ఇవ్వమని తను బాబుతో చెప్పాడు. అలాగే బాబుచేశాడు. తను ఆ వెధవ కోటిగాణ్ణి ఇంజనుపొయ్యిలో వేసి బూడిదచేసి వేశాడు.

పొయిలోంచి సన్నగా వాసనవస్తోంది.

మాడిపో! బోడివెధవా! ద్రోహం చేస్తావటరా అనుకున్నాడు తను. ఫైర్‌మన్ నడుపుతున్నాడు, ఇంజను.

గూడ్సుబండి కొండప్రాంతంలోనే నడుస్తోంది.

గురవయ్య పొయ్యివైపు చూశాడు.

కోటిగాడు తనకింత అన్యాయం తలపెడతాడని తెలిస్తే తను వాణ్ణి చేరనిచ్చేవాడుకాదు. ఎంత అప్రతిష్ఠ, ఎంత అపకీర్తి. తన గౌరవానికీ హోదాకీ మచ్చతెచ్చే పనిచేస్తాడా వాడు. చావరా వెధవా అనుకున్నాడు గురవయ్య పొయ్యివైపుచూస్తూ.

—కృతజ్ఞత లేని ఒక వెధవకి ఉద్యోగం చూపించటం తనది తప్పు. తనది బుద్ధిలేని పని. తను వెధవ. వట్టి వెధవ.

వెర్రివెధవ. వాడికి తను లైసెన్సు కూలీ ఉద్యోగం ఇప్పించాడు.

ఒకప్పుడు తనుకూడా లైసెన్సుకూలీయే. ఇప్పటికిపాతిక సంవత్సరాలనాడు తను లైసెన్సుకూలి. అప్పుడు తనకి పది హేను సంవత్సరాలు. తనకు కూలీ మోయటానికి లైసెన్సు లేదుగాని తను కూలీ మోసేవాడు అప్పుడు.

తనకు తల్లిదండ్రు లెవరో తెలియనప్పుడు తను స్టేషనులో చేరాడు.

ఇంజను పొయ్యిలోంచి వాసన వస్తూనేవుంది.

ఫైర్ మన్ బండి నడుపుతూనే వున్నాడు.

గూడ్సుబండి గునుస్తూ నడుస్తూవుంది.

గురవయ్య ఆలోచనలు సాగుతూవున్నాయి.

రైలుస్టేషనులో తన జీవితం పది సంవత్సరాలనాడు ప్రారంభమయింది. అంతకుముందు తనెవరో తనకు తెలియదు. లోకానికి అంతకంటే తెలియదు. కూలీ నాలీ మోసేవాడు. ప్రయాణీకులదగ్గర డబ్బు లడుక్కునేవాడు. ఎవరు ఏం పెట్టినా తీసుకొనేవాడు. ఎక్కడో ఎత్తేసిన పుల్లాకుల్లో మెతుకులు తినే వాడు. ఏ ప్లాటుఫారం మీదనో, ఏ లైటుకిందనో, ఏ ఫెన్సింగు ప్రక్కనో నిద్దరపోయేవాడు.

కూలీ మోసేటప్పుడు చూచిన లైసెన్సు కూలీల తిట్లు తిన్నాడు. తన్నులు భరాయించాడు. ప్లాటుఫారం మీద పోలీసుల అదమాయింపులకు తట్టుకున్నాడు. అనేక సందర్భాల్లో దొంగని అనుమానించి తన్నేటప్పుడు తమాయించుకున్నాడు. దున్నపోతులాగా వున్నావనే దున్నపోతుల్లాంటి

ప్రయాణీకుల బెదరింపులకు ఓర్చుకున్నాడు. ఘరానామనుష్యుల చేతుల్లో కిక్కురుమన లేదు.

— నూరు సంవత్సరాల కష్టాలు తను చిన్నతనం లోనే అనుభవించాడు. కన్ను మూస్తూ తెరుస్తూ లోకంవైపు చూడకుండ జోగుతూ కాలంగడిపే తనకు కనువిప్పు కలిగించింది లోకం. దానితో ఎన్నడూ లేని క్రూరతత్వం తనలో కూడా పీఠం వేసుకుంది.

ఒకసారి కూలీకి అడ్డంవచ్చిన ఒకణ్ని పచ్చడి పచ్చడిగా చితగ్గొట్టాడు. ముఖం పగలగొట్టాడు. నడుం విరగదన్నాడు. రక్తం కళ్ళచూశాడు.

మరొకసారి తను ఏరుకునే పుల్లాకుల్లో మెతుకులు లాక్కోబోయిన మరొకణ్ణి చింతకాయ చట్నీచేశాడు పళ్లు రాలగొట్టాడు. దవడ పగలగొట్టాడు. కసి తీర్చుకున్నాడు.

తను పాయికాన దొడ్డిదగ్గర, లైటుకి దూరంగా, క్రీనీడన జీవితంలోని మురికిని పీల్చుకొంటూ, యాతల్ని విడుస్తూ నిద్రపోతుంటే తన ప్రక్క కండువా కాస్తా ఆ రాత్రి లాక్కుపోయిన వాడిని తెల్లారింతరవాత చావబాది కోపం చల్లార్చుకున్నాడు తను.

ప్రపంచం తనకప్పుడు అందించిన మహాప్రసాదం క్రూరత్వం. మూర్ఖంగా ప్రవర్తించటం, పరిస్థితులమీద బలంగా మరో తోవలో అడ్డదిడ్డంగా, ఆలోచన లేకుండా ఎదురొక్కనేట్టు చేయటం.

ఆ క్రూరత్వానికి పరాకాష్ఠ. చచ్చిపోతున్నాడు నధవ. మూర్ఖంగా మూర్ఖత్వంమీద తిరగబడి నిలువలేక మిడతలాగా మాడిపోతున్నాడు.

నాకు ద్రోహం తలపెడతాడా ద్రోహి అనుకున్నాడు గురవయ్య. ఇంజను పొయ్యి మండిపోతూనేవుంది.

కొంచెం కొంచెంగా వాసన ఇంజన్లో కొడుతోంది.

గూడ్సుబండి నడుపుతున్న ఫైర్‌మన్ తీగె లాగేసరికి ఇంజను కూతవేసింది. దూరంగా మునగదీసుకు పడుకున్న కొండ, నల్లదుప్పట్లో నిశ్శబ్దంగా నిద్దరపోయే నిశీధి ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడిలేచి ఆవులించి వూరుకున్నది.

కోటిగాడి కిప్పుడు ఇరవై సంవత్సరాలు. తనకప్పుడు పదహారు పదిహేడు సంవత్సరాలు వయస్సు. ఆ రోజు తను ఎవరిదగ్గరో కూలీ అందుకొని మోసుకొని పోతున్నాడు. అంతలో లైసెన్సు కూలీవచ్చి, కాలితో వీపుమీద తన్ని, నెత్తి బరువు మార్చుకొని, గుండెల్లో కొండలబరువు విడిచి, పోతూ పోతూ 'దున్నపోతు! పోయి బొగ్గు మోసుకోరాదు' లైసెన్సు కూలీ ధర్మబోధచేసి వెళ్ళిపోయాడు,

ఒకనాడు మరొకడికీ తనకీ కూలిసంపకందగ్గర పేచీ వచ్చి తగాదాపడి తన్నుకుంటుంటే స్టేషనుగాడు వచ్చి, వీపు చరిచి విడదీసి, నానా చివాట్లుపెట్టి, 'నధవల్లారా! పనీపాటా లేకుండ తన్నుకోకపోతే పోయి బొగ్గు మోసుకోరాదటండ్రా' అని వెళ్ళిపోతున్న గాడ్డువెనుక తను పరుగెత్తి 'బాబ్బాబు ఎక్కడబాబు బొగ్గుమోసేది' అని అడిగి తెలుసుకున్నాడు.

మరునాడు తెల్లవారకముందే మసక చీకట్లోనే, లోకో షెడ్డు దగ్గరకుపోయి, మేస్త్రీని కలుసుకొని, తను బొగ్గు మోస్తానని మనవి చేసుకున్నాడు. మేస్త్రీ తనవైపు దృష్టి సారించి తీక్షణంగా చూశాడు. తను కండలుబ్బించి నరాలు బిగబట్టి వళ్ళు పనిచేయగలదనే అభిప్రాయం కలిగేట్టు చేసే ప్రయత్నం కొనసాగిస్తూ వినయంగా నిలబడ్డాడు.

మేస్త్రీ ముఖంలో ఆనందం కనిపించింది. తను తృప్తిగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. మేస్త్రీ అడిగాడు 'బొగ్గు మోస్తావా' అని. తను మాట్లాడలేదు బుర్రమాత్రం, గట్టిగా, మాంఛి వూపుతో రెండుపాళ్లు అటూ ఇటూ వూపాడు.

గూడ్సుబండిలో నిలబడి గతం కళ్లఎదుటకు తెచ్చుకుని చూచుకుంటూ ఆలోచనల్లో లీనం అయిపోయిన గురవయ్య వీపుకి ఐరన్ రాడ్ ఒకటి గట్టిగా పొడుచుకుంది.

వెనక్కు తిరిగి చూశాడు గురవయ్య.

ఫైర్‌మన్ ఇంజను బొయ్యిలో బొగ్గువేసి, బొగ్గుని కదిలిస్తున్నాడు. ఆ కదలికతో రాడ్ రెండోభాగం అనుకోకుండా గురవయ్యకు పొడుచుకుంది. ఆలోచనల గొలుసు తెగిపోయింది. కోపం వచ్చింది. ఫైర్‌మన్ డ్రైవర్ వైపు చూడకుండ కూడ పనిలో నిమగ్నుడై పోయాడు. గురవయ్య కోపం పోయింది. ఫైర్‌మన్ ఇంజనుబొయ్యిలో బొగ్గువేశాడు.

గురవయ్య ఆలోచనలు బొగ్గువైపు మళ్ళాయి.

తను లోకోషెడ్డులో బొగ్గుమోసేవాడు మొదట్లో, మేస్త్రీ సహాయంతో షెడ్డులో పనిలోచేరినప్పుడు. వాగన్లలోంచి దిగుమతైన బొగ్గు వేరొకచోట చేర్చటం కొన్నాళ్ళు

చేశాడు. తరవాత వాగన్లలోంచి బొగ్గుదించటం కొన్నాళ్ళు చేశాడు. క్రిందవున్న బొగ్గుని ఇంజన్లో వేయటం మరికొన్నాళ్ళు చేశాడు. ఇలా సంవత్సరం గడిచిపోయింది.

ఏదో అవసరమైన సందర్భంలో ఇంజను పొయ్యిలో బొగ్గువేయవలసిందని మేస్త్రీ చెప్పి పంపించాడు. తను అలాగ్గా కొంతకాలం గూడ్సుబండిలో పొయ్యిలో బొగ్గు వేస్తూవుండే వాడు. మరికొంత కాలానికి తనని ఫైర్‌మన్ అన్నారు. అప్పట్నుంచి తనకు వారం జీతంకాదు. నెలజీతం.

అప్పుడు తను ఫైర్‌మన్. అప్పట్లో తను ఫైర్‌మన్. అదే మొదలు తనలో తనుకూడా ఒకవ్యక్తి అని భావం రావటానికి. తనకు వ్యక్తిత్వంవుంది.

అంతకుముందు తను రిక్షావాళ్ళు తినే సీతి హోటల్లో నాలుగు మెతుకులు కతికేవాడు. ఓవర్ బ్రిడ్జీమీద ఎక్కడో నిద్రపోయేవాడు. అయితే పరిస్థితి తారుమారయింది. పగలు నిద్రపోవాలి. రాత్రి డ్యూటీకి పోవాలి. వేళగానివేళ అన్నం తినాలి. ఇదీ పరిస్థితి. ఇది విషమ పరిస్థితి తనకు. ఓవర్ బ్రిడ్జి మీద పగలు నిద్రపోవటం చచ్చినా కుదరదు. అనుకున్నప్పుడు అన్నం దొరకదు.

మేస్త్రీకి మగపిల్లలు లేరు. ఒక్కతే ఆడపిల్ల. తను మేస్త్రీని అడిగాడు పరిస్థితి వివరించి చెప్పి. మేస్త్రీ తెలుసుకున్నాడు. ముద్దుగా పిలుస్తూ 'నా యింటో వుండు బాబు' అన్నాడు. మేస్త్రీ భార్య ఒప్పుకుంది. తను మేస్త్రిని అనుసరించాడు.

సాగిపోతున్న గూడ్సుబండి పొయ్యిలో వాసన లేదు. గురవయ్య పొయ్యివైపు చూశాడు.

పొయ్యివైపుచూస్తూ వీడికి— కోటిగాడికి తను ఆశ్రయం ఇచ్చాడు. వీడు తన యింటికివచ్చి సంవత్సరం కావస్తోంది. తను మేస్త్రీ ఇంట్లోచేరి ఇరవైసంవత్సరాలపైగా అవుతుంది.

వీడు మేస్త్రీ దూరం చుట్టం. లైసెన్సుకూలీగా స్టేషనులో చేరాడు. ఉంటానికి ఇల్లు లేకపోవటంతో తన యింట్లో చేరాడు. తను చేరనిచ్చాడు. ద్రోహి అని తెలియదు. తెలిస్తే చేరనిచ్చేవాడు కాదు.

తనకిప్పుడు నలభై సంవత్సరాలకు పైచిలుకే వుంటుంది వయస్సు. ఇప్పుడు తనకొక కొడుకు, కూతురూ వున్నారు. కోటిగాడికి ఇరవై సంవత్సరాలు. బాబుకి ఇరవై సంవత్సరాలు కూతురికి పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు. తను మేస్త్రీ ఇంటిలో చేరినప్పుడు మేస్త్రీ కూతురికి పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు.

గూడ్సుబండి ఇంజను తెంపులేకుండా కూతలువేస్తోంది.

. గురవయ్య ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగింది.

ఫైర్‌మన్ బైటికి చూస్తూ తీగె లాగుతూ వున్నాడు. గురవయ్య బైటికి చూశాడు. దూరంగా కొంచెం ఎత్తులో ఎర్రలైటు కనిపిస్తోంది. సిగ్నలు ఇవ్వలేదు. మరి రెండుసార్లు తీగెలాగాడు ఫైర్‌మన్. దూరంగావున్న ఎర్రలైటు పచ్చ లైటుగా మారింది. సిగ్నలు వంగి వుంటుంది.

కూతలుమాని గూడ్సుబండి, సిగ్నలు దాటి స్టేషను లోకివచ్చింది. స్టేషను చాలాచిన్నది. ఆగలేదు. దాటిపోయింది.

గురవయ్య గతం జ్ఞాపకాల సినిమా రీలు వర్తమానంలో గుర్తుకు తెచ్చుకొని చూచి ఎదురుగావున్న పొయ్యిలో తగలేస్తున్నాడు.

అప్పుడు తనని మేస్త్రీ భార్య 'బాబూ లేరా' అని లేపేది. స్నానం చేయించేది. బట్టలు ధరింపించేది. అన్నం పెట్టేది. డ్యూటీకి పంపేది. తను డ్యూటీకి పోయేవాడు. తను ఎవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడేవాడుకాదు. కాదు —తను అసలు మాట్లాడేవాడేకాదు. ఎవరిఎదుటా నిలబడేవాడుకాదు. అసలు అవసరం కలగేదేకాదు. పిలిస్తే తలవంచుకొనే పలికేవాడు. ఏమైనా అడిగితే తలవంచుకునే సమాధానం చెప్పేవాడు.

వీణ్ణి కూడా తనభార్య గౌరవంగా చూచేది. ఏలోపం రానీకుండా చేసేది. వాడు ఎప్పుడు ఎక్కడ వుండేవాడో ఎవరికీ తెలియదు. ఒకరోజు స్టేషనులో పడుకునేవాడు. మరొకరోజు ఇంట్లో పడుకునేవాడు. వాడు ఎప్పుడు కూలీమోసేవాడో తెలియదు. డబ్బుమాత్రం ఏదో ఇంత తనభార్యకు వాడు ఇస్తూ వుండేవాడు.

అప్పుడు తనకు ఇరవైసంవత్సరాలు నిండాయి. ఆ ప్రాంతంలోనే క్రొత్తగా గూడ్సుబండి వేశారు. డైవర్సుస్టేట్ తగ్గింది. ముగ్గురు డ్రైవర్లు అవసరమైయారు. సర్వీసున్న ఫైర్ మన్లను డ్రైవర్లుగా ప్రమోట్ చేసేఏర్పాటు జరిగింది. తనకు ప్రమోషన్ వచ్చింది. అంతే మళ్లీ ప్రమోషన్ లేదు. కారణం తనకు చదువులేకపోవటం. అప్పట్నించి ఇప్పటిదాకా తను గూడ్సుబండి డ్రైవరుగానే వుండిపోయాడు.

వీడికేమీ ప్రమోషన్ లేదు. ఒకేఒక్క ప్రమోషన్, దేవుణ్ణి చూస్తున్నాడు కోడిగాడు.

తను డ్రైవరు అయింతరువాత కొంత విశ్రాంతి దొరకటం మొదలుపెట్టింది. తను ఇంటిదగ్గరవుండే అవకాశంఎక్కువ చిక్కింది. అదే తనకు మేలుచేసింది. జీవితం బాగుపడేట్టు చేసింది.

కోటిగాడు కూడా ఆ మధ్య ఇంటిదగ్గర ఎక్కువకాలం వుండటం మొదలుపెట్టాడు. తనకప్పుడే భయం కలిగింది. వాడికున్న ఆ విశ్రాంతే తనకు కష్టం కలిగించింది. వాడికొంప ముంచింది. తనకు కోపం తెప్పించింది. వీణ్ణి తన చేతులతో చంపించింది.

—వెధవ స్వర్గంలో రంభతో తతంగాలూ తైతక్కలూ ఆడుతాడులే. కుక్క. ఛీ! ఇంజన్లోంచి ఉమ్మివేశాడు.

మేస్త్రీకి రోజువిడిచి రోజు రాత్రి డ్యూటీవుండేది. మేస్త్రీ భార్య పదిగంటలకే కునుకుతీస్తుంది. తనకు రాత్రి రెండు గంటలదాకా నిద్రపట్టేదికాదు. ఇంటిదగ్గరున్నరోజుల్లో మేస్త్రీ "ఏం బాబూ ఇంకా నిద్దరపోలేదూ" అని అడిగేవాడు. తను ఏ సమాధానమూ చెప్పేవాడుకాదు. "పిచ్చి బాబు ఏమాలోచిస్తున్నాడో" అనుకుంటూ వెళ్లిపోయేవాడు పిచ్చి మేస్త్రీ.

తనకు విశ్రాంతి ఎక్కువైనా రాత్రిడ్యూటీకూడా ఉండేది. కొడుక్కికూడా ఎక్కువగా నైట్ డ్యూటీలు వస్తుండేవి. తన

భార్య పదిగంటలకు పడుకుంటుంది. వాడు ఎప్పుడు ఎక్కడ పడుకునేవాడో ఎవరికీ తెలియదు ! ఏరా ఎక్కడున్నావంటే ఏమీ చెప్పేవాడు కాదు.

– వెధవ, తనకు తెలియకుండా చేయగలడా! అనుభ వించరా అప్రాచ్యపు ఫూల్. కాండ్రించి మండేపొయ్యిలో ఉమ్మివేశాడు డ్రైవరు.

మేస్త్రీకి ఒక కూతురుంది. అప్పుడుదానికి పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు, లోకోషెడ్డు చుట్టూ చిన్నచిన్న బొగ్గులేరి కాఫీహోటళ్ళలో అమ్ముతూవుండేది. పెట్రోలు, కిరోసిను దిగుమతైనప్పుడు పనికిరాని ప్రతిబొట్టు గుడ్డతో అద్ది, ఆ గుడ్డ డబ్బాలో పిండుకొని దాన్ని అమ్మి డబ్బు సంపాయించేది. వాగన్లులోంచి కట్టెలు దిగినప్పుడు దొంగిలించి అమ్మి, డబ్బు కూడబెట్టేది. మేస్త్రీముఖం చూచి, ఆపిల్లను చూచీ చూడ నట్లు పోనిచ్చేవాడు కాపలాదారు. ఆపిల్ల నడుస్తుంటే షెడ్డు కాపలా జవాను నోరు చప్పరిస్తూ డ్యూటీ మరచిపోయేవాడు.

తనకూ ఒక కూతురు పెడిసింది. దానికిప్పుడు పద్దెనిమిది నిండాయి. అది విలువలేనిపిల్ల. తను దానికి గౌరవం తెద్దా మని గొప్పవాడికిచ్చి పెళ్ళిచేద్దామనీ కలలుకన్నాడు. తను దాన్ని ఎక్కడకూ ఎప్పుడూ పోనివ్వకుండా, అన్నీ ఇంట్లో అమర్చేట్టు చేశాడు. చివరకు అర్థంలేనిపని చేసింది. వెధవ కోటిగాడు దాన్నిచూస్తే ఏపనీ చేసేవాడుగాదు.

మేస్త్రీ కూతురు, మేస్త్రి నైట్‌డ్యూటీకి పోయినప్పుడు ఒంటి గంటా రెండు గంటలదాకా నిద్రపోయేదికాదు. తెల్ల వారుజాము నాలిగింటికే లేచి, ఆపనీ ఈ పనీ చేసేది.

తన కూతురు, బాబూ తనూ నైట్‌డ్యూటీకి పోయి పగలు నిద్రపోతుంటే అదికూడా ప్రక్కనే చేరి వళ్ళుమరచి నిద్రపోయేది.

కూతురు నలతగా వుంటోందని విచారించిన మేస్త్రి, దాన్ని ఎక్కువగా పనిచేయనివ్వటం లేదు. కూతురు చురుగ్గా పనిచేయటం లేదు. కాని, తీర్చిదిద్దిన గుమ్మటంలాగా, బొద్దుగా శుభ్రంగా కొంచెం చియ్యబట్టి నున్నగా, నిగనిగలాడుతూ అందంగా తయారవుతోంది. ఆతరువాత రెణ్నెల్లకు తెలిసింది. మేస్త్రీకి, కూతురికి నెలలు నిండుతున్నాయని.

రెండురోజుల క్రిందట తనకు తెలిసింది, తనకూతురికి నెలలు నిండుతున్నాయని.

అప్పుడు మేస్త్రీ గుండె పగిలిపోయింది.

మొన్న తనగుండె మండే ఇంజను బాయిల్యలాగా అయిపోయింది.

మేస్త్రి అసమర్థుడు. బలహీనుడు. పిరికివాడు.

తను ధైర్యం కలిగినవాడు. శక్తిమంతుడు. సామర్థ్యం వున్నవాడు.

ఆ రోజు తను మేస్త్రీఇంటికిపోయేసరికి, మేస్త్రీ భార్య హృదయంలో బొగ్గులకుంపటి రాజుకున్నట్లు కూర్చుంది. మేస్త్రీ కూతురు బిక్కుబిక్కు మంటూ వాకిట్లో ఓ ప్రక్కగానక్కింది.

మేస్త్రీ చిలపరపేడు తీసుకొని, అప్పుడే అలసిపోయి వచ్చిన తనని దుగ్గుదుగ్గుగా బొగ్గుని చితగ్గొట్టినట్లు చితగ్గొట్టాడు. తను కిక్కురుమన లేదు. "నా యింట్లోనించి పో భడవా" అన్నాడు మేస్త్రీ. ఆ రోజు తను తడబడుతున్న కాళ్ళతో వెనుదిరిగి చూచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజు రాత్రి తను డ్యూటీకి పోలేదు. లోకో పెద్దు చుట్టూఅదేపనిగా తిరిగాడు. పెద్దు ప్రక్కగా బొగ్గుగుట్ట దగ్గరగా మురికిగుంటలో కాళ్ళు పెట్టి బొగ్గుని చేత్తోగిల్లుతూ, మురికి గుంటలోనే ఈ దులాడే కన్యను చూస్తూ తను కూర్చున్నాడు.

ఆ రోజే మేస్త్రీ వెనకగా వచ్చి, లేపి తీసుకుపోయి తనని ఇంట్లో నెట్టి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయి తెల్లవారింతరవాత వచ్చాడు. మేస్త్రీ భార్య ఆరోజు రాత్రి బైటపడుకుంది. ఆకాశంలో చంద్రుడున్నాడు. భూమ్మీద వెన్నెలవుంది. తనకు వంటినిండా దెబ్బలున్నాయి. హృదయం నిండా వెన్నెలుంది.

మేస్త్రీ శక్తిహీనుడు!

తను శక్తిగలవాడు.

తనకు ఏమీ తెలియ నీయకుండ ఇంత పనిచేసిన కోటిగాడ్ని తను క్షమించదలచుకోలేదు. చంపివేయాలి. అందుకే

బాబుతో ఆలోచించి, నిర్ణయించుకొని, పీడ్ని గూడ్సుబండి ఇంజను పొయ్యిలో మాడ్చివేశా ననుకున్నాడు డ్రైవరు గురవయ్య.

ఇంజను టాపుమీద ఎవరో కదులుతున్నట్లు శబ్దం – నిశ్శబ్దంలో స్పష్టంగా వినవచ్చింది. ఇదేదీ డ్రైవరుకు వినిపించదు. ఫైర్‌మన్ ఇదేమీ పట్టించుకోలేదు.

ఇంజను మూడుసార్లు కూతవేసి, ఒక చిన్నస్టేషను ప్లాటుఫారం దాటి వెళ్లిపోయింది.

ఇంజను పొయ్యిలోంచి వాసనవస్తున్న జాడలేమీ లేవు, పూర్తిగా వాసన ఆగిపోయింది. ఏ పరమాణువు దొరక్కుండా ఇరవై సంవత్సరాలు పెరిగిన శరీరం ఒక్క గంటలో కాలి పోయింది.

దూరంగావున్న నదిమీద బ్రిడ్జి మినుకు మినుకుమనే దీపాలతో నే నిక్కడున్నాను సుమా అని హెచ్చరిక చేస్తోంది.

నది కాళ్ళుచేతులూ ఆరజాపుకొని గాలికి కదులు తున్న చీరెను సరిచేసుకోకుండా నీటుగా నిద్రపోతోంది కాబోలు.

ఇంజను టాపుమీద మనిషి జాగ్రత్తగా నడుస్తున్నట్లు శబ్దం వినవస్తోంది. ఫైర్‌మన్ ఏమిటో అనుకున్నాడు. ఇంజను నడుపుతున్నాడు.

చీకటి చీల్చుకుంటూ గూడ్సుబండి నడుస్తోంది.

గురవయ్య మామూలు స్థితికి వచ్చే ప్రయత్నంలో వున్నాడు.

ఫైర్‌మన్ గూడ్సుబండి డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. డ్రైవర్ ఇంజను పొయ్యిలో బొగ్గు వేస్తున్నాడు. ఆ పని అసలు చేయ వలసింది. ఫైర్‌మన్.

క్రిందవున్న బొగ్గుతీసి రెండుసార్లు పొయ్యిలోవేశాడు. మూడోసారి తీయబోతూ ఆగిపోయాడు. తీక్షణంగా బొగ్గు చిదుగులవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

అలా ఎంతోసేపు చూడకుండ గురవయ్య వంగి ఏదో పైకితీసి, ఊది, పైనున్న చొక్కాతో తుడిచి జాగ్రత్తగా చూశాడు.

పులిగోరు !

ఆ పులిగోరు తను బాబుకి రెండు సంవత్సరాలునాడు చేయించాడు. అది ఇక్కడెందుకు పడింది? బాబు ఇంజనులోకి రాలేదు. క్రిందవుండి అందించాడు. బాబు మెడలోవుండే పులి గోరు ఎలా ఇంజనులోకి వచ్చింది ?

హత్య జరిగేటప్పుడు అనుకోకుండా బాబు మెడలోని పులిగోరు కోటిగాడి చేతిలోకి వచ్చివుంటుంది.

ఇంజను టాపుమీంచి వచ్చే అలికిడి గురవయ్య విన్నాడు.

వంచని సిగ్నలుదాటి కళ్లుమూసుకొని పోతోంది గూడ్సు.

ఇంజను టాపుమీంచి ఎవరో గుభిల్లున దూకారు.

డ్రైవరు తల యెత్తేసరికి ఇంజను డ్రైవ్ చేస్తున్న ఫైర్ మన్ గుండెల్లో కత్తి గుచ్చుకుపోయింది.

దూరంగా నది బ్రిడ్జిమీద వెలుగుతున్న ముందు లైట్లుతో ఏదో రైలు వస్తోంది.

ఒడ్డుల్ని ఢీకొంటూ మదించి ఘోషతో ప్రవహిస్తున్న నదిమీదికి గూడ్సు ఎక్కింది.

కత్తిపిడి పట్టుకున్న పిడికిలి చూచి ముఖం చూశాడు డ్రైవరు.

ఆశ్చర్యపోయాడు, భయపడ్డాడు. నీరుగారి పోయాడు. కత్తి పట్టుకొని ఎదురుగా కోటిగాడు నిలబడ్డాడు.

ఏదో వెలుగు ఇద్దరి ముఖాలమీద పడింది.

అంతలో కొండరాళ్ళు ఢీకొన్న సవ్వడి.

వెలుగు ఆరిపోయింది. అంతా చీకటి. ఇనుం ఇంజన్లు విరిగిపోతున్న ధ్వని.

నిశీధిని శంఖారావం పూరించింది.

తేలుకుట్టిన పాము

సూర్యుడు పడమట జారిపోయాడు. చీకటి మెల్లగా చేతుల్ని భూమిమీద కప్పింది. చీకటి పరిపాలన ప్రారంభం.

లోతైనలోయ. లోయకు రెండు ప్రక్కలా ఉన్నత మైన నల్లరాతి పర్వతాలు, ఆ పర్వతాలను కలుపుతూ రైలు బ్రిడ్జి. క్రింద భయంకరమైన లోయ.

చాలా దూరంలో కూతేసిన రైలు ముందులైటు బ్రిడ్జి మీదపడిన మరుక్షణంలోనే రైలు బ్రిడ్జిమీదకు వచ్చింది.

బ్రిడ్జిచుట్టు చీకటి దట్టంగా క్రమ్మివుంది. ఇంజన్ ముందు భాగంలో లైటు వెలుగుతోంది. వెలుగు చీకటిని తరిమివేసింది. వెంటాడింది. దాటిపోయింది. మరుక్షణంలో లోయపైన దట్ట మైన చీకటి.

రైలు బ్రిడ్జిదాటి, కొండ శిఖరం విడిచిపెట్టి, ప్రక్క నున్న లోయలోనికి కొండను చుట్టుకొని మెలికలు తిరుగుతూ దిగుతోంది. లోయచుట్టూ చెట్లు పెరిగాయి. పుట్టమీదనించి ప్రక్కనున్న పచ్చిక తప్పుకుంటూ దిగిపోయే పాములాగా రైలు దిగిపోయింది.

రైలు బోగీలు అన్నీ చీకటిగా వున్నాయి. దాదాపు అన్ని పెట్టెలు నిశ్శబ్దంగా వున్నాయి. ఒక్కచోట మాత్రం సన్నగా వెలుగు. ఇంజను తరవాత మూడవ బోగీలో, మూడవ కంపార్టుమెంటులో లైటు.

అది మొదటిక్లాసు కంపార్టుమెంటు. తలుపుల్లో ఒకటి లాక్ చేసివుంది. మరొకటి బోల్టుచేయబడింది.

కంపార్టుమెంటులో రెండు లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. మూడు ఫానులు తిరుగుతున్నాయి. ఉన్నవి మొత్తం ఆరు బెర్తులు. పైనమూడు. క్రిందమూడు. పైన ఏదోసామా నుంది. క్రింద ఎదురుగా రెండుబెర్తులు. ప్రక్కగా ఒకబెర్తు, మరొకప్రక్క రెండు తలుపులకు త్రోవలు. ప్రక్క బెర్తుమీాద లెదర్ బేగ్, మరేవో వున్నాయి. ఎదురు బెర్తుల్లో ఒకదాని మీాద పుస్తకాలు, మరొకదానిమీాద పడక.

పుస్తకాల బెర్తు దాదాపు ఖాళీగావుంది. ఉన్న చిన్న చిన్న పుస్తకాలు పత్రికలు ఫాను విసురికి మెల్ల మెల్లగా డ్యాన్సుచేస్తున్నాయి. పడకమీాద ఒక వ్యక్తి పడుకొనివున్నాడు. ఆరోగ్యమైన శరీరం. వ్యాయామంచేసిన దేహం.

కంపార్టుమెంటు ఒక ప్రక్కగా బట్టలున్నాయి. అవి కాకీ బట్టలు. వాటిక్రింద పెద్దసైజు బూటులున్నాయి.

లెదర్ బేగ్ పైన ఒక బెల్టువుంది. అలాంటి బెల్టు సాధా రణంగా అందరూ చూడలేరు. అక్కడేమరొక్క హేట్ వుంది. చాలా ఖరీదైంది. అంతకంటే విలువైంది. హేట్ ముందు నొసటి పైనవుండే భాగంలో ఏదోప్రభుత్వం గుర్తువంటి ముద్ర వుంది. దానికి రెండువైపుల ఏదో అలంకరణవుంది.

వ్రేలాడుతున్న షర్టుకిముందు భాగంలో ఏవో మెడల్సు వున్నాయి. వాటిపైన ఏవో రంగు రంగుల రిబ్బన్లున్నాయి. రంగు దారాల కలయికలో ఏదో తాడు షర్టుకి కుడిచేతి

భుజందగ్గర చుట్టివుంది. ఏవో అక్షరాలుకూడా భుజంపైన కుట్ట బడి వున్నాయి.

ఆ వ్యక్తి నిద్రపోతున్నాడు. పైన లైట్లు వెలుగు తున్నాయి. ప్రక్కనే ఫానులు తిరుగుతున్నాయి.

ఎదురుగావున్న బెస్తుమీద ఏవో పుస్తకాలు చెల్లా చెదురుగా పడివున్నాయి. గాలికి నృత్యం నేర్చుకుంటున్నాయి.

లైట్లు వెలుగు తున్నాయి. వెలుతురు ప్రసరిస్తున్నాయి.

ఫానులు తిరుగుతున్నాయి. గాలి పంచుతున్నాయి.

ఎదురు బెస్తుమీద పుస్తకాలు ఎగిరి పడుతున్నాయి. ఏదో పత్రిక అట్టమీాగి బొమ్మ స్పష్టంగా కనబడుతోంది.

ఒక స్త్రీ!

సన్నని బట్ట తడిసి శరీరానికి అతుక్కుపోయింది. వెంట్రుకలు పిరుదురు దాటివున్నాయి. శరీరమంతా తడిసివుంది. చంకలో నీరు వాలికిపోయే బిందె.

వెనుకగా రెండుకొండలు. కొండలుమధ్యగా సెలయేరు. సెలయేరు ప్రవహించిన ప్రదేశంలో పచ్చనిగరిక, పచ్చగరిక మీాద ఒక కాలు. సెలయేటిలో మరొక్కకాలు. చూపులు ఏదో పశువుమీాద

కిటికీ ఒకటి తీసివుంది. బయటనించి గాలి బలంగా వీచింది. దానికితోడు ఫానులు తిరుగుతున్నాయి. గాలి ముమ్మరంగా వస్తూవుంది. పత్రిక పడిపోయింది.

మరొక్కపత్రిక మరొక్కబొమ్మ.

లైట్లు వెలుగుతున్నాయి.

ఫానులు తిరుగుతున్నాయి.

కిటికీలోంచి గాలి వస్తూనేవుంది.

ఒక యువతి, మరొక్క యువకుడు. యువకుడు పట్టలేని తమకంతో యువతిని పట్టుకొని ముద్దుపెట్టుకుంటున్నాడు. ఆమె అతన్ని గుండెల్లవైపు ఒత్తుకొంటోంది.

యువతి నడుం వంగిపోయింది. యువకుడు ముందుకు తూగిపోయాడు.

యువకుని చేతులు యువతి తలనలిపేస్తున్నాయి. యువతి చేతులు యువకుని వీపు పిండేస్తున్నాయి.

బుస్సున కిటికీలోంచి గాలి కంపార్టుమెంటులోకివచ్చింది టప్పున పత్రిక లేచి క్రిందపడింది.

బెర్తుక్రింద పడిపోయిన పత్రిక ఒక బౌండు పుస్తకం అట్ట తొలగించి మరీ పడిపోయింది.

లైట్లు వెలుగుతూనే వున్నాయి.

కిటికీలోంచి గాలి రావటంలేదు.

ఫానుగాలికి బౌండు పుస్తకం పేజీలు ఫెటఫెటా కొట్టు కుంటున్నాయి.

ఏ పేజీకూడా పూర్తిగా కనిపించటంలేదు. కాగితాలు లేస్తూపడుతూవున్నాయి. ఒక పేజీలో ఒక బొమ్మవుంది. బొమ్మక్రింద ఏవో నాలుగుమాటలు వ్రాసివున్నాయి. బహుశా అది వివరణ కావచ్చు. ఆభాష ఏదో తెలియలేదు.

ఒకబొమ్మ కనిపించింది. స్పష్టంగా కనబడక ముందే ఫాన్‌గాలికి కాగితం తిరిగిపోయింది. లీలగా ఆ బొమ్మగుర్తుంది. ఏదో ప్రత్యేకత ఆ బొమ్మకుంది. ఏదో ప్రపంచ జన్మానికి

సంబంధించిన బొమ్మ. అదే కావచ్చు! చెడ్డబొమ్మ. వయస్సులోవున్న స్త్రీ పురుషుల బొమ్మ. ఒక భంగిమ.

కిటికీలోంచి పెద్దపెట్టున గాలి తోలింది. బౌండు పుస్తకం అట్ట టప్న లేచిపడింది. ఫాన్‌గాలికి మళ్ళీ అట్ట లేవలేదు.

పడకమీద వ్యక్తి రాత్రి వస్త్రాల్లో వున్నాడు. కొంచెం కదిలాడు. చేతులుచాచి కాళ్ళదగ్గర దుప్పటి ముఖంవరకు లాక్కున్నాడు.

బైటిగాలి కిటికీలోంచి సన్నగా వస్తుంది.

ఫానులు మామూలుగా తిరుగుతున్నాయి.

లైటు నిద్రమగతగా వెలుగుతోంది.

అతను నిద్రలోంచి లేచాడు.

కళ్ళు తెరిచాడు. మరుక్షణంలో మూసుకున్నాడు. ప్రక్కకు తిరిగాడు. చేయి ముఖందగ్గరకు తెచ్చుకున్నాడు, కళ్లు తెరిచాడు. చేతిగడియారం చూచుకున్నాడు. కిటికీవైపు చూశాడు. తీసివుంది. లేచాడు. కిటికీ మూశాడు. తలుపు దగ్గరకుపోయాడు. లాగి చూశాడు. వేసివుంది. గదంతా కలయజూశాడు. బాత్‌రూంలోకి పోయాడు. లైటువేసి వచ్చాడు. బెస్తుమీదచూశాడు. పడకమీద పిస్టలుంది. పైకితీసి చూశాడు. తాళం వేసివుంది. తలగడక్రింద పెట్టుకున్నాడు. పడుకున్నాడు. దుప్పటి కప్పుకున్నాడు.

కొద్ది సెకండ్లకాలం గడిచిపోయింది.

దుప్పటి తొలగించివేశాడు. కిటికీవైపు చూశాడు. తలుపువైపు చూశాడు. పిస్టలువైపు చూశాడు. దుప్పటి కప్పుకున్నాడు.

కొంచెంసేపు గడిచిపోయింది.

పడకమీద అటూఇటూ దొర్లాడు. నిద్రపట్టలేదు. దుప్పటి తొలగించి పడుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు. ముసగర దీసుకొని మోకాళ్ళలో తలజేర్చి పడుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు. ప్రక్కకు తిరిగి పడుకున్నాడు. బోర్ల పడుకున్నాడు. వెల్లకిలగా పడుకున్నాడు, నిద్రపట్టలేదు. లైటార్పాడు. ముఖానికి ముసుగు పెట్టుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు.

దుప్పటి దూరంగా పారేశాడు. లైటువేశాడు. లేచి కూర్చున్నాడు.

మళ్ళీ ప్రయత్నించాడు. పడుకున్నాడు. మరొక్క ప్రక్కకు తిరిగాడు. ఇంకొక్క ప్రక్కకు తిరిగాడు. వేరొక ప్రక్కకు తిరిగాడు. నిద్రపట్టలేదు.

లేచాడు.

ఎదురుబెస్తుమీద కూర్చున్నాడు. అక్కడేవో పత్రికలూ—పుస్తకాలూ చూశాడు. తీసుకున్నాడు. విడిచిపెట్టాడు. మూలకు తలజేర్చి కళ్లు మూసుకున్నాడు. నిద్రపట్టలేదు.

నిద్రపట్టలేదు, తృప్తికలగలేదు. బాధ అతని ముఖంలో లేదు. విసుగుదలలేదు. నిజానికి ఎంతో చీకాకు పడవలసింది ఇప్పుడే. కాని అదేమి లేదు. ఏదో మధురమైన అనుభూతి కలిగినట్లు, ఏదో విచిత్రమైన విధి విధానం జరుగుతున్నట్లు, ఏదో బలవత్తరమైన ఆనందంయొక్క అగ్రస్థాయి అనుభవం ముఖంలో కనిపిస్తోంది.

ఎదురుబెస్తుమీద కొన్ని, క్రింద కొన్ని, పుస్తకాలూ, పత్రికలూ వున్నాయి. ఏవో పత్రికలు చూశాడు. ఏవో పుస్త

కాలు చూశాడు. ఏదో పత్రిక తీసుకొని చూచి అక్కడే పడేశాడు.

మరొక పత్రిక పుచ్చుకున్నాడు. ఏదో సినీమాపత్రిక. అన్నీ ఆడబొమ్మలే.

తీసి చూస్తున్నాడు.

ఒక తార, నిక్కరు వేసుకొని బీచ్‌లో కూర్చుంది. మరొక తార కుక్కను ముద్దుపెట్టుకుంటోంది.

పేజీలు త్రిప్పుతున్నాడు.

ఒక తార జీవితచరిత్ర సచిత్రంగా ఆ పత్రికలోవుంది. ఆ పేజీలోనే అతనొకమాట ఎప్పుడో వ్రాశాడు. ఆమె అతని అభిమానతార. కొన్ని బొమ్మలున్నాయి. భర్తతో బజారుకు పోతోంది. పిల్లలకు అన్నం పెడుతోంది. పార్కులో కూచుంది. పడుకుని పుస్తకం చదువుతోంది. తల దువ్వుకుంటోంది. అందంగా అలంకరించుకొంది. బట్టలు మార్చుకొంటోంది. గుర్రంమీద కూర్చుంది. పాట పాడుతోంది. నృత్యం చేస్తోంది.

అతను చాలాసేపు చూశాడు.

పేజీలు తిప్పుతున్నాడు.

సినిమా తార, కత్తి పట్టుకొని కదలకుండా గుర్రంమీద కదన రంగానికి వెడుతోంది.

ఏదో సినిమాలో ప్రేయసీ ప్రియుల మాటలు. ప్రథమ సమాగమం.

రాబోయే సినిమాలో క్రొత్తతార.

వందనాయిక పాత్రలు నిర్వహించిన ప్రసిద్ధతార.

పత్రిక మూసి బెస్తుమీద పడేశాడు.

మరొక్క పత్రిక పుచ్చుకొని, పడకమీదకుపోయి, పడుకుని, దుప్పటి కప్పుకొని చదవటం మొదలు పెట్టాడు. పది నిమిషాలు చదివిన తరవాత ప్రక్కన పడేసి, దుప్పటి తలదగ్గరకు లాక్కొని నిద్రపోబోయాడు.

. అప్పటిదాకా తలదగ్గర అంచుని ఆనుకొనివున్న పుస్తకం జారి క్రిందపడింది.

పుస్తకం సైజులో చిన్నది. పేజీల విషయంలో పెద్దది.

అతను దుప్పటి తొలగించిచూశాడు. పుస్తకం పైకి తీశాడు. అది చిన్న నోట్ బుక్, మధ్యగా పెన్సిలుంది.

అట్టమీద పేరువుంది. అది అతని పేరు కావచ్చు. పేరు అర్థం కావటంలేదు. ఏ భాషో తెలియదు.

పుస్తకం తెరిచాడు. అది డైరీ.

డైరీ ఒక్కసారిగా తెరిచాడు. పెన్సిల్ వున్నచోటు తెరుచుకుంది. పెన్సిలు కుడివైపు ఏమీ వ్రాయలేదు. ఎడంవైపు ఏదో వుంది. అది ప్రపంచభాషలోవుంది. తెలుస్తోంది.

అది అతని ప్రయాణం విషయం. హెడ్ క్వార్టర్సు నుంచి స్వగృహానికి బయలుదేరాడు. ప్రయాణం మూడు రోజులనాడు మొదలు. మూడురోజులవరకు వుంటుంది.

డైరీ కుడివైపుకు తిప్పాడు. తెల్లకాగితాలు. ఎడంవైపుకు తిప్పుతున్నాడు. ఒక్కొక్కచోట చాలా చాలాసేపు చూడటం, మరికొన్నిచోట్ల వెంటనే తిప్పటం చేస్తున్నాడు.

ఎకంనైపు డైరీపుటలు రెండో మూడో తిప్పాడు.

అది హెడ్ క్వార్టర్సునుంచి వ్రాసింది. తనకు మూడు నెలలు సెలవు దొరికింది. స్వస్థలానికి బయలు దేరుతాడు.

మళ్ళీ నాలుగుపుటలు తిప్పాడు.

ఆ పుటలో విషయం కొంచెం మాత్రమే కనబడింది. పూర్తిగా కనబడకముందే త్రిప్పివేశాడు. అందులో విషయం.

ఏదో నిర్ణయం. హెడ్ క్వార్టర్సుకి పోవాలి. సెలవు తీసుకోవాలి. ఇంటికి వెళ్ళాలి. పెళ్ళి చేసుకోవాలి.

మరికొన్ని డైరీపుటలు తిప్పాడు.

అక్కడ తారీఖుచుట్టూ ఎర్రసున్నలు మూడు క్రమంగా పెద్దవి వున్నాయి.

పడకమీద పడుకున్న అతనిముఖంలో కొంచెంమార్పు వచ్చింది. వివర్ణత్వం కలిగింది.

అది తను చేసిన ఒకనేరం. ఆ విషయం అధికార్లకు తెలిసింది. కాని అధికారయుతంగా తెలియలేదు. చివాట్లు వచ్చాయి. రావలసిన విధానంలో రాలేదు. అది తను ఒక స్త్రీ వెంటపడటం. అది నిరాకరించటం.

మరికొన్ని డైరీపుటల్ని తిప్పివేశాడు.

ఒకచోట పచ్చగీతలు డైరీపుటలో హెడ్డింగుక్రింద మూడు వరుసలుగా అండర్ లైన్సు చేయబడ్డాయి.

అతని ముఖంలో తృప్తి నృత్యంచేసింది. దాన్ని అతను చాలాసేపు చూచుకొన్నాడు.

అది తన హృదయం కోరి చేసిన పని. దానిని అందరూ ఘనకార్య మన్నారు. ఆఫీసరు రేంక్ ఇచ్చి సత్కరించా ననుకున్నాడు. ప్రభుత్వం డబ్బు పెంచి గౌరవించా లను కుంది. అతను తన కర్తవ్య మేమిటో నిర్వహించాలని వ్రాసు కున్నాడు.

మరి రెండుపుటలు తిప్పివేశాడు.

అక్కడొక పుటలో సింపుగా, చక్కగా వున్న చేతి వ్రాతతో కొంత విషయంవుంది.

'ఈనాడు నా జీవితం ధన్యం. మానవుడి నైనందుకు మాతృభూమికి చేయగలిగినంత చేశానని హృదయం ఆనందంతో పరవళ్లు తొక్కుతోంది. వైరుల వునికి తెలుసు కున్నాను. స్థావరాలు కనిపెట్టాను!

మరి నాలుగు పుటలు తిప్పాడు.

అది వైరులు యుద్ధం చేస్తున్న విషయం వైనం. వైరులు అనుకోని సమయాల్లో ఎక్కడినుంచో వచ్చి అకస్మాత్తుగా దోచేస్తున్నారు. సైనికులు చాలామంది చనిపోతున్నారు. తన సైన్యంలో వాళ్ళు కూడా చనిపోయారు.

మరికొన్ని పుటలు తిప్పాడు.

తను సైన్యంతో వైరులు కొల్లగొడుతున్న స్థలానికి పంప బడ్డాడు.

మరికొన్ని పుటలు తిరగ వేశాడు.

'నన్ను ఆ ప్రాంతానికి పంపితే బాగుండును. ప్రభుత్వం పంపుతుందో లేదో. పంపితే నాశక్తి సామర్థ్యాలమీద మరొక్కసారి విశ్వాసం కలగ వచ్చు.'

డైరీ పుటలు తిరుగుతున్నాయి. మరికొన్ని తిరిగి పోయాయి. కొన్ని చోట్ల ఎర్రగీతలు, కొన్నిచోట్ల పచ్చగీతలు చాలా వున్నాయి. ఎర్రగీతలకంటే డైరీలో పచ్చగీతలు ఎక్కువ.

మరికొన్ని పుటలు తిప్పబడ్డాయి.

ఒక పుటలో పుటకు సరిపడే పచ్చగీతలూ, ఎర్ర గీతలూ వున్నాయి. ఒక యింటూ మార్కు వుంది. దానికి నాలుగు మూలల్లో నాలుగు ప్లస్ మార్కులు వున్నాయి. ఆ మార్కులన్నిటినీ చుట్టుతూ ఆ పైన ఒక పెద్ద సున్న వుంది.

ఇంటూ మార్కు పచ్చగీతలు. ప్లస్ మార్కు ఎర్ర గీతలు. సున్నకు పచ్చగీతతో ఒక చుట్టు, ఎర్ర గీతతో ఒక చుట్టు వున్నాయి. సున్న ఎర్ర, పచ్చగీతల కలయిక.

దాని క్రింద ఒకే ఒక్క లైనులో ఏదో వివరణవుంది. ఆ వాక్యంలోని మొదటమాట ఏ భాషలోనిదో తెలియదు. తర్వాత ఈజ్ ఈక్వల్ టూ వుంది. ఆ పైన మైనస్ వుంది. దాని ప్రక్కనే దేవుడు అనేమాట ఇంగ్లీషులో వ్రాయ బడివుంది. ఈ వివరణఅంతా మామూలు సిరాతోనే.

మరికొన్ని పుటలు తిరిగిపోయాయి. మొట్టమొదట పేజీలో ఏదో చాలా వ్రాయబడి వుంది. అక్షరాలు చాలా చిన్నవిగా వున్నాయి.

డైరీ మొదటి పేజీలో మొట్టమొదటనే ఏదో వ్రాసుకున్నాడు.

అది అతనికి డైరీ విషయంలోవున్న అలవాటు. డైరీ కొత్తది. మొదలు పెట్టబోయే ముందు, మొదటినించి తన జీవిత చరిత్ర వ్రాసుకుంటాడు.

ఆ వాక్యం తరవాత చాలావుంది. అది అతని సంగ్రహ జీవిత చరిత్ర.

తను పుట్టి పెరిగిన వూరు పల్లెటూరు. తల్లిదండ్రులు అనామకులు. చదువు సంధ్యలు లేనివారు. తను బీద కుటుంబంలో పుట్టాడు. చదువు హైస్కూలు గోడలు దాట లేదు. తింటానికి తిండిలేదు. వుంటానికి యిల్లులేదు. కట్టుకోడానికి బట్టలేదు. దుర్భరమైన పరిస్థితి. తల్లిదండ్రుల్ని విడిచి పెట్టాడు. సైన్యంలో చేరాడు. ఇంటికి డబ్బు పంపుతూనే వున్నాడు. నానాదేశాలు తిరిగాడు. లోకజ్ఞానం చాలావుంది. లోకంతో అనుభవం బాగా పొందాడు. తనకు అలవడిన ఒక మంచి నడవడిక పరిస్థితులకు అనుగుణంగా ప్రవర్తించటం. తను సైన్యంలోచేరి పన్నెండు సంవత్సరాలు. చేరిన మొదట్లో సామాన్య సైనికుడు తను. క్రమంగా వృద్ధి పొందాడు. ఇప్పుడు పెద్ద ఆఫీసరు. ముందు ముందు హోదా పెరగవచ్చు, సైన్య పాలనంలో తనకు మంచి స్థానంవుంది. చాలా తక్కువ చదువు. అనతి కాలంలో ఇంత పెద్ద హోదా చాలా గొప్పవిషయం. తను పొందిన అధికారం తనకున్న

యోగ్యతలతో మరెవ్వరూ పొందలేరు. అది తన అదృష్టం. కాకపోతే వ్యక్తిత్వంలోని మహత్తర పురుషత్వం. దేశానికి సేవ చేస్తున్నానని అతని విశ్వాసం. తనలో ఆ మధ్య ఒక రకమైన వింత భావం కలిగింది. కొన్నాళ్ళవరకు తనలో వచ్చిన పరిణామం అర్థం కాలేదు. ఆతర్వాత తెలిసింది. శరీరస్పందన అని. శరీరం ఏమిటో కోరుతోంది. అప్పుడతను తెలుసు కున్నాడు. తను పెండ్లి చేసుకోవలసిన అవసరం కలిగిందని. ఇంటికిపోయి పెండ్లిచేసుకుంటానని ప్రభుత్వాన్ని కోరాడు. పోవటానికి ఒప్పుకోలేదు. పైగా కోరింది, ఒక్క ఆరునెల్లు ఆగవలసిందని. తను సరేనన్నాడు. ఆగిపోతున్నాడు.

చదువుకున్న డైరీమూసి తలగడక్రింద పెట్టుకున్నాడు. మెల్లగా కన్నుమూశాడు. మాగన్ను నిద్ర పట్టుతూంది.

ఫానులు వేగంగా తిరుగుతున్నాయి. లైట్లు నిద్రపోతూ వెలుగుతున్నాయి. కాగితాలూ పుస్తకాలూ కదలాడు తున్నాయి.

ఏదో హిల్ - స్టేషన్లో రైలుఆగింది. వెంటనే బయలు దేరింది. అతను ప్రక్కకు ఒత్తిగిలి పడుకున్నాడు. రైలు సాగిపోతోంది.

ఉన్నట్టుండి విచిత్రంగా ఒకశబ్దం వినవచ్చింది. అది అవ్యక్తంగానూ మధురంగావుంది, కొండరాళ్ళు దొర్లుతుంటే వచ్చే సెలయేటి శబ్దంలాగా వుంది. కాకులు పొడుస్తుంటే వినవచ్చే కోకిల ఏడ్పులాగావుంది. గొంతు పిసుకుతుంటే వినవచ్చే యువతి పిలుపులాగా వుంది.

అతను మరొక ప్రక్కకు తిరిగి పడుకున్నాడు.

మళ్లీ అదే శబ్దం వినవచ్చింది. వెంట వెంటనే మూడుసార్లు వినబడ్డది.

అతను టక్కున లేచి కూర్చున్నాడు.

ఆ శబ్దం మళ్ళీ విన్పించింది.

పడుకున్న కొంచెం సేపట్లో మునుపటి శబ్దం మళ్ళీ వినవచ్చింది.

సగ్రున పైకి లేచాడు. పిస్తలు పైకెత్తాడు. తాళం వేసివుంది. తాళం తీశాడు. కిటికీలవైపు తలుపులవైపూ వరుసగా చూశాడు. చేతిలో పిస్టలు చూచుకున్నాడు.

శబ్దం మళ్ళీ వినపళ్ళేదు.

పిస్టలు తాళం వేయకుండా ఒకచోట పెట్టాడు. పడక మీద కూర్చున్నాడు. పడుకోబోయాడు.

ఏదో గుర్తుకొచ్చింది. పడుకోబోయేవాడు తలగడ వెతికాడు. బైటికి తీశాడు. పుటలు వేగంగా తిప్పాడు. దేనికోసమో గాలించాడు. చివరకు దొరికింది. ముఖం వికసించింది.

టక్కున పిస్టలు పుచ్చుకున్నాడు.

డైరీ నింకొకమారు చూశాడు. పిస్టలు నొక్కమారు వత్తిపట్టి పుచ్చుకున్నాడు.

లేచాడు. బైట చూశాడు. ఏమీ కన్పించలేదు. మెదలకుండా తిరిగివచ్చి బెస్తుమీద కూచున్నాడు.

మరేదో గుర్తుకొచ్చింది. గ్రబున లేచి మరో మూల మీద కూర్చుని టైం చూసుకున్నాడు.

మరుక్షణంలో రైల్వే గైడ్ బైటికి తీశాడు. 'ట్రెయిన్' నెంబరు చూశాడు. టైం చూశాడు. టైమూ, నెంబరూతీసి తిన్నగా స్టేషనుపేరు చూశాడు. మరికొన్ని ప్రక్క స్టేషనులు చూశాడు.

వెంటనే పైకిలేచి లెదర్ బేగ్‌లోంచి మేప్‌తీసి దాన్ని విప్పుతూ పడకబెర్తు దగ్గర కొచ్చాడు.

కూర్చున్నాడు. మేప్‌లో ఒకచోట వేలు పెట్టాడు. అది ఒక వూరుపేరు. దానిమీద అతని వ్రేలు.

రైల్వే గైడ్‌లో మునుపు స్టేషనుపేరు మళ్ళీ చూచి, ఎదురుగా పైగావున్న నెంబరూ టైమూ చూశాడు. తన చేతి గడియారం చూచుకున్నాడు.

మేప్‌లో ఆవూరుమీద పెన్సిలుతో గుండ్రంగా సున్న చుట్టాడు. మరుక్షణంలో డైరీ విప్పి, ఆ వూరుపేరు చుట్టూ ఒక సున్న చుట్టివేశాడు.

అతని ముఖం వికసించింది. వెలుగు రేఖలు కనిపించాయి.

పిస్టలు పట్టుకూర్చున్నాడు. చుట్టూచూశాడు. కిటికీలు వేసివున్నాయి. తలుపు వేసివుంది. బాత్‌రూం తలుపు తీసివుంది. లోపల లైటు వెలుగుతోంది. కంపార్టుమెంటులో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఫాన్లు తిరుగుతున్నాయి.

మునుపటి శబ్దం మళ్ళీ వినబడింది. మొదటిసారికంటె కొంచెం పెద్దది.

ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయాడు. ఎందువల్ల ఆగిపోయాడో తెలియదుగాని ట్రిగ్గరు నొక్కలేదు.

శబ్దం మళ్ళీ వినబడింది. మునుపటికంటె బాగా పెద్దగా వినవచ్చింది. కొంచెం స్పష్టంగా వుంది. ఎవరో పిలుస్తున్నట్లుంది.

ఈసారి ట్రిగ్గర్ నొక్కటానికి ప్రయత్నం చేయలేదు.

మళ్ళీ అదే శబ్దం. ఆ గొంతుక ఆడ గొంతుకలా వుంది.

పిస్టలు దూరంగా పెట్టాడు. తలుపు తీయబోయాడు. వెనుదిరిగి వచ్చాడు. పిస్టలు పుచ్చుకున్నాడు. తలుపు దగ్గరకు పోయాడు.

తలుపు తీయబోయాడు. పిస్టలు చేతిలో చూచుకున్నాడు. తలుపు తీశాడు. దూరంగా నిలబడ్డాడు.

ఒక అరుపు వినిపించింది. సౌమ్యంగా మృదువుగా, హాయిగా వుంది.

ముందడుగు వేయబోయాడు. వెంటనే వెనక్కు తగ్గాడు. రెండడుగులు వెనక్కు వేసి నిలబడ్డాడు.

అదే అరుపు మెత్తగా, జాలిగా వినిపించింది.

అతను అక్కడే నిలబడ్డాడు.

ఒక ఆడమని లోపలికి వచ్చింది. వయస్సు ఇరవైవరకు వుండవచ్చు. చంకలో ఒకపిల్ల వుంది ఆ పిల్లను ఆమె శరీరాన్ని కలుపుతూ ఒకగుడ్డ వుంది. ఆమె చేతులతో ఆ పిల్లను పట్టుకోవాల్సిన అవసరం లేదు.

కళ్ళలో ఏదో నిషావుంది. ఆ నిషా వెనుక విషాద ముంది. ముఖం సామాన్యంగా వున్నా చూస్తే జాలికలుగు తుంది. ఏదో కవళికలు బిడ్డనీ, హృదయాన్నీ కలవర పెడ తాయి. కళవళ పడతాయి.

బట్టలు ఖరీదు తక్కువ. కట్టు కుదిరిగ్గావుంది. అవ యవాలు కట్టులో వొదిగిపోయి అందముగా వున్నాయి. ముఖం గుండ్రంగా ముద్దుగా వుంది.

నొసట బొట్టులేదు. మెళ్ళో తాళిలేదు. చేతులకు గాజులు లేవు. ఆమెది స్వతహాగా సన్నని శరీరం. కాని కొంచెం లావుగా వుంది. తాగినలావు. చక్కని రూపం. భయం కరమైన బీదతనం. బట్టలు చిరిగి వున్నాయి. జుట్టుకు నూనె లేదు. కాని దువ్వుకొంది. మనిషిలో ఏదో విరక్తీ, నిస్పృహ చెందినట్లు ముఖం వ్యక్తమౌతుంది.

లోపలికి వచ్చిన వెంటనే కాళ్ళమీద పడింది. గట్టిగా పట్టుకుంది. వదల్లేదు.

క్షణంలో వదిలించుకొని దూరంగా జరిగి పిస్టలువైపూ, ఆమెవైపూ చూస్తున్నాడు.

ఆమె అతనివైపు బాధగా చూచింది. స్లిప్పైపు, తన డొక్కవైపూ చూపింది. ముఖంలోకి చూస్తోంది.

అతనేదో అడిగాడు. ఆమెకది అర్థం కాలేదు. అందు కనే జవాబు చెప్పలేదు. ఏదో కాగితం తీసి ఇచ్చింది.

తీసుకున్నాడు.

ఆ కాగితంలో ఏదో ప్రింటుచేసిన విషయం వుంది. రెండురకాల ప్రింటు కనిపిస్తోంది. రెండు భాషలు. ఒకటి ప్రపంచభాష. మరొకటి ప్రాంతం భాష. ఆ ప్రాంతం భాష అతనికి తెలియదు. ప్రపంచం భాషలోని విషయం చూస్తు న్నాడు.

ఈ కాగితం తెచ్చిన మనిషి మూగది.

ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె నాలుక చూపింది. నాలుక మామూలుకంటే చాలా లావుగా వుంది. చెవిటిది.

ఆమెని చూశాడు. ఆమె అతన్ని చూచింది. ఆమె చెవుల్లో చేతివ్రేళ్ళు పెట్టుకొని త్రిప్పి, చేతివ్రేళ్ళు బైటికితీసి అటూ ఇటూ తిప్పింది.

గౌరవమైన కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగింది.

ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమెలో ఆభిజాత్యం యిప్పుడు లేదు. కాని అంతకంటే అత్యున్నతమైన ఏదో అజ్ఞాతశక్తి ఆముఖంమీాద మామూలుగా కనబడే తెరలవెనుక అవ్యక్తంగా కదలాడుతోంది.

భర్త యుద్ధంలో చనిపోయాడు.

అతని కళ్ళల్లో ఏదో విచిత్రమైన భావ సంచలనం కలిగింది. కొంచెం సేపటివరకు చేతిలో కాగితం చూడలేక పోయాడు.

యుద్ధం దెబ్బతో ఆమె నాశనమైంది. ఆస్తిపాస్తు లేమీ లేవు.

ఆమె కళ్ళు చూశాడు. ఆ నయనాలు సజలాలు.
ఇద్దరు పిల్లల్ని పోషించాలి. దిక్కు లేనివాళ్ళు.
పిల్లవైపు తేరిపార చూశాడు. పిల్ల ఏడవటంలేదు.
ఆమె పిల్లను తీసి చూపింది. ఆపిల్ల నిద్రపోతోంది.

ఈ కాగితం చూచినవాళ్లు తమకు తోచినంత ధర్మం చేయండి.

కాగితం మడిచి ఆమె కిచ్చాడు. అతనిచ్చిన కాగితం పుచ్చుకుంది.

అతను జేబులో చేయి పెట్టుకున్నాడు. ఆమె ఆశగా జేబువంకా చేయివంకా చూస్తోంది.

అతనేదో నాణెం యిచ్చాడు. పుచ్చుకుంది. తృప్తిగా కళ్లు మూసుకుంది.

అతను లేచాడు.

ఆమె తప్పుకుంది.

రైలు పోతోంది. బైటికి చూశాడు. అతనివీపు చూచిందామె. రైలు ఆగేందుకు దగ్గర్లో ఏ మిూ స్టేషనులేదని నిర్ణయించుకున్న తరవాత తలుపువేసి వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఆమె తృప్తిగా గాలి పీల్చుకొంది.

తిరిగి పడక బెర్తు దగ్గరకు వచ్చాడు.

ఆమె కదలకుండా ఫాన్ వైపు చూస్తూ నిలబడింది.

ఆమెకు కునుకు వచ్చేట్టుంది. పసిపిల్ల నిద్రపోతోంది.

అతను టవల్‌తో పడకదులిపి, పడుకొని దుప్పటి ముసుగుతన్ని పడుకున్నాడు. ఆమెవైపు తిరిగి చూస్తున్నాడు.

ఆమె పసిపిల్లను క్రింద పడుకోబెట్టి పుస్తకాలూ, పత్రికలూవున్న బెర్తు కానుకొని కూర్చుని, పిల్లని చిచ్చుకొడుతూ కునుకుతోంది.

ఆమె పిల్లని చిచ్చుకొడుతూనే ఆపింది. ఆమె చేయి పిల్లమిూదే వుంది. మెల్లగా కళ్ళుమూసుకుంది. బెర్తు కానుకుంది.

ఆమె కునుకుతూ కునుకుతూ కునుకులో కళ్ళు తెరచింది. అతని వైపు నెమ్మదిగా శబ్దం కాకుండా తలెత్తి చూచింది. అతను చూస్తూ వున్నాడు. ఆమె నెమ్మదిగా చూపు మరల్చుకొంది.

ఆమె నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తూవుంది.

అతనికి నిద్రపట్టే సూచన కలుగుతోంది.

ఆమె నిద్రపోయిం దనుకున్నాడు. మెల్లగా దుప్పటి కప్పుకొని కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఆమె నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరచి, అతన్ని చూచి, పిల్ల మీద చెయితీసివేసి కళ్లుమూసుకొని నిద్రపోయింది.

ఆమె చూచిందని అతనికి తెలియదు.

ప్రక్కకు తిరిగి పడుకున్నాడు.

కొంచెం సేపటి తరువాత ఏదో స్టేషన్లో రైలాగింది. అతనికి నిద్ర పట్టలేదు. ఆమె నిద్రపోతోంది. లేచి తలుపు దగ్గరకు పోయాడు. బైటికి చూశాడు, బండి బయలు దేరింది. స్టేషను దాటింది. సాగిపోతూనే వుంది. అతను అక్కడే నిల బడి వున్నాడు. ఆమెవైపు చూశాడు. బైటికి చూశాడు అటూ ఇటూచూశాడు. ఆమె దగ్గరకు పోయాడు. చల్లగా ఆమె మీదచేయి వేశాడు.

నరాలు బుస్సున పొంగాయి. కండరాలు మత్తుగా మూలిగాయి. బుద్ధి చమక్ చమక్ మంది. వళ్ళు సురుక్ సురుక్ మంది. గుండె గుబుక్కు గుబుక్కు కొట్టుకుంది.

ఆమె లేవలేదు.

మళ్ళీ చేతితో తట్టాడు.

శరీమంతా దిమ్మెత్తిపోయింది. మెదడు కరెంటుషాక్ తిన్నట్టయింది. మనస్సు పని చేయటం మానుకుంటోంది. వళ్ళు జలదరించింది. స్వాధీనం తప్పిపోతోంది.

ఆమె లేవలేదు.

తట్టటానికి మళ్ళీ ప్రయత్నం చేశాడు.

తట్టి లేపదల్చుకుని చేయి మీద వేశాడు. అంతే చేయి పైకి తీయలేదు. తీయలేక పోయాడు. శరీరాన్ని అంటుకు పోయింది. పైకి రాలేదు.

వీపుమీద చేయి వీపుమీదే ఎంతో కాలం నిలవలేదు.

రైలు ఏదో స్టేషన్లో ఆగింది.

అతను తత్తర పోయాడు. చేయి వీపునుంచి తీసి వేశాడు. దూరంగా జరిగి నిలబడ్డాడు.

ఆమె నిదానంగా కళ్ళు తెరిచింది.

అతను చేతులు నలుపుకొంటూ దూరంగా, మౌనంగా, నిర్లిప్తంగా నిలబడ్డాడు.

ఆవిడ కళ్ళు ఏమిటీ అన్నట్లు ప్రశ్నిస్తూ అతని వైపు చూశాయి.

అతని చేతులు ఏముందీ ఏమీ లేదు అన్నట్లు చిత్రమైన భంగిమల్లో జవాబు చెప్పటానికి ప్రయత్నం చేశాయి.

ఆమె ముఖంలోకి చూడలేకపోయాడు. ప్రక్కకు తిప్పుకున్నాడు. బైటికి చూశాడు.

ఆమెకూడ బైటికి చూచింది. రైలు ఆగివుంది. ప్లాటు ఫారం కనబడుతోంది.

అతను చేతులు తిప్పుతూ ఏమో చెప్పాడు. చెప్పిందేమిటో తెలియదు కాని చేతులు తిప్పినందువల్ల తెలిసింది. దిగిపొమ్మనటం.

ముఖంలోకి చూచింది. అతని ముఖం కనిపించటం లేదు. అతని చేతులు నిర్విరామంగా పనిచేస్తున్నాయి.

చేతులవైపు ఫ్లాటుఫారంవైపు చూచింది. విషయం అర్థం చేసుకుంది. పిల్లవైపు చూచింది. పిల్ల గాఢమైన నిద్రలో వుంది.

ముఖంలోకి చూసింది ముఖం కనిపించింది. నల్లగా వుంది. ఆమె నమస్కారం చేసింది. పిల్లను చూసింది. ఫ్లాటు ఫారం చూపింది. తల వూపుతూ తనక్కడ దిగలేనట్లు గొణి గింది. మొర పెట్టుకుంది. బ్రతిమాలుకుంది. చేయి ముందుకు చూపింది. మరొక స్టేషన్లో దిగుతానని తెలుపుకుంది.

అతని వ్యక్తిత్వంలోని ఒక సుగుణం ఇక్కడ పని చేసింది. కాని యిప్పుడది దుర్గుణం. అది అతని పట్టుదల దిగిపొమ్మని బలవంతం చేశాడు.

ఆమె ఏడ్పుకు సిద్ధమయింది. కాళ్ళు పట్టుకుంది బ్రతి మాలుకొంది. కంటనీరు పెట్టుకొని వేడుకుంది. నానావిధాల ప్రయత్నించింది.

అతనికి దయ కలిగినట్లుంది. మరి బలవంతం చేయ లేక పోయాడు. మెదలకుండ పోయి బెస్తుమీద కూర్చున్నాడు.

రైలు బైలుదేరింది.

పిల్ల దగ్గరకు జరిగి కూర్చుంది. పైటకొంగుతో కంటి నీరు తుడుచుకొంది. అతనివైపు చూచింది. మెల్లగా కళ్లు మూసుకునేందుకు ప్రయత్నం చేస్తోంది.

ఎదురు బెర్తుమీద ఆమెప్రక్క పత్రికలు చూస్తున్నాడు.

స్త్రీ!
చంకలో బిందె
బిందె నిండుగా నీరు.
నీరు వొలికిపోతోంది.
పల్చని చీరె.
చీరె తడిసిపోయింది.

ప్రక్క రెండు కొండలు. కొండలమధ్య సెలయేరు. ఒడ్లను వొరుచుకుంటూపోయే ప్రవాహం.

స్త్రీ—నీరు వొలికిపోయే బిందె—తడిసిపోయిన పల్చని చీరె – కొండలమధ్య సెలయేటి ప్రవాహం.

అతను లేచాడు. ఆమె పిల్లమీద చేయిపెట్టి కునుకు తీస్తోంది ఆమెవైపు చూశాడు. రెండు నిమిషాలు నిర్లిప్తంగా నిలబడ్డాడు. తిరిగిపోయి పడుకున్నాడు. దుప్పటి ముసుగు దన్నాడు.

ఆమె తల కొంచెం పైకెత్తింది అతన్ని చూచింది, తృప్తిగా కళ్ళు మూసుకుంది.

అతనికి నిద్ర పట్టటంలేదు. లేచాడు.

ఆమె నిద్రపోతోంగి. శబ్దం చేశాడు. మరీ పెద్దగా చేశాడు. లేచింది పత్రిక చూపాడు. ఇవ్వమని అడిగాడు.

పత్రిక చూచింది. అట్టమీద బొమ్మ చూచింది.

తనలో తాను నవ్వుకుంది.

అతను తనవైపు చూస్తున్నా డనుకున్నప్పుడు నవ్వాపి పత్రిక అతని కిచ్చింది.

అతను పుస్తకం చూస్తున్నాడు.

పుస్తకం చూడటంలో నిమగ్నుడై పోయా డనుకుంది.

ఆమె మెల్లగా నవ్వుకుంది.

నవ్వుతోందని అతను తేలిగ్గా తెలుసుకున్నాడు.

పుస్తకం పుటల్లో యిరుక్కుపోయాడు.

ఆమె నిద్రా దేవి ఒడిలో ముడుచుకు పడుకొంది.

రైలు సాగిపోతోంది.

అతను పుస్తకం చూడటం పూర్తయింది.

ఆమెకు నిద్రపట్టటం జరిగిపోయింది.

అతనికి నిద్ర పట్టటంలేదు. చదవటానికి బుద్ధి పుట్టటం లేదు. లేచాడు. తలుపుదాకా పోయాడు. వెనుదిరిగి వచ్చాడు. శబ్దం చేయకుండా కూర్చున్నాడు. అరక్షణంలో లేచాడు. తలుపుదగ్గరకు పోయాడు. వెను వెంటనే తిరిగివచ్చి బెర్తుమీద కూర్చోబోయాడు. కూర్చోబోతూ లేచాడు కిటికీ దగ్గరకు పోయాడు తీశాడు. మరో క్షణంలో వేశాడు. బెర్తుదగ్గరకు వచ్చాడు. కూర్చున్నాడు.

ఆమె కూర్చుని నిద్రపోతోంది.

దగ్గరకు పోయాడు. ప్రక్కన పిల్ల నిద్రలో వుంది. పిల్ల వయస్సు చాలా తక్కువ. పిల్లవైపు వెర్రిగా చూశాడు.

చూడటమేగాని ఆలోచనకు ఆ కళ్ళ రేకల్లో తావులేదు. ఏదో విసుగుదల ముఖంలో చూపిస్తూ పిల్లవైపు చూచే చూపులో కోపం మిళితం చేస్తూ లేచి బెస్తుమీద కూర్చున్నాడు.

ఏదో ఉత్తేజంతో మళ్ళీ లేచాడు. ఆమె దగ్గరగా పోయాడు. పెనగ్గా నిలబడ్డాడు. తదేకధ్యానంతో ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. వళ్ళు చుర్రుమంది. వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి.

శరీరంలోని అన్ని అవయవాలను పరీక్షగా చూశాడు. తన్మయుడైపోయాడు.

ఆమె దగ్గరగా వీపు ప్రక్కగా, మునిగాళ్ళమీద మెల్లగా కూర్చున్నాడు.

ఆమె కదలకుండా నిద్రపోతోంది.

ఆమె రెండు భుజాలమీద చేతులు వేశాడు. మెల్లగా పట్టుకున్నాడు. గట్టిగా నొక్కాడు.

ఆమె లేవలేదు. గాఢంగా నిద్రపోతోంది. బ్రహ్మాండమైన నిద్రాదేవి పరిష్వంగం.

అతను క్రిందుమీదౌతున్నాడు. వళ్ళు తెలియటంలేదు. మునిగాళ్ళమీద నిలబడలేక పోయాడు. తూలాడు. ముందుకు పడిపోయాడు.

ఆమె లేచింది.

అతను తత్తరపోయి లేచాడు. దూరంగా నిలబడ్డాడు.

అతని కాళ్ళు పట్టుకుంది, బ్రతిమాలుకుంది. బల వంతం చేయవద్దంది. మరొక్క స్టేషనులో దిగుతానంది.

ఏదో స్టేషన్లో రైలు ఆగింది.

లేచిపోయి బెర్తుమీద కూర్చున్నాడు. నిద్ర పట్టటం లేదు.

చెక్కిలికింద చేయి పెట్టుకొని కదలకుండా కూర్చుంది. బైటికి చూస్తోంది. నిద్ర పట్టట మాగిపోయింది.

ఆమెవైపు చూచాడు. తల వంచుకుంది.

అతని వైపు చూచింది. కిటికీలోంచి చూస్తున్నాడు.

అత నామెవైపు చూశాడు. ఆమె అతని వైపు చూచింది. అతనేదో మాట్లాడబోయాడు. ఆమె ఏదో చెప్పబోయింది. పుస్తకం చూపాడు. ఇవ్వమని అడిగాడు.

పుస్తకం అట్టమీద హీరో హీరోయిన్ని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. వళ్లు తెలియని తమకం. పుస్తకం తెచ్చి యిచ్చింది. పుచ్చుకున్నాడు.

అట్టమీద బొమ్మ చూస్తున్నాడు.

అట్టమీద బొమ్మవైపూ, అతని ముఖంవైపూ ఆమె సమీక్ష చేస్తోంది.

తన ముఖం చూస్తున్నాడని తెలుసుకున్న ఆమె కూర్చునేందుకు పోబోయింది.

పైకి లేచాడు.

నిటారుగా నిలబడి వుంది.

కొంచెం కొంచెం కదిలాడు.

కదలకుండా వుంది.

దగ్గరగా పోయాడు.

దూరంగా పోలేదు.

చేతులు మీదవేశాడు.

కాదనలేదు.

బిగువుగా పట్టుకున్నాడు.

వీలైనట్లు పట్టుకోనిచ్చింది.

ఎదురుగా తిప్పుకున్నాడు.

సునాయాసంగా తిరిగింది.

భుజాలు గట్టిగా నొక్కాడు.

పట్టుగా వూపాడు.

మెల్లగా మీదకు వ్రాలింది.

నెమ్మదిగా ముఖంలోకి చూశాడు.

ముఖం గులాబి పువ్వులాగా విచ్చుకుంది.

పట్టరాని తమకంతో ఆమెను పట్టుకొని పెదవుల దగ్గరకు మృదువుగా లాక్కున్నాడు.

అలవిగాని ఉత్సాహంతో, ముప్పిరిగొనే ఆనందంతో, పెదాలు అందించింది.

అతని వీపు ఆమె చేతి వత్తిడికి నలిగిపోయింది.

ఆమె పెదిమ గంటు పడింది.

అతను విడిచిపెట్టాడు.

ఆమె పట్టు కప్పుకుంది.

బెర్తుమీద కూర్చున్నాడు.

పాపదగ్గర కూర్చుంది.

ఏదో స్టేషనులో రైలు ఆగింది. రైలు ఆగినప్పుడు అత నేమీ చేయలేదు. ఆమె మరొక్క స్టేనులో దిగుతానని బ్రతిమాలలేదు. రైలు సాగిపోతోంది.

ప్రక్క బెర్తుపై పుస్తకాలలో బొందు పుస్తకం పైకి తీసింది. ఒక్కొక్క బొమ్మ రెండు మూడు నిమిషాలసేపు చూచింది. ప్రతిబొమ్మకూ ఆమెలోంచి ఉత్సాహమూ, ఉద్వేగమూ పరవళ్ళు తొక్కుతోంది.

ఆమె బొంథు పుస్తకం బొమ్మలు చూడటం అతను చూశాడు. సంతోషంతో ముఖం వికసింపజేసుకోవటం కని పెట్టాడు. పట్టలేని ఆనందాన్ని, అలవిగాని అనుభూతినీ పొందటం అర్థం చేసుకున్నాడు.

ఆమె దాన్ని చూడటం పూర్తయింది. పుస్తకం పూర్తిగా చూచేవరకు ఆమె తల యెత్తలేదు. ఆమె పుస్తకం పూర్తిగా చూచేదాకా అతనూ తలెత్తలేదు. ఆమె ముఖం చూస్తూనే వున్నాడు.

ఆమె తలెత్తిన మరుక్షణంలో అతను తలదించు కున్నాడు.

ఆమె మళ్ళీ పుస్తకాన్ని చూడడంలో పూర్తిగా నిమగ్నురాలయింది.

ఆమె ముఖాన్నీ, మార్పుల్నీ నిరంతరం పరీక్షిస్తు న్నాడు.

ఆమె తలెత్తింది.

చూపులు మరల్చుకొన్నాడు.

పుస్తకం పుచ్చుకొని లేచింది.

ఆమెవైపు చూశాడు.

దగ్గరగా వచ్చింది.

లేచి నిలబడ్డాడు.

పుస్తకం చేతిలో పెట్టింది.

ఇచ్చే పుస్తకం పుచ్చుకున్నాడు.

ఒక బొమ్మను చూపింది.

చూపే బొమ్మ చూశాడు.

ఆ బొమ్మ...ఒక యువతి...ఒక యువకుడు...ఒక చిత్రభంగిమ.

ఆమె మునుపటి స్థలంలో పిల్ల ప్రక్కగా కూర్చుంది. పుస్తకం చూశాడు. ఆమెను చూశాడు. బొమ్మ చూశాడు లేచాడు. కూర్చునే వుంది.

దగ్గరకు పోయాడు. రెండో బెర్తుమీద కూర్చో బెట్టాడు. లైట్లు ఆరిపోయాయి.

మరో నిమిషంలో వచ్చాడు.

బెర్తుమీద పుస్తకాలు నలిగిపోయాయి. తీసి క్రింద పడేశాడు.

ఆమె ఏదో చెప్పబోయింది.

అతను వినుపించుకోలేదు.

ఆమె ఏదో చెబుతోంది. చేతులతో సైగ చేస్తోంది లైట్లవైపు చూపింది.

అతను ఆమె చేతులవైపూ లైట్లవైపూ చూశాడు. అతనికేమీ అర్థం కావటం లేదు.

మళ్ళీ ప్రయత్నించింది.

అతను అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నం చేయటం లేదు.

లైట్లవైపూ స్విచ్‌లవైపూ చేతులు చూపింది.

అతను ఆ వైపు చూశాడు.

ఆమె అవునన్నట్లు తల వూపింది.

మెల్లగా లైటు పట్టుకున్నాడు.

తల నీరసంగా ఆడించింది.

వచ్చి, చేతులు పట్టుకున్నాడు.

కాదన్నట్లు నెట్టింది.

పోయి, స్విచ్ తాకాడు.

ఉత్సాహంగా తల వూపింది.

వెయ్యి ఏనుగుల బలంతో ఉత్సాహంతో లైటు స్విచ్ ఆఫ్‌చేశాడు. వెంటనే వేశాడు. ఆమె ముఖంవైపు చూశాడు. ముఖంలో యిష్టం లేకపోవటం స్పష్టం. లైటు తగ్గించాడు.

బెర్తుదగ్గరకు వచ్చాడు.

ఆమె లేదు ! ! !

చేతులతో తడిమాడు. పూర్తిగా వెదికాడు. ఆమె కన్పించలేదు.

లైటు వేశాడు.

మూడో బెర్తుమీద పడుకొనివుంది. అటు చూశాడు. సన్నగా నవ్వుతోంది.

మళ్ళీ లైటు తగ్గించాడు. బెర్తుదగ్గరకు పోయాడు. కూర్చున్నాడు. పట్టుకున్నాడు. చేతిలో ఏముంది ?

ఆమె లేదు ! !

బెర్తు గాలించాడు. చేతులకు తగల్లేదు...

లైటు వేశాడు.

తన పడకమీద పడుకొని నవ్వుతోంది సన్న సన్నగా, మెల్ల మెల్లగా, కొల్ల కొల్లగా.

లైటు తగ్గించి వెళ్ళాడు.

బెర్తుమీద చేయి వేశాడు, పిస్తలు దొరికింది. దూరంగా జాగ్రత్తగా పెట్టాడు. ఆమెకోసం చేతులుచాపాడు.

ఆమె లేదు !

లైటు వేశాడు.

లేచి నిలబడివుంది మూడు బెర్తులమధ్య.

ఆమెవైపు చూశాడు. అతని వైపు చూచింది. కూర్చోమన్నట్లు ప్రవర్తించాడు. తన బెర్తుమీద కూర్చుంది.

నవ్వాడు. మృదువుగా హెచ్చరించాడు. ఇక తప్పించుకోదనుకున్నాడు.

లైటు తగ్గించాడు.

బెర్తుమీదికి పోయాడు.

ఆమె లేదు!!!

చేతులతో వెతికాడు. చీకటిని చీల్చి చూశాడు. ఆమె లేదు.

లైటు వేశాడు.

మూడు బెర్తులమధ్య నిలబడివుంది.

పట్టుకున్నాడు లైటు తగ్గించాడు. తన పడక

బెర్తుమీదికి తీసుకొచ్చాడు.

రైలు సాగిపోతోంది.

కొంచెంసే పున్నతరవాత......రైలు ఆగింది.

నిస్సత్తువుగా లేచాడు. మెల్లగా తూలుతూ పోయి లైటు వేశాడు. తిరిగివచ్చి బెర్తుమీద కూర్చున్నాడు.

పడకమీద ఆమె పడుకొనివుంది. లేపాడు. లేచింది. పడుకున్నాడు. ఎదురుబెర్తు చూపించాడు.

పిల్ల క్రింద పడుకునేవుంది. పిల్ల ప్రక్కగా పిస్టల్ వుంది.

లేచిపోయి పిస్టలు పుచ్చుకొని తిరిగివచ్చి పడకమీద మేను వాల్చాడు.

ఆమె పిల్లతో ఎదురు బెర్తుమీద పడుకుంది.

నిద్రపోతూ ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె నిద్రపోయిందనుకున్నాడు. నిద్రపోబోయాడు. ఆమె కూర్చుంది. అతను లేచాడు, కూర్చున్నాడు. అతనివైపు చూచింది. అతను పర్సుతీసి, ఏదో నోటు ఆమె చేతిలో పెట్టాడు, తీసుకుంది. దాచుకుంది. ఆమె ముఖంలో సంతోషం చూశాడు.

ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు. చేతులతో నెట్టింది. కాళ్ళతో నెట్టింది. గొణిగింది. ఏడ్చింది. ఇష్టంలేదు. ఎందుకో తెలియదు. కోపంతో లేచిపోయి పడుకున్నాడు.

మెల్లగా కునుకులో పడ్డాడు.

ఏదో స్టేషనులో రైలు ఆగింది.

వీపు చరిచినట్లు విచిత్రంగా మెలకువ వచ్చింది.

లేచాడు. ఎదురు బెర్తుమీద చూశాడు.

ఆమె లేదు!!!

వాకిట్లోకి పోయాడు. చూశాడు. ప్లాట్‌ఫారంమీద లేదు. స్టేషనులో లేదు.

ఆమె దూరంగావున్న ఓవర్ బ్రిడ్జికి కొంచెం దూరంగా కంకరరాళ్ళ ప్రక్కగా బొగ్గు గుట్టల చేరువలో మూడులైన్లు చీలేచోట. ఎటు వాగెను వెళుతుందో తెలియనిచోట. ఎదురుగా వచ్చే గూడ్స్‌షెడ్ పహారా పోలీసుని తప్పుకొని, చంకలోవున్న పిల్లతో మురుగుకాలువ దాటుతోంది. వాగన్లు దాటింది. షెడ్ దాటింది. ఫెన్సింగులోంచి దూరింది. తారురోడ్డెక్కింది.

ఎప్పట్నుంచి అక్కడ ఆ ఆడమనిషి నిలబడి వుందో కాని ఈమె రోడ్డెక్కేసరికి ఆమె ఎదురుగా వచ్చింది.

ఈమె రెండు నిమిషాలసేపు ఏమేమో మాట్లాడింది. ప్రక్కనే వెలుగుతున్న మునిసిపాలిటీ లైటు నీడలో ఆమె మాట్లాడుతున్నట్లు అతను స్పష్టంగా గమనించాడు.

ఆమె ఏమిటో అడిగింది. ఈమె నవ్వుతూ ఏమిటో చెప్పింది. నవ్వు దొంతరలు వాళ్ళ మధ్య చాలా ఎత్తుగా నిలచాయి.

అతని కళ్ళు మెరిశాయి. విచిత్రంగా కదిలాయి. మెల్లగా నవ్వు పెదాలమీద కదిలింది. ఈమే!!! అనుమానం లేదు.

ఆమె ఎందుకో చేతులు చాపింది.

ఈమె పిల్లని అందించింది!!

ఆ పిల్ల కంపార్టుమెంటులో ఏడ్వలేదు. ఎందుకేడ్వలేదూ? ఎందుకేడుస్తుంది? ఏడవదు.

ఆమె ఎందుకో చేయి చాపింది.

ఈమె తను యిచ్చిన నోటు ఆమె కిచ్చింది!!

గార్డు విజిల్ వూది జెండా వూపాడు.

ఆమె పిల్లను తీసికొని నోటు దాచుకొని వెళ్ళిపోయింది.

ఈమె వెనుదిరిగి తను దిగివచ్చిన మునుపటి కంపార్టుమెంటువైపు చూచింది.

ఆమె చూచింది.

అతను చూశాడు.

ఆమె రోడ్డుమీదికి పోయింది.

రైలు కూ తేసింది.

ఏదో టాక్సీ వచ్చింది. ఆమె రోడ్డుమధ్యకు పోయి ఆపింది.

టాక్సీ ఆగిపోయింది. ఏమో మాట్లాడింది. ఎక్కి కూర్చుంది.

రైలు బైలుదేరింది.
టాక్సీ సాగిపోతోంది
రైలులోంచి చూశాడు.
టాక్సీలోంచి చూచింది.

రెండూ రెండు ధ్రువాలకు ప్రయాణామై వెళ్ళి పోయాయి.

తలుపువేసి లోపలికి వచ్చాడు. పిస్టలు భద్రం చేశాడు. పడకమీద కూర్చున్నాడు.

హోల్డాల్సులో చెయిపెట్టి వెతికాడు.

పర్సు కనపడలేదు! పర్సు పోయింది!! ఆమె తీసుకు పోయింది!!!!

సర్రున పైకిలేచి లెదర్ బేగ్ మూతతీసి చూశాడు. అందులో డబ్బు మాత్రం వుంది!

తిరిగి వచ్చి పడకమీద కూర్చున్నాడు.

మరుక్షణంలో లేచి బయటికి చూశాడు. ఏమీ కన్పించలేదు.

టైం చూసుకున్నాడు.

రైల్వేగైడు తీసి, టైమూ, నెంబరూ, చూచి స్టేషను పేరు చూశాడు!!

మరొకసారి ఆ స్టేషనుపేరు చూశాడు. మేప్ తెరిచాడు. మేప్‌మీద ఆ పేరున్నచోట పెన్సిల్‌తో సున్న చుట్టాడు!!

డైరీ బైటికి తీశాడు.

పెన్సిల్‌తో ఏదో వ్రాశాడు. నొసలు ముడిచి నొసటి మీద అరచేత్తో రాసుకుంటూ కళ్లు కుంచించుకొని కొంచెం సేపు ఆలోచించాడు. మళ్ళీ కొంచెంసేపు ఏమో వ్రాశాడు.

హోల్డాలులోంచి పెన్నుతీసి దాని క్రింద రెండుగీతలు గీశాడు అవి ఎర్రగీతలు!!

పెన్సిలుతో ఏమో వ్రాశాడు. ముఖం వికసించింది. మీసంమీద చేయివేసుకొని ధీమాగా సవరించుకొన్నాడు.

హోల్డాల్సులోంచి పెన్నుతీసి దాని క్రింద మూడు గీతలు గీశాడు. అవి పచ్చగీతలు!!

డైరీ ఒకపుట తిప్పాడు. తరువాత కాగితంమీద పుటకు సరిపడే ప్లస్‌మార్కు పచ్చ యింకుతో వేశాడు. ప్లస్‌మార్కు నాలుగుమూలల్లో నాలుగు ఇంటు మార్కులు వేశాడు. ఆ మొత్తానికి రెండు సున్నలు చుట్టాడు. ఒకటి పచ్చనిది. మరొకటి ఎర్రనిది. దానిక్రింద పెన్సిలుతో ఒక వాక్యం వివరణ వ్రాశాడు. మొదటిమాట తెలియదు.

ప్రక్కనే ఈజ్ ఈక్వల్ టూ వుంది. ఆ తరువాత ప్లస్ యింటూ ప్లస్ స్త్రీ అని వ్రాసి డైరీ మూశాడు.

బైటకు చూశాడు. రైలు లోయలోంచి కొండ ఎక్కుతోంది. ఎదురుగా మరొక కొండలో రైలు పోయేం దుకు సొరంగం వుంది.

తిరిగి వచ్చి కూర్చున్నాడు. బయటకు చూస్తున్నాడు.

రైలు సొరంగంలోంచి వెళ్తోంది!

చీకటి పడమటకు పారిపోయింది. తూర్పున తెలి రేఖలు ఉదయించాయి. చీకట్లు తెల్లవారాయి. తూర్పున ఉదయిం చాడు సూర్యుడు.

—: o :—

గులాబి నవ్వింది

పా త్ర ల ప రి చ యం

సంతోషం :- కథా నాయిక :

వాళ్ళు నలుగురూ ఆమెకు నాలుగు పేర్లు పెట్టారు.

'కాలేజీ బ్యూటీ'

'లోన్ స్టార్'

'తోట కూర కాడ'

'రాం ములగ పండు'

ప్రొఫెసర్ అందాలు :- లెక్చరరు. అతని పేరు ఎవరికీ తెలియదు. ఇది కుర్రాళ్ళు పెట్టిన పేరు. సంతకం మాత్రం విడివిడిగా పి. ఎ. అని వుంటుంది.

అతన్ని గూర్చి పూర్వరంగంలో కథానాయిక ఉవాచ.

'ఆఁ ! ఎర్రగా బుర్రగా వుంటాడ్లే.'

వాళ్ళు నలుగురూ అతనికి నాలుగు పేర్లు పెట్టారు:

'ప్రమాదం'

'అపాయం'

'భయంకరం'

'బడుద్ధాయి'

దుర్వార్త :- ఒకటో తరగతి.

ఇతన్ని గూర్చి వాళ్ళు నలుగురూ ఒకే ఒక్క అమూల్యాభి ప్రాయాన్ని ప్రకటించారు.

'జెస్టు కుర్రాడు.'

వాళ్ళు నలుగురు :- నలుగురూ బి. ఏ. నాలుగోతరగతి కథానాయిక వీళ్ళ క్లాసు మేటు.

వాళ్ళ పేర్లు.

'నీరసం'

'బద్ధకం'

'ఉసూరు రావు'

'హుషారు రావు'

తొలి పలుకులు

ఏప్రెల్లో పరీక్షలు అయిపోయాయి. ఇంక వేసవి సెలవులు.

వాళ్ళు నలుగురూ రేపో ఎల్లుండో పోతారు.

ఇళ్ళకి

పాపం వాళ్ళు పరీక్షల్లో మహా పడ్డారు

శ్రమ.

ఇప్పుడు తాఫీగా గట్టిగా తీసుకుంటున్నారు.

రెస్టు.

వాళ్ళు నలుగురూ ఫ్లస్ జూనియర్ ఫ్రండ్ దుర్వార్త ఒకే రూంలో వుంటున్నారు.

ఆరయాంని వాళ్ళు లాడ్జి అన్నారు. అందుకు తగ్గట్టు ఒక పేరు పెట్టారు. హేపీ లాడ్జి.

ఈపేరు పెట్టడానికి కారణం దుర్వార్తకి తెలుసు.

కథానాయిక పేరు సంతోషం కావటమే

వాళ్ళు నలుగురూ ఆమెను ఒంటరిగా ఒక్కదాన్ని చేసి ప్రేమించి పారేస్తున్నారని దుర్వార్త ఆమె విషయంలో జాలి తలుస్తాడు.

లాడ్జి ప్రక్కనే పార్కువుంది.

పార్కులో గులాబీ తీగెలు వున్నాయి.

బద్ధకం కొంచెం లావుగా కళ్ళు మూస్తూ తెరుస్తూ వుంటాడు.

నీరసం నడుంలో నొప్పితో ఆవులిస్తూ మగతగా వుంటాడు.

ఉసూరు రావు ఎవళ్ళకయినా మేలుజరిగితే కుళ్ళు కుంటూడు ఏడుస్తాడు.

హుషారు రావు ఉత్సాహంగా సన్నగా బారుగా చింత మల్లె లాగా వుంటాడు.

కథా ప్రారంభం

దుర్వార్త వార్తాహరుడు లాగా చారుడులాగా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి లాడ్జి ముందాగాడు.

తలుపు తట్టాడు. తీసివుంది. నెట్టి కోటలోకి ప్రవేశించాడు.

కేంపు కాట్టుమీద కూర్చుంటూ కిర్రుమనే ధ్వనితో జయభేరి ప్రోగించాడు.

వాళ్ళు నలుగురు యుద్ధవీరులులాగా కూర్చున్నారు.

'ఏమిటిరా ప్రమాదం?' బద్ధకం.

'అవును ప్రమాదం!' దుర్వార్త.

'ఏమిటిరా అపాయం?' నీరసం.

'అవును అపాయం!' దుర్వార్త.

'ఏమిటిరా అది?' ఉసూరురావు.

'అవును భయంకరం!' దుర్వార్త.

'ఏమిటి నీముఖం?' హుషారురావు.

'అవును బడుద్ధాయి!' దుర్వార్త.

'నువ్వు చెప్పేదేమిటి?' హుషారు.

'రాం ముబగ పండు!'

'ఏమిటీ?' ఉసూరు.

'తోట కూర కాడ'

'ఏమి టేమిటీ?' బద్ధకం.

'లోన్ స్టార్'

'ఏంటీ?' నీరసం.

'కాలేజీ బ్యూటీ.'

దుర్వార్తకు దుడుకు తగ్గింది. యుద్ధం జరగటానికి గల కారణాలు విడమర్చి చెప్పినట్లు! విషయం వివరంగా చెప్పాడు.

ప్రొఫెసరు అందాల్ని సంతోషం ఆటోగ్రాఫు రాయించుకుంటూ క్రీగంటితో చూచింది.

నాలుగు కళ్ళూ మాట్లాడు కొన్నాయి.
వాళ్ళ నలుగురూ కోపంగా లేచారు.
'కాదు'
'లేదు'
'కాక పోలేదు'
"లేక పోలేదు"
దుర్వార్త చెప్పాడు.
'నిజం'
వెళ్లిపోయాడు ఎక్కడికో. అలజడి తగ్గింది.
మధ్యాహ్నం.
భోజనాలు పూర్తయ్యాయి.

పార్కులోంచి కమ్మని వాసనలు గాలిలో తేలి తేలి వస్తున్నాయి.

వాళ్ళు నలుగురు అలా నిర్లిప్తంగా కూర్చున్నారు.
పగటి కలలు కంటున్నాడొకడు.

సంతోష సంబంధమైన సంగతులు తల్చుకుంటున్నాడింకొకడు.

జరగవలసిన కార్యక్రమ మాలోచించుకుంటున్నాడు వేరొకడు.

గుండెల నిండా సంతోషాన్ని ప్రేమిస్తూ పడుకున్నాడు మరొకడు.

బద్ధకం బద్ధకంగా ఆవులించాడు.
నీరసం నీరసంగా కునుకులో పడ్డాడు.

ఉసూరురావు వక్కపొడి తెచ్చుకునేందుకు బయటికి పోయాడు.

హుషారు రావు సిగరెట్టు ముట్టించి అలా ఆలోచనల్లో ఇరుక్కు పోయాడు.

మహా దూకుడుగా దుర్వార్త గూంలోకి దూసుకు వచ్చాడు.

యుద్ధ ప్రకటన చేశాడు.

'సంతోషం ప్రొఫెసర్ అందాన్ని చూచి నవ్వింది.

'నవ్విందా' సిగరెట్టు పారేశాడు హుషారు రావు.

బద్ధకాల బద్ధకం నీరసాల నీరసం తత్తరపోయి లేచి కూర్చున్నారు.

'నవ్విందీ?' వస్తూనే వక్కపొడి పారేసుకున్నాడు ఉసూరు రావు.

'నవ్వింది కామాలు, లేకపోతే అబద్ధం చెప్పిందాకా వీడికేమి టవసరం?' బద్ధకం పెద్దగా పలికాడు.

'నవ్వక పోతే వీడికేమన్నా నోరు దూలా!' చిన్నగా వాగాడు నీరసం.

'సంతోషాన్ని నేను ప్రేమించ్చాను' హుషారు రావు నెమ్మదిగా పలికాడు.

'నేనేనా తక్కువ తిందీ? సంతోషాన్ని నేనూ ప్రేమించాను' ఉసూరురావు కాస్త హుషారుగా పలికాడు.

"నేను అలా ఇలా ప్రేమించాననా? అల్లా టప్పాగా కాదు. సామాన్యంగా కాదు. బ్రహ్మాండంగా అసామాన్యంగా ప్రేమించాను. నా ప్రేమ అసమంజసం." నీరసం.

"నీది బోడి ప్రేమ. నా ప్రేమ దివ్యమైంది. నేను దిట్టంగా ప్రేమించాను. నా ప్రేమ నిఖార్సయింది. దేవతలకు తప్ప, నా ప్రేమ మానవుల వల్ల తేలదు. అమానుషం." బద్ధకం.

దుర్వ్యార్థ ఒక్క మాటతో దులిపేశాడు. పై వాదాల్ని నిలువునా ఖండించాడు. అడ్డంగా పరాస్తం చేసి పారేశాడు.

"మీరెవ్వరూ ఆమెని నిజంగా ప్రేమించలేదు"

"ఏయ్"

"ఏమిట్రా"

"ఏమిట్రా అది"

"ఏమిట్రా నువ్వు వాగేది"

"నామాట అందరికీ కంటగింపుగానే వుంది. ఆమె అతన్ని చూచి నవ్వటం దాకా వస్తే మీలో ఏ మాత్రం చైతన్యం లేదు. ఆమెనుగూర్చి మీలో ఒక్కడు కూడా విచారించలేదు.

ఇదే పరిస్థితిలో నేనేవుంటే ఏడ్చి, ఏడ్చి, కొల్లకొల్లగా కన్నీరు కార్చేవాణ్ని, మీలో ఒక్కడైనా ఒక గిద్దెడు కన్నీరు కార్చాడా? పోనీ అరగిద్ద కన్నీరు ఒలకబోయగలడా? నేనంటే కోపంగానీ......"

బద్ధకంలో చైతన్యం వచ్చింది.

"పోలడు"

నీరసంలో హుషారు పుట్టింది.

"తవ్వేదు"

ఉసూరు రావు మూంచి వూపుతో లేచాడు.

"మూనేడు"

హుషారురావు స్రుసన పైకి లేచాడు.

"అడ్డేడు"

బ్రుసన బయటికి పరుగెత్తాడు దుర్వార్త ఏమిటీ అని లాడ్జి అదిరిపోయింది.

పావుగంట తరవాత రూం తలుపులు నెట్టుకొని లోపలికి దూకాడు దుర్వార్త.

"ఏం వార్తలు ?" బద్ధకం.

"ఏం సంగతులు ?" నీరసం.

"ఏం విశేషాలు ?" ఉసూరురావు.

"ఏమిట్రా అవన్నీ ?" హుషారురావు.

సోల, తన్వ, మూనిక, అడ్డ అక్కడ పడేశాడు. జేబు లోంచి ఫొటో తీశాడు. సంతోషం కాలేజీ వెయిటింగు రూం మెట్లెక్కుతున్నప్పుడు స్టాఫ్ రూంలోంచి ప్రొఫెసర్ అందాల్ని చూస్తుండగా తీసిన ఫొటో.

బద్ధకం చూచి దిగాలు పడిపోయాడు.

నీరసం నీరుగారిపోయాడు.

ఉసూరురావు గుండె ఆగిందనుకున్నాడు

హుషారురావు హృదయం పగిలిందనుకున్నాడు

దుర్వార్త ముందుకు దూకాడు. ఫొటోలు పట్టుకొని అందాలు నిలచివున్న భాగం చించాడు.

బద్ధకం అందుకొని,
"నాహృదయ దేవత"
నీరసం తీసుకొని,
"నా హృదయ రత్న సింహాసనా సేన"

ఉసూరురావు హుషారుగా నీరసం దగ్గర్నుంచి చిరిగిన ఫొటోని అందుకున్నాడు.

నీరసం తూలిపోయాడు.

హుషారురావు, ఉసూరురావు దగ్గర్నుంచి టకీమని ఫొటో ముక్కను పట్టుకు గుంజాడు. ఉసూరు దిగాలు పడి క్రింద పడ్డాడు. చిరిగిన ఫోటో మరి రెండు ముక్కలయింది.

దుర్వార్త మళ్ళీ రంగం మీదికి వచ్చాడు. సైనికుల్ని ఉత్సాహ పరిచే సైన్యాధి పతిలాగా పలికాడు. ఇవాళ వాళ్ళిద్దరూ కాలేజీ వెయిటింగు రూం దగ్గర చాలాసేపు ఏమిటో మాట్లాడుకున్నారు.

నలుగురికీ దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

హుషారురావు వీరుడు లాగా కొలపాత్రల దగ్గరకు నడిచాడు. అడ్డపుచ్చుకున్నాడు. వెలవెలా పోయాడు.

ఉసూరురావు సైనికుడు లాగా మానిక పుచ్చుకున్నాడు. తెలతెలా పోయాడు.

నీరసం టకీమని తవ్వ అందుకున్నాడు. తత్తరపోయాడు.

బద్ధకం మెల్లగా సోల అందుకున్నాడు. బిత్తర పోయాడు.

దుర్వార్త బేటిల్ ఫీల్డులోకి వచ్చాడు. చరచరా తలుపు మూసి, గడియ వేసి, ఒక్కొక్కడి కళ్ళదగ్గర కర్చీపులు సరిచేస్తున్నాడు.

ఏడ్చి, ఏడ్చి, బొళుక్కు బొళుక్కున చేతిగుడ్డమీద కన్నీరు కారుస్తున్నాడు. హుషారురావు.

ఆగి, ఆగి, కన్నీటితో తడిసిన కర్చీపులు కొలపాత్రలో కమాండింగు ఆఫీసరు దుర్వార్త సహాయంతో హుషారు పిండుతున్నాడు. అందరూ అదే కార్యక్రమం అవలంభించారు.

"ఇంక కంట్లో కన్నీరు లేదు" హుషారురావు పలుకు.

"అంతేలే !" ఉసూరురావు మారు పలుకు,

"మరి అంతేకాక" నీరసం అనుమానపు జవాబులోని ప్రశ్న.

"అవును మరి అంతేకాక ?" తప్పించుకునే ఆలోచన.

నలుగురూ ముఖాలు కడుక్కున్నారు.

దుర్వార్త కొల పాత్రల్ని చూశాడు.

అర్ధ సగం నిండింది.

మానిక సగం వరకు నిండింది.

తవ్వ సగం లోపుగా నిండింది.

సోల సగానికి బాగా తక్కువగా నిండింది.

దుర్వార్త తుర్రున బైటికి పోయాడు,

క్లైమాక్సు

నలుగురూ కాఫీలు తాగుతున్నారు.

దుర్వార్త వచ్చాడు. వార్త తెచ్చాడు.

"సంతోషం, అందాలు సినిమాకి పోయారు"

"సైకిల్ను మీద వెళదాం" దుర్వార్త రొప్పాడు.

"హుషార్" పిలిచాడు ఉసూరురావు.

"ఉసూర్" పలికాడు హుషారురావు.

"బయల్దేరు" చెప్పాడు ఉసూరు.

"బయల్దేరాను" కదిలాడు హుషారు.

జట్కా ముందు పోతోంది.

వెనుక సైకిల్స్ పోతున్నాయి.

దుర్వార్త, ఉసూరు, హుషారు సైకిల్స్‌మీద వున్నారు.

సంతోషం జట్కా వెనకవుంది కనిపించింది.

ముందు భాగంలో ఎవరో మగాడు వున్నాడు. ముఖం కనిపించలేదు. అందాలే అయి వుండాలి అనుకున్నారు.

రూంకి తిరిగి వచ్చారు.

"సంతోషం ప్రొఫెసరు అందాలుతో పిక్చరుకి చెక్కేసింది" వస్తూనే పలికాడు. ఉసూరు.

బద్ధకాల బద్ధకం బద్ధకంగా లేచాడు.
నీరసాల నీరసం నీరసంగా దొర్లాడు.

హుషారురావు టర్కీ టవలు అందుకున్నాడు. ముగ్గురూ లేచి మరి మూడు కండువాలు పుచ్చుకున్నారు.

ఏడుపు మొదలు!

ఒక్క బిగ్రున గుక్కతిప్పకుండా ఏడ్చారు వాళ్ళు నలుగురు. హుసారు టర్కీ టవలు అడ్డలో పిండాడు. అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ పాత్రల్లో కండువాలు పిండారు.

అడ్డలో పిండుతూ "కన్నీరు మిగల్లేదు" హుసారు.

మానికలో పిండుతూ "ఇంకా కన్నీరు ఉందేమో" ఉసూరు.

తవ్వలో పిండుతూ "కన్నీరుంది" నీరసం.

సోలలో పిండుతూ "కన్నీరు లేకపోవటమేమిటి ?" బద్ధకం.

దుర్వార్త కొలపాత్రలు తిలకించాడు.

అడ్డ నిండింది.

మానిక నిండినట్లే!

తవ్వ నిండలేదు.

సోల వెలితి వుంది.

ఏడ్వటం మాని పోయింది. వీరులు అలసి నిద్రపోయారు దుర్వార్త ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయాడు.

ఉ ప సం హా రం

సాయంకాలం.

ఐదుగంటలు.

నలుగురూ నిద్రలేచారు.

మధ్యాహ్నం.

జట్కాలో సంతోషం వుంది. ముందు కూర్చుంది మగాడే కాని అందాలో కాదో చూడాలి.

హుషారురావుకి కోర్కె కలిగింది.

హుషారు, ఉసూరు ఇద్దరూ సినిమా వదిలే సమయానికి హాలు దగ్గరకు చేరుకున్నారు.

సంతోషం వస్తుంది. ప్రక్కన మగాడు వున్నాడు.

మగాడు "అక్కా ఇవాళే వెళదాం" అన్నాడు

సంతోషం "సరేలే అంది.

జట్కా ఎక్కారు.

జట్కాలో సంతోషానికి ఉసూరు హుషారు కనిపించారు

సంతోషం నవ్వింది.

ఎవరిని చూచో ! ఏందుకో ? ? ఏమో ! ! !

"ఈ దుర్మార్గాడిని..." చర్రున సైకిలెక్కి తుర్రున తొక్కుకుపోయాడు ఉసూరురావు.

ముఖం వికసించింది. సర్రున సైకిలెక్కి జర్రున దాటి పోయాడు హుషారురావు

అడ్డ, మానిక, తవ్వ సోల పుచ్చుకొని ప్రక్కనున్న పార్కులోకి గోడ దూకిపోయాడు హుషారురావు.

నీరసాల నీరసం నీరసంగా నీరసించాడు

బధకాల బధకం బధకంగా బధకించాడు

గులాబి మొక్కకు కొలపాత్రల్లోని కన్నీరు పోశాడు. అది ఒక పువ్వు పూసి అనుగ్రహించింది. పువ్వు పుచ్చుకొని, గోడదూకి రూందాటి రోడ్డు మీదికొచ్చాడు హుషారురావు.

పువ్వుతో అమ్మాయిల హాస్టలుకి పోయాడు, సంతోషం వెళ్ళిపోయిందని వార్త.

హుషారురావు స్టేషనుకు వచ్చాడు.

రైలు బైలు దేరింది.

పరుగెత్తుకెళ్ళి, సాగిపోతున్న రైలెక్కాడు.

అది ఆడవాళ్ళ కంపార్టుమెంటు. అయినా లోపలికి పోయాడు, వీరుడు హుషారురావు. సంతోషం ఒకమూల కూర్చుని వుంది.

సంతోషాన్ని చూశాడు హుషారురావు.

హుషారుని చూచింది సంతోషం.

అతన్ని చూస్తూ ఆమె కిలుక్కున నవ్వింది.

ఆమెను చూస్తూ నవ్వుతూ తలవంచుకొని నవ్వుతున్న పువ్వును చూచుకొన్నాడు.

ధీమాగా, హుషారుగా, ఉత్సాహంగా, తలెత్తాడు.

" గులాబి నవ్వింది "

—: o :—